A doua carte din trilogia
NEBUNĂ, REA, Ppericuloasă
Serie publicată în 21 de țări

Chloé Esposito

REA

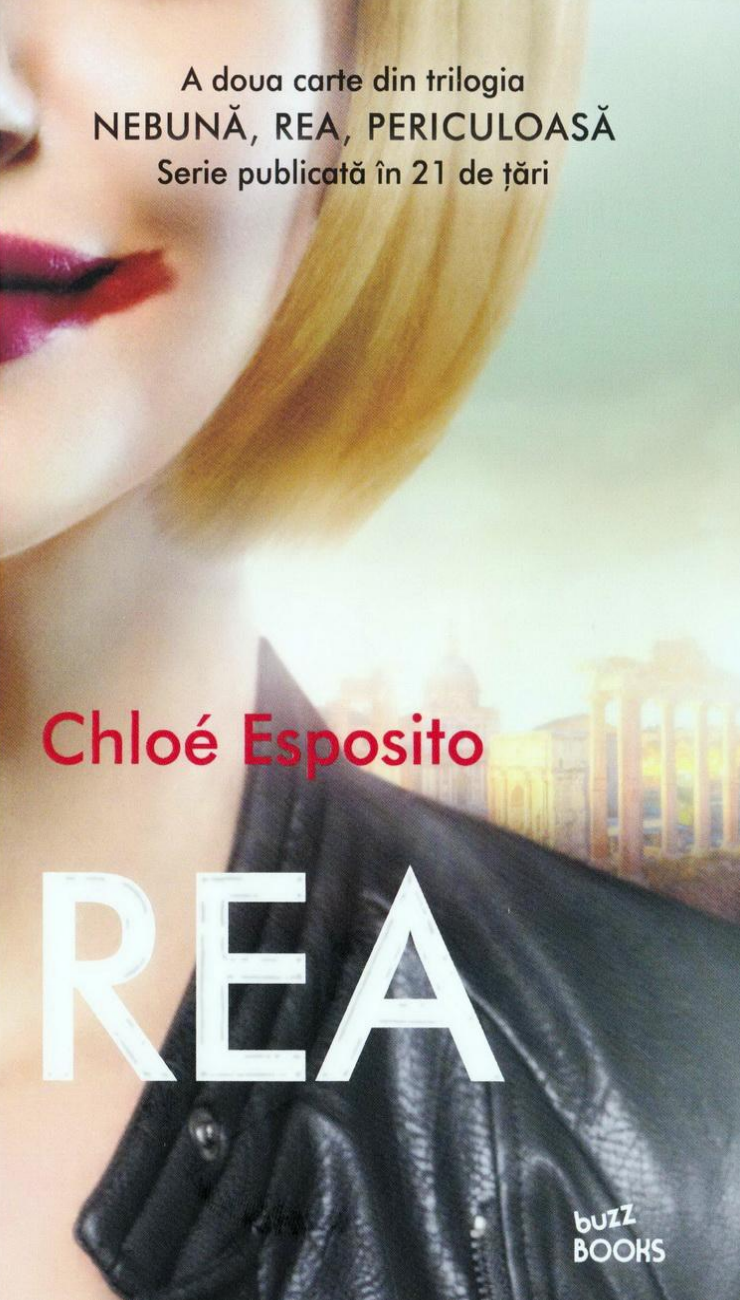

buzz BOOKS

Nu rata prima carte din trilogia

NEBUNĂ, REA, PERICULOASĂ

de

CHLOÉ ESPOSITO

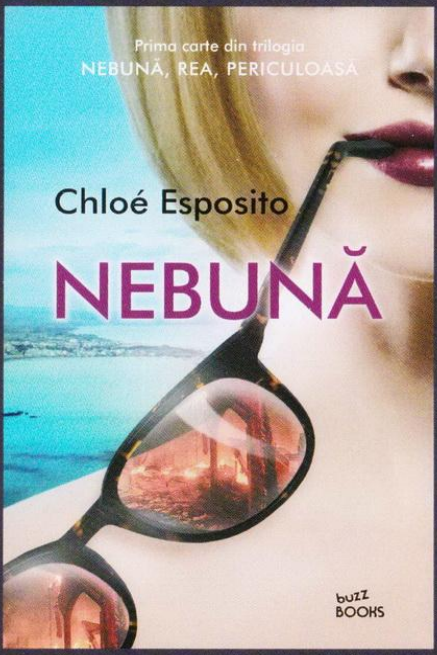

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

Chloé Esposito

REA

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRU CORMOȘ

LITERA

București
2019

Bad
Chloé Esposito
Copyright © 2018 Chloé Esposito
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Rea
Chloé Esposito

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ESPOSITO, CHLOÉ
Rea / Chloé Esposito;
trad. din lb. engleză: Alexandru Cormoș. –
București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3930-1

I. Cormoș, Alexandru (trad.)

821.111

Pentru Lisa

Răzbunarea este a Mea; eu voi răsplăti.

Romani 12:19, Biblia regelui Iacob

Oricât ar părea că e nebunie ceea ce spune,
e totuşi o nebunie bine chibzuită.

Hamlet, William Shakespeare

Dragostea este religia mea - aş putea muri pentru ea.

John Keats

PRECIZARE

Înainte să trecem mai departe, trebuie să ne lămurim asupra unui aspect: săptămâna trecută a fost o nebunie. De fapt, nici n-aș putea să mă exprim așa. Am avut parte de cea mai bună partidă de sex din viața mea. Am descoperit că am o înclinație către pistoale. Acum, toată lumea mă ia drept sora mea geamănă (pentru că a murit și i-am furat viața). Câțiva oameni au dat ortul popii.

N-aș spune că *nu mi-a stat în fire*; de parc-aș fi vreo sfântă, la dracu'. Dar până săptămâna trecută, nu eram o ucigașă. Eram ca tine. Bine, am mai comis infracțiuni mărunte: furt din magazine, incendiere, delapidare. În rest, am făcut ce faci și tu: am ținut totul în mine și am *băut*. Am lucrat în domeniul publicității în presa scrisă. Locuiam într-un apartament în Londra. Nu ucisesem pe nimeni (deși îmi trecuse prin minte). Nu m-am încurcat cu Mafia. Nu mă urmărea Interpolul. Dar, în câteva zile scurte, se pot schimba multe, și presupun că acum asta e noua mea viață.

Îmi vuiește și acum capul. Nu știu de unde să încep. Poate că ar trebui să încep cu începutul, dar nu mă pot gândi decât la final și la Nino, care mi-a frânt inima.

Totul a început săptămâna trecută, cu un accident.

N-a fost vina mea. Nu chiar. Așa că fă-mi o favoare și nu judeca.

Motivul pentru care m-am dus în Sicilia a fost sora mea geamănă. Beth era *disperată* să vin. Mi-a plătit biletul de avion și toate cele. M-a ademenit cu șampanie gratis și cu promisiuni că o să stau la soare. În mod normal, nu m-aș fi dus. Știu mai bine decât oricine că, în cel mai bun caz, să-mi petrec timpul cu gunoiul de soră-mea e ca tortura cu apă. Însă tocmai fusesem concediată, fiindcă vizionasem filme porno, iar colegii mei de apartament, niște oameni de nimic, m-au aruncat în stradă. Am avut de ales între Sicilia sau o cutie de carton. Așa că m-am încrezut în ea ca proasta și am plecat.

Nici că se putea un plan mai prost.

Când am ajuns la vila ei din Taormina, m-am lămurit că locul era magnific. De genul pornografie curată din *Condé Nast Traveler*. Cea mai *ostentativă* dintre *căsoaiele ostentative*. Grădini luxuriante din secolul al șaișpelea, statui din marmură, fântâni, flori. Iar piscina... nici nu-ți poți închipui. Normal c-am fost invidioasă. Tu n-ai fi?

Și apoi, mai e și copilul lui Beth, Ernesto. Copilul pe care l-a făcut cu Ambrogio. Să-l fi văzut numai. Semăna cu mine. Putea prea bine să fi fost al meu. *Ar fi trebuit* să fie al meu. „Ma ma", mă striga. „Ma ma ma."

A fost prea mult pentru mine.

Ochii mi s-au făcut verzi, ca de monstru.

Apoi Beth mi-a mărturisit de ce mă invitase. Nu doar fiindcă-i fusese *dor de mine*. Ha. Nu zău. M-a întrebat dacă sunt dispusă să îi țin locul, ca ea să poată să iasă în oraș într-o seară. Nu voia ca Ambrogio să afle. Știam eu că e ceva dubios la mijloc. N-ar fi trebuit să fi fost de acord, însă m-a ademenit cu niște sandale Prada aurii, așa că ce era să fac? Am tot așteptat,

îmbrăcată din cap până-n picioare precum Beth, până când s-a făcut aproape miezul nopții. Când s-a întors, în cele din urmă, ne-am certat îngrozitor.

Stăteam lângă marginea piscinei și, cumva – habar n-am cum –, ea a alunecat.

Și-a crăpat capul de plăcile din piatră și a dispărut sub apă.

Bule de aer

și apoi

nimic.

Știu.

Știu la ce te gândești.

Ar fi trebuit să sar în apă și s-o salvez.

Dar n-ai idee câte-am îndurat.

Așa că am lăsat-o să moară și i-am furat viața.

I-am furat hainele. I-am furat fiul. I-am furat soțul, la dracu'. I-am furat milioanele și vila. Trebuiau să fi fost ale mele, oricum. Ambrogio n-a băgat deloc de seamă (cel puțin, nu la început).

A fost mai bine decât dacă aș fi câștigat la loto.

Cele mai nebunești vise ale mele deveniseră realitate.

S-a dovedit că Ambrogio era implicat în mafie și că avea niște prieteni interesanți. Nino și Domenico, partenerii lui, sunt asasini în gruparea Cosa Nostra. Ne-au ajutat să îngropăm cadavrul surorii mele într-o groapă dintr-o pădure din apropiere.

Totul părea că merge ca pe roate.

Cu toții credeau că acel cadavru era al meu.

Dar motivul pentru care sora mea geamănă își dorise să facem schimb de locuri a fost ca ea să poată scăpa de mafie. Nu voia ca fiul ei neprețuit să sfârșească cu un glonț în țeastă. Voia să-l părăsească pe Ambrogio și să fugă cu amantul ei, Salvatore. Cei doi porumbei complotau să mă ucidă și să părăsească insula pentru

totdeauna. Beth credea că singura cale ca ei să nu pornească pe urmele ei era să le ofere un cadavru (cadavrul *meu*). Ca să vezi. Curvă. Şarpe nenorocit. Dar Salvatore a refuzat, în ultima clipă, să o ajute să mă omoare.

Unu la zero pentru Alvie.

Na acum, mai omoară-mă!

Dar apoi m-am culcat cu Ambrogio şi, cititorule, *a trebuit să joc teatru.* A fost ca şi cum ai arunca o crenguţă prin Tunelul Canalului Mânecii. Penis în miniatură ar fi un eufemism. Ah, toţi anii pe care îi irosisem cu fantezii despre tipul cu care umbla sora mea...

Şi-a dat imediat seama că sunt eu.

M-a urmărit noaptea. Am fugit ca să mă salvez. Am crezut că vrea să mă ucidă, aşa că i-am luat-o înainte. I-am zdrobit capul cu un bolovan.

Am fugit la vila lui Salvatore când a murit Ambrogio. I-am explicat că a fost autoapărare, şi, într-un fel, nu mințeam cu nimic. Crezând că sunt Beth, Salvo m-a ajutat să mă descotorosesc de cadavrul lui Ambrogio. I-am făcut vânt de pe marginea unei prăpăstii. Am făcut să pară că era vorba de un act suicidal.

Apoi m-am culcat cu Salvatore. Nouăzeci de kile de muşchi sculptaţi? N-am putut să mă abţin. Dar a observat că nu aveam o cicatrice de la operaţia de cezariană, cum avea Beth.

Prinsă cu mâţa-n sac, *din nou.*

Nu puteam să am încredere în el că-mi va păstra secretul. Miza era mult prea mare. Aşa că m-am dus la Nino, partenerul lui Ambrogio, şi i-am spus că Salvo îi ucisese şeful. Nino era sexy. Nino era fidel. A spus că Ambrogio îi era ca un frate.

Şi cu asta, am rezolvat problema.

Nino l-a ucis pe Salvatore, după care m-am culcat şi cu Nino.

O să fiu sinceră.

A fost cel mai bun bărbat în carne şi oase cu care m-am culcat vreodată (şi au fost câţiva). Visam să mă fac asasină alături de Nino. Partenera lui. Mireasa lui.

Am crezut că-mi găsisem Alesul.

Am născocit un plan să lucrăm împreună şi să facem avere. Am hotărât să vindem un Caravaggio, o lucrare de artă nepreţuită, pe care o avea Ambrogio. Cumpărătorul era un preot dubios, care lucra pentru mafia siciliană. Dar ticălosul a susţinut că tabloul era un fals. N-avea de gând să ne dea banii.

Aşa că l-am ucis şi pe el.

Am şters-o înspre Londra în Lamborghiniul lui Ambrogio, cu două milioane de euro într-o valiză.

Nu-mi face deloc plăcere să afirm că Nino a fost o greşeală.

Când am ajuns la Ritz, a furat maşina. A furat valiza, la dracu'.

Ştiu că s-ar putea să nu-l mai văd pe Nino vreodată. Însă dacă o să-l mai întâlnesc, promit că o să se dezlănţuie iadul pe pământ.

IERI

Duminică, 30 august 2015
Toscana, Italia

Privesc drumul prin parbrizul cu tentă rozalie. Asfaltul licăre, creând efectul de fata morgana: un râu topit de mercur. Parcă n-am merge cu maşina, ci am pluti pe mare. Cerul nesfârşit e incredibil de albastru, la fel ca ochii lui Damian Lewis sau ca uniformele echipei de rugby a Italiei. N-am mai văzut un asemenea cer albastru altundeva decât în filme. Livezile de măslini, colinele rotunde, peisajul toscan fermecător, toate îţi iau ochii, de parcă abia a fost stors uleiul din tuburi şi au fost pictate pe pânză.

Scaunul încins din piele e lipit de mine. Pantalonaşii ăştia Balenciaga de-abia mă acoperă. O broboană de sudoare îmi alunecă pe piept, şerpuind în jos între sâni. Iau o înghiţitură de Prosecco cald. Sunt lejer patruzeci de grade.

– Vrei o gură? îl întreb.

Îi întind sticla lui Nino.

El scutură din cap, „*Niente*".

Strâng volanul în mâini şi-mi studiez unghiile tocite. Trebuie să-mi fac manichiura. Oja roz-deschis a sărit de tot, iar sângele uscat de sub unghii a căpătat o nuanţă ruginie urâtă. Inelul cu diamant al soră-mii sclipeşte ca o bombă micuţă.

La radio cântă TayTay. „Out of the Woods." *Îmi place la nebunie* piesa asta. Dau mai tare și fredonez și eu. Ritmul e ca sexul. Mă uit la reflexia mea din oglinda retrovizoare. Arăt bine cu ochelarii de soare Gucci ai lui Beth. Hainele ei îmi vin bine. Viața ei îmi vine bine.

Nino îmi întinde o țigară și suflu fumul cu un oftat.

Acum mergem cu așa viteză, încât nu mai plutim pe mare, ci zburăm, cu peste o sută optzeci la oră. Mă uit la acul vitezometrului cum licăre, mai rapid, mai rapid. ASTA-I VIAȚA, LA DRACU'

Îmi lipesc mâinile de claxon, că așa îmi vine.

– Betta, taci dracului din gură.

Betta, Betta, mereu nenorocita de Betta.

M-am cam săturat să tot fiu soră-mea, dar Nino crede că sunt soția șefului său mort. Dacă-i spun că sunt *cealaltă* geamănă, risc totul. Îmi risc viața. Ar putea începe să-mi pună întrebări incomode, de genul dacă am fost implicată în uciderea lui Ambrogio. Mai bine continui să rămân Betta. Mai bine joc teatru în continuare.

Ah, ce pânză încâlcită țesem când altcineva vrem să părem.[1]

Sunt o văduvă neagră get-beget.

Ne îndreptăm către nord, părăsind Toscana. Mergem înspre lacuri și înspre granița cu Elveția. Străbatem regiunile Provence, Burgundia, Picardia pentru a ajunge, în cele din urmă, în Londra. Departe de Taormina. Departe de soră-mea. Departe de polițai și de puzderia de cadavre. Departe de vină. De teamă. De nopțile nedormite. Atât. De mulți. Morți. Îmi întind mâinile deasupra capului, ador eliberarea minunată pe

[1] În original: „Oh, what a tangled web we weave when first we practise to deceive", fragment din poemul epic *Marmion* de Sir Walter Scott

care o simt la nivelul umerilor şi al gâtului, drogurile savuroase care îmi curg prin vene, aura glorioasă din cap. Aroma cocainei care îmi picură încetişor din nas în gât. Îi zâmbesc lui Nino şi-mi ling buzele amorţite. Îi simt încă gustul de la ultimul nostru sărut: limba sărată, Marlboro Red. Simt mirosul aftershave-ului cu care s-a dat şi al sudorii lui sexy. Simt mirosul banilor, îndesaţi în valiza veche din piele a preotului. Îmi creşte adrenalina numai când mă gândesc la asta. Mă excită atât de tare...

– Ştii cât suntem de *bogaţi*?

– Două milioane de euro, zice Nino. Înhaţă valiza Gucci, maro şi uzată, şi îi netezeşte pielea scorojită. *Allora?* Cât o să ne ajungă?

– Putem să mai facem alţii, îi zic. Nino, scumpule, suntem *nemuritori*. Facem o echipă pe cinste. Nu crezi?

Lăsăm în urma noastră poliţaii şi mafioţii, iar înaintea noastră se aşterne viitorul, îndrăzneţ şi luminos. Alvie şi Nino, împreună pentru totdeauna, ucigând şi trăgându-şi-o, şi trăgându-şi-o şi ucigând.

– Hei, îi zic, vrei să oprim? Am chef de un pic de distracţie pe marginea drumului.

Încuviinţează.

Cotesc pe un drum de ţară şi opresc motorul. Nino iese din maşină şi-mi deschide uşa. Îmi întinde mâna. Înconjurăm maşina până ajungem în faţa ei, apoi Nino mă dezbracă.

Îmi trânteşte obrazul de metalul încins, sfârâind pe capotă. Pantalonaşii mei fierbinţi sunt lăsaţi în vine, în jurul gleznelor. Mâinile lui Nino sunt pe ţâţele mele. Dumnezeule, îmi iubesc partenerul dur. Ştiu că n-a trecut decât o *săptămână*, dar parcă l-aş cunoaşte *dintotdeauna*. Îmi întind mâinile deasupra capului şi zgârii vopseaua stacojie, lucioasă. Îi simt trupul greu cum se împinge în spatele meu gol, jilav. Simt cum îi

bate inima în piept cu putere, barba lui nerasă care îmi înțeapă gâtul. Simt cum îi arde, cum îi sfârâie pielea. Simt gustul de sare și de sex.

Mi-o trage, trage, trage.

– Nino, Nino, Nino, îi zic.

Mi-aș dori să-mi răspundă „Alvie".

Terminăm amândoi deodată. Văd roșu în fața ochilor. Trupurile noastre tremură incontrolabil, cu mișcări violente. Pentru o fracțiune de secundă nu ne aflăm aici – suntem într-un alt univers. N-am idee cine sunt; eu și Nino suntem una și aceeași persoană. Francezii numesc asta *la petite mort*, pentru a defini orgasmul. Ca și cum ceva în interiorul meu ar fi murit. Dar nu m-am simțit niciodată mai vie. Așa că ce dracu' știu ei?

Apoi ne prăbușim înapoi pe Pământ. Înapoi la realitate. Dar știi ceva? E foarte mișto. Îmi place să fiu eu însămi acum. Nino și-o scoate, iar eu mă îndrept de spate, amețită; mi se învârte capul. Aud bocancii lui cum scârțâie pe pietriș. Îl aud cum oftează, *Betta*. Mă aplec ca să-mi culeg de pe jos pantalonașii încinși și îi trag în sus pe picioarele lipicioase. Mă sprijin de Lamborghini și-l privesc cum își aprinde o țigară.

– Unde-ai fost tot timpul ăsta? mă întreabă.

– Te-am așteptat *pe tine*, îi răspund.

Își trece degetele pe buza mea de jos.

Îl privesc în ochi.

Toate astea... toate astea mi se par ca un vis. Mă simt în siguranță. Mă simt dorită pentru prima dată în viața mea. Să fiu cu el, aici și acum... nu m-am mai simțit așa niciodată. Aproape că e prea frumos ca să fie adevărat.

ZIUA ÎNTÂI:
TRĂDĂTORUL

1

AZI

Luni, 31 august 2015
Hotelul Ritz, St. James's, Londra

Parc-o şi aud pe Beth:
– Alvie? De ce vomiţi în chiuvetă?
Pentru că mă cac în veceu.
– *Ce, în acelaşi timp?*
Da, în acelaşi timp. Îi zice intoxicaţie cu alcool. E superpalpitant. Ar trebui să încerci şi tu la un moment dat. Dobitoaco!

Încerc să-mi ridic pleoapele grele, măcar un pic. Mă orbeşte albul strălucitor, de parcă sunt într-o reclamă la Daz: vasul din porţelan. Le închid la loc; a fost dureros. Îmi sprijin obrazul de marginea rece, dură şi rămân în starea de greaţă care mă năpădeşte în valuri. Sunt un surfer care se descurcă de minune pe valurile din Hawaii, alunecând lin şi prăbuşindu-se în apa înspumată. O nu, păzea că vine, *din nou*. Vărs ce a mai rămas din sucul gastric, iar, iar şi iar.

O SĂ ŢI-O IEI DE LA MINE PENTRU ASTA, NINO. ASTA-I NUMAI DIN VINA TA.

Gin, vin, votcă martini, morcovi (ciudat, nu ţin minte să fi mâncat morcovi). Îmi aud ecoul respiraţiei dinăuntrul vasului. Capul îmi bubuie şi mi se învârte.

Nici gând să mai beau
Vreodată. Vorbesc serios.
În fine, mă rog.

Primul meu haiku pe ziua de azi...

Nu ți-ai pierdut încă geniul, Alvie. Cui îi pasă că nimănui nu-i plac poemele mele? Nici Keats n-a fost apreciat la vremea lui. Beth zicea mereu că-mi irosesc timpul, însă eu nu fac asta de dragul criticilor.

Mă prăbușesc, în cele din urmă, pe podea, cu fața în jos. Gresia din baie se ridică să-mi iasă în cale și mă lovește – JAP – în lateralul capului.

Chiar am căzut de pe veceu?

Gura mi-e inundată de sânge, de la o tăietură de pe buză. Mă simt de parcă sunt moartea în persoană, dar măcar nu sunt *moartă* – mâncând burgeri și stând pe veceu, ca Elvis Presley. Corpul îmi tremură pe gresia alb cu negru. Îîîh, ce-i aia? Ah, eu sunt. Transpirație amestecată cu odorizant de toaletă sau cu clor cu miros de ocean. În afară de colierul cu diamante al lui Beth, sunt complet goală. Merg de-a bușilea, ca un soldat din infanterie, către covorașul din baie cald și pufos: insula mea pustie pe o mare ostilă. Sunt într-o baie elegantă, placată în întregime cu marmură și sticlă. Totul strălucește. Totul e nou. E dotată cu cadă și cabină de duș, îndeajuns de încăpătoare pentru două persoane. Mă lungesc pe spate și mă holbez către duș. Mi-ar plăcea să intru în cabină, însă nu sunt sigură că voi reuși...

Se aude un șuierat când odorizantul de aer micuț, alb umple încăperea cu miros sintetic de magnolie. Privirea îmi fuge către televizorul imens, agățat de perete. Iau telecomanda și-l pornesc. Am un sentiment vag că ar trebui să văd ce zic la știri, am un gol în

stomac care nu are de-a face cu alcoolul; hai să zicem că-i o presimțire...

O poză nereușită cu mine, la nunta lui Beth.

Dau sonorul la maximum.

„Trupul unei femei, despre care se crede că e al unei cetățene britanice, Alvina Knightly, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, a fost descoperit de dimineață într-o pădure din apropiere de Taormina, Sicilia. Corespondentul nostru italian, Romeo D'Alba, are mai multe amănunte."

Futu-i, futu-i, futu-i
Tu-i, futu-i, futu-i, futu-i,
Este. Rău. De. Tot.

Tehnic vorbind, și ăsta e tot un haiku. Nu e *Shakespeare*, dar sunt foarte mahmură. Nu poți să te aștepți din partea mea să îmi dau măsura talentului într-un astfel de moment.

Țigările sunt lângă chiuvetă; îmi aprind un Marlboro și trag din el. Nu credeam că-i vor găsi trupul, cel puțin nu atât de repede. Oare-am încurcat-o?

Însă ei nu știu cine este.

Un om cu un început de chelie, îmbrăcat într-un costum bej, stă printre stejari și castane, ținând un microfon chiar sub bărbia dublă, tremurândă. (Cum dracu' a ajuns *ăsta* la TV? Arată ca un ou scoțian.) Gesticulează către un luminiș din spatele lui, scuturând dintr-o mână albă, flască. O groapă în pământ, izolată de polițiști cu ajutorul benzii de delimitare a zonei, un morman de pământ și un teanc de cărămizi, grămezi de pietriș, beton sfărâmat: mormântul surorii mele gemene.

„Proprietatea nu avea autorizație de construcție. Clădirea neterminată a fost prost construită, ascunsă adânc în pădurea siciliană. Dar ceea ce i-a atras atenția ciobănescului german al Antoniei Ricci a fost un miros neobișnuit. *Signora* Ricci, spuneți-ne, vă rog, ce s-a întâmplat când l-ați scos pe Lupo la plimbare."

Cadrul se lărgește și arată o femeie stând alături de Romeo. Antonia e măruntă și poartă un hanorac, iar părul ei blond și cârlionțat pare o aură. Are un chip prelung, cu un nas acvilin. Mă rog, aduce un pic cu câinele ei. Lupo se ridică cu urechile ciulite între picioarele stăpânei, gâfâind, cu limba mare, roz atârnându-i afară din gură, umedă. Romeo îi vâră microfonul în față Antoniei. Femeia pare îngrozită de-a binelea.

– Lupo... amușină... latră la clădire. E supărat. Încerc să-l trag... să-l trag de acolo, dar nu mișcă. E un câine foarte bun.

Lupo latră.

– Șșt. Lupo.

Îi dă ceva de rontăit.

– Sapă, și sapă, și sapă. Vrea să prindă ceva de sub clădire. Eu cred că e un *topo*, un... chiț-chiț?

– Un șoarece?

– Un șoarece. Dar eu speriat. Casa arată *strano*... straniu... iar apoi descopăr un păr blond aici. Aici. E aici. Arată către pământ. Aud poveștile. Știu. Știu Cosa Nostra... așa că sun la poliție.

Romeo încuviințează și-i ia microfonul din față. Se uită la câinele care îi adulmecă prohabul.

– Nu. *Basta*, zice Antonia, smucind tare lesa lui Lupo. *Mi dispiace.*

– Polițiștii au ajuns la fața locului azi-dimineață la ora șapte și jumătate. Au băgat de seamă că locul este tipic pentru infama mafie siciliană, Cosa Nostra.

N-au fost surprinşi să găsească un cadavru ascuns în fundaţia din beton.

Cadrul trece către pădurea siciliană. Câinele îşi ridică un picior şi se uşurează pe pietriş.

– LUPO. NU.

– Descoperirea cadavrului Alvinei Knightly şi moartea ei suspectă ridică semne de întrebare cu privire la aparentul suicid al cumnatului ei, Ambrogio Caruso, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, care a decedat cu doar trei zile înainte. Poliţia investighează dovezi potrivit cărora Ambrogio Caruso ar fi fost, într-adevăr, ucis şi el. Sunt Romeo D'Alba de la BBC News, în direct din Taormina.

Minunat.

Sting televizorul din telecomandă.

Au găsit trupul meu *şi* pe al lui Ambrogio. E doar o chestiune de timp. O vor căuta pe Beth. Să sperăm că doar pentru un interogatoriu, să afle dacă poate aduce unele lămuriri. Dar *sora geamănă* şi *soţul* ei au dat ortu' popii. O să fie suspectul lor principal? Dacă o să creadă că Beth e făptaşa?

Beth. Oh, Dumnezeule, *eu* sunt Beth.

Asta, dacă nu... Pot să fiu din nou Alvie? Chiar dacă în mod oficial am mierlit-o? AAH. Ce *încurcătură*!

Mă ridic clătinându-mă de pe covoraşul din baie. Când trag apa la veceu, sună de parcă am dezlănţuit un tsunami. Mă sprijin de chiuvetă şi mă aplec deasupra ei, dau drumul la apă rece şi mă stropesc pe faţă. Mă privesc în oglindă. Ce idee proastă! Arăt ca aia de s-a târât afară din cimitir, ca Uma Thurman în *Kill Bill 2*. Am sânge pe buze, sunt mânjită cu rimel, iar părul umed mi-e dezordonat, încâlcit şi atârnă moale. Pielea mea are o nuanţă de gri. Sunt Morticia Adams, sau un

cadavru viu. Asta îmi aduce aminte de starea în care mă aflam acum o săptămână, în Archway.

Grozav.

Al dracului de fabulos.

M-am întors taman de unde am plecat. Nu tu bani. Nu tu slujbă. Nu tu casă. Nu tu iubit. N-ar fi trebuit să-mi bat capul cu Sicilia. Tot timpul şi toată străduania mea *s-au dus pe apa sâmbetei*. Şapte zile în care am tras din greu. De ce m-am mai dus în Taormina? Tot ce mi-am dorit a fost o vacanţă. Un pic de soare, să mă bronzez şi eu. Beth mai că nu m-a implorat să mă urc în avionul ăla, şi nu e ca şi cum am avut de-ales. Ajunsesem într-o situaţie de tot rahatul. Nu mai aveam nimic în Londra în afară de un potop de datorii şi de obiceiul de-a juca la loto. De pericolul de a mă infecta cu herpes şi de alte boli cu transmitere sexuală. Am locuit într-o hazna infestată cu viermi, un mediu numai bun pentru râie, în timp ce soră-mea geamănă cea perfectă se măritase cu tipul care *mi se cuvenea mie* şi se mutase în Burj Al Arab.

Nu, ştii ceva? Asta-i *mai rău* decât de unde am plecat. Am făcut un pas înainte şi doi înapoi. Acum „Alvie Knightly" e hrană pentru viermi, iar poliţaii italieni sunt pe urmele mele. Ce să fac? Să privesc partea bună a lucrurilor? Că nici măcar nu mai exist? Trebuie să-l găsesc pe Nino şi să-mi iau bănetul, apoi să dispar... la Monaco. Dar cum dracu' să-l găsesc dacă sunt complet falită?

Credeam că viaţa mea era deja pe butuci, însă, mă rog, acum e şi mai nasoală.

Mă uit în ochii mei injectaţi şi oftez. Haide, Alvie. Gândeşte. Ce-ar face Beyoncé în locul tău? Nino-i acolo, nici urmă de el. Are Lamborghiniul şi valiza

cu bani. Dar eu sunt Gloria Gaynor: sunt o supraviețuitoare. Îl voi face să plătească. Mă voi răzbuna, așa cum a făcut Hamlet. (Însă voi fi versiunea feminină – Hamletta? Nu, sună a omletă.) Îl voi găsi și-l voi ucide. Ai să vezi. Mi-aș dori doar să nu fie atât de sexy...

Merg pe vârfuri prin salon de parcă păşesc pe sticlă pisată. Pe covor sunt împrăştiate eşantioane de Smirnoff, Glenfiddich, Jack Daniel's, Pimm's. Pe jumătate goale, fără dopuri, triste. Dau pe gât 50 de ml de Bombay Sapphire, singurul care a mai supraviețuit în frigider. În rest, am băut tot din minibar, până la ultima picătură, înainte să mi se rupă filmul, târziu, azi-noapte. Cui pe cui se scoate, așa se zice. Mă arde pe dinăuntru de zici că-i diluant.

Pe o tăviță de lângă cești și farfurioare stă cocoțat un biscuit de ciocolată din partea casei. Un ceainic argintiu, cromat. Pliculețe de ceai Twinings. Bag biscuitul în gură și mestec. Pare că ajută să fie mai suportabil gustul amar al trădării, pare să îndulcească duhoarea atroce a perfidiei. *Și tu, Brutus?* Parcă m-ar fi înjunghiat în spate cu propriul cuțit.

Nino, o, Nino,
Vin după tine. Nino,
O, Nino, vierme ce ești.

Îi zăresc pălăria fedora neagră, abandonată pe fotoliu. O ridic și o probez. Marlboro roșii, piele, sex – închid ochii și îi inspir mirosul. Îmi amintesc prima oară când l-am văzut la vila lui Beth și felul în care lumea întreagă mi s-a părut că stă în loc. Nino conducând dubița cu sora mea geamănă în portbagaj, inconștientă, în timp ce Metallica răsuna din boxe. Antebrațele lui musculoase, pline de tatuaje. Trupul

lui gol. Abdomenul parcă sculptat. Penisul lui perfect de treizeci de centimetri. Mă încrunt. Nu, nu mi-e dor de Nino, ci doar de penisul lui.

Parcă-l și văd, mă rog, din spate, cum gonește în mașina lui Ambrogio, cum o calcă prin Piccadilly, stopurile Lamborghiniului licărind roșii. Mamă, ce mi-a plăcut mașina aia! Du-te dracului, Nino, de hoț ce ești! Mașina aia a fost iubirea vieții mele.

„Dacă nu ai niciodată așteptări din partea celorlalți, atunci nu vei fi niciodată dezamăgit..." Ar fi trebuit s-o ascult pe Sylvia Plath. Ar fi trebuit să mă călugăresc.

Smulg pălăria și o azvârl pe canapea, simțind parfumul unui buchet de trandafiri care stau drepți într-o vază de lângă ușă. Cum or fi supraviețuit *ăștia* furiei mele din toiul nopții? Violului și jafului demne de un viking. Am fost Keith Moon, sau Keith Richards, sau un alt star rock când mi-am distrus camera. Am fost un taifun, o tornadă: Uraganul Alvie.

Toată săptămâna o să-mi ia să-mi revin. Aș da orice pentru niște cocaină. Sau pentru un Lemsip pentru răceală și gripă.

Bun. Gata, mi-a ajuns. Unde dracu' e iPhone-ul lui Beth? Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Scotocesc printre draperiile stacojii din catifea, făcute grămadă lângă perete. Pe toată podeaua camerei de zi sunt împrăștiate suporturi pentru lumânări, ornamente din cristal și exemplare din reviste de modă. Măcar nu e nici o găină pe-aici. Sau un tigru. Sau un bebeluș. Zici că filmez *Marea mahmureală 4*. Ce n-aș da ca toate astea *să fie* un film, fiindcă atunci aș pune pe pauză sau aș derula înapoi. M-aș întoarce exact la început și aș sugruma-o pe nemernica aia în pântec.

În cele din urmă văd telefonul ițindu-se de sub un covor. Îl iau și deschid aplicația pe care am descărcat-o,

cea care îi urmărește telefonul mobil al lui Nino. Ai avut o idee genială, Alvie. Unul dintre cele mai bune trucuri pe care le cunosc. Am luat telefonul lui Nino cât timp era la duș. Abia îl folosise, așa că era deblocat. Am instalat programul, pentru orice eventualitate. Mare noroc c-am făcut asta. Am știut eu cumva să nu am încredere în el. Am intuit oarecum că e un nenorocit și jumătate. Aș fi putut să-l aștept toată noaptea în barul de la parter, bând pahare întregi de votca martini. Acum va apărea locația în care se află ori de câte ori are semnal. Verific aplicația pentru prima dată. Ultimul loc în care rahatul ăla și-a arătat mutra a fost undeva în Aeroportul Heathrow. Dar asta a fost acum câteva *ore*. Apăs pe *refresh* o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Nimic. Nu merge, la dracu'. GPS-ul lui nu indică nimic.

Bun. Asta e. Am încurcat-o de tot. N-o să-l mai prind niciodată. Aplicația aia e singura pistă pe care mă pot baza. Trag un șut la ceainic de ajunge în șemineu și arunc cu o ceașcă în ușă. Se sparge în două, ca inima mea proastă. Cum dracu' să-l găsesc?

Cu aripi iuți ca dorul și ca gândul/ Să mă răzbun.[1]

Mă uit din nou la ecran. Ar putea să fie deja într-un avion. Poate că telefonul lui e pe modul avion. O să verific din nou mai târziu. O să fie bine. Relaxează-te, scumpo. Nu te mai stresa.

Am opt apeluri ratate și un e-mail nou de la mama către Beth. Apăs pe el și-l citesc.

De la: Mavis Knightly
MavisKnightly1954@yahoo.com

[1] William Shakespeare, *Hamlet*, actul I, scena 5, traducere din limba engleză de Ion Vinea, Editura Litera, București, 2018

Către: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Data: 31 Aug 2015 la 09.05
Subiect: Unde ești?

Elizabeth, dragă, unde Doamne iartă-mă ai dispărut? Îmi pierd mințile de îngrijorare. Sunt aici în Taormina cu fiul tău și cu dădaca și nimeni nu știe nimic. Polițiștii patrulează peste tot, punând întrebări despre sora ta. Se pare că s-a iscat ceva tevatură pentru că a fost îngropată în pădurea aceea. Le-am spus ce mi-ai zis tu la telefon, cum că a fost un accident, însă nu păreau să mă creadă...

Am sunat-o pe maică-mea săptămâna trecută și am anunțat-o că Alvie e moartă. I-am zis că era o înotătoare foarte slabă și că a căzut în piscină, beată. N-a părut deloc surprinsă. Ba mai degrabă *ușurată*...

În fine, ajunge cu asta. Mi-a părut atât de rău să aflu de Ambrogio. Ce șoc! Sărmana de tine. Nici nu-mi pot închipui cât de mult suferi. Chiar a fost cel mai minunat soț. Ginerele perfect. Atât de bogat. Atât de elegant și de chipeș. N-am să uit cum stătea cu spatele, așteptându-te să pășești către altar. Le-am zis polițiștilor că nu are cum să fie vorba de sinucidere. Un bărbat atât de arătos și de înstărit nu se sinucide așa, tam-nisam. Le-am arătat o fotografie cu voi în luna de miere, poza aia drăguță cu voi doi pe plajă, savurând un daiquiri la apus. „Ambrogio Caruso", i-am zis ofițerului de poliție, „e căsătorit cu Beth, fiica mea. Dumneavoastră v-ați sinucide dacă ar fi soția dumneavoastră?" A fost de acord că ești o femeie deosebită. Ba mai mult, a spus chiar că ai moștenit frumusețea de la mama ta. Trebuie să recunosc că nu l-am contrazis. Dacă l-ar fi văzut pe Alvin, tatăl tău, n-ar fi avut nici o urmă de îndoială. Italienii ăștia flirtează mult.

Trebuie să recunosc că e o schimbare plăcută. În Sydney, femeile sunt pur și simplu invizibile de la o anumită vârstă încolo. Dar eu încă sunt o femeie. Încă am nevoi. Și apreciez complimentul. Faci un efort să te îngrijești... peelingurile faciale chimice, epilarea regulată cu ceară, colonoterapia. Încerci să te menții. Încă nu sunt de lepădat.

În fine, vino în vizită, draga mea. Stresul ăsta nu-mi face bine la nervi și trebuie să-ți spun că interferează cortizolul cu terapia de substituție hormonală.

A ta în mod necondiționat,

Mama xxx

P.S. Am încercat să te sun pe mobil, dar se pare că sunt ceva defecțiuni pe rețea. Sună și atât, apoi intră căsuța vocală. Mă suni tu înapoi, te rog, îngeraș?

Șterg e-mailul. Scutur din cap. E incredibilă.

Bate cineva la ușă.

Ce-i asta? *Poliția?*

– Cine e? întreb.

Arunc un ochi la geam. Presupun că, la nevoie, aș putea să mă cațăr afară. La ce etaj sunt? Ah, la penthouse... *Genial*. E un plan minunat, Alvie. Ești goală pușcă. Te afli în centrul Londrei. În mijlocul zilei. Sigur n-o să te vadă nimeni acolo pe acoperiș, alergând în curul gol.

– Îmi cer iertare, doamnă, camera trebuia eliberată până la prânz și, ei bine, e trecut de *ora prânzului*.

– Da. Înțeleg. Ce oră e acum?

– Unu și jumătate.

Căcat.

– Vin imediat.

Trebuie s-o-ntind înainte să constate cum arată apartamentul. Eu și Nino am plătit camera (noaptea trecută, cu bani gheață, un ditamai teancul de euro),

dar asta a fost doar pentru ședere, nu pentru o renovare completă, fir-ar să fie. Va trebui s-o șterg fără să fiu văzută.

Dar n-am cu ce să mă îmbrac. Nino s-a dus dracu' cu tot cu hainele mele din valiză. Și cu toți banii. Ce-o să facă *el* cu rochiile soră-mii? Gucci, Lanvin și Tom Ford. Sincer, mă-ndoiesc că-i vor veni bine. Ha! Le vreau înapoi. Și poza mea cu Channing Tatum. Nu-mi vine să cred c-a luat-o și pe aia. De parc-ar avea nevoie de ea.

Înșfac rochia murdară de ieri (aia Chanel a lui Beth, scurtă, neagră), și mă îndrept către baie să fac duș. Pășesc în apa fierbinte. Cânt din toți rărunchii „You Oughta Know" a lui Alanis. Îmi strâng părul sus în formă de turban, trag pe mine un halat și mă îndrept către apartament. Îmi aprind o țigară, apoi mă învârt prin cameră ca un leu în cușcă. Am nevoie de ceva bițari ca să mă duc după Nino: pentru bilete de avion, hoteluri, votcă etc. Dar toate cardurile mele de credit sunt goale și nu-l pot folosi pe-al lui Beth fără să atrag atenția. Ce mă fac?

Îmi sare în ochi colierul cu diamante al lui Beth, sclipind în jurul gâtului. Cerceii cu diamante ai lui Beth. Ceasul Omega al lui Beth. Încă mai port inelul ei de logodnă și verigheta... mi-au slujit de minune săptămâna trecută, când m-am dat drept soră-mea. I-am păcălit aproape pe toți, dar presupun că nu mai am nevoie de ele acum.

Mă întreb cât aș obține pe ele dacă le-aș amaneta.

O s-o fac. Chiar acum. Am *șters-o*.

Sunt pe cale să deschid ușa și să cobor scările în goană spre Mayfair, când mă opresc – cu mâna pe mâner – și încremenesc. La ce dracu' îmi stă mintea? Pe bune? Biata Alvie, draga de ea, neînarmată, împotriva

bestiei ăleia cumplite de Nino. E un mafiot, un asasin profesionist. Are o experienţă de *douăzeci de ani.* Numai Dumnezeu ştie câţi oameni o fi ucis. *Cu siguranţă* mai mulţi decât mine. Ar putea fi de ordinul sutelor. Sau al miilor. Să fim serioşi, ce sorţi de izbândă am? Cred c-am luat-o razna.

Dau drumul la mâner şi cad grămadă pe podea.

Puteam să am totul.

Am fost *atât* de aproape. *Atât* de aproape. Vila. Maşina. Iahtul. Copilul. Operele nepreţuite din Renaşterea italiană. Eram pe val. *La dolce vita.* Ăia două milioane de euro erau doar pentru început. Mi-a luat *totul* când m-a părăsit aici noaptea trecută. Simt cum mi se umplu ochii cu lacrimi fierbinţi. Clipesc, clipesc, clipesc ca să dispară.

Ce-i mirosul ăsta? Miss Dior Chérie? Ce ciudat, încă îi simt parfumul lui Beth, chiar şi după ce-am făcut duş: greţos de dulceag, oarecum uleios. Cred că m-am dat cu prea mult.

Vocea soră-mii îmi şopteşte la ureche.

- Mi-o vei plăti cu vârf şi-ndesat.

Poftim? Asta-i *Beth?*

Deschid ochii şi mă ridic în picioare. Mă uit împrejur, însă încăperea e goală. Nu e nimeni aici în afară de mine.

- M-ai ucis.

- Nu tocmai. Ai cam alunecat. Chiar trebuie să aud asta? Nu mai eşti problema mea.

- Ha. O să fiu. O să vezi.

- Ce dracu'? Mă *ameninţi?* Eşti moartă. Am văzut cu ochii mei...

- Mă voi răzbuna.

Mă ridic şi mă sprijin de perete, simţind cum faţa mi-e cuprinsă de fiori reci de transpiraţie, iar răsuflarea

mi-e sacadată. Aprind toate luminile din încăpere: candelabrele aurii, sclipitoare, lampa cu picior înalt de pe birou, lampa de pe măsuța de cafea. Pun mâna pe un instrument din fildeș pentru desfăcut corespondența.

– *O să te fac să plătești*, îmi zice. *Mi-ai ucis cu sânge-rece soțul, ai pus la cale să-mi fie ucis amantul...*

La dracu', are dreptate. Chiar am făcut asta. De-asta o fi supărată.

– Bun. Stai un pic. Stai un pic, îi zic.

„Pumnalul" îmi tremură în mână. Vocea mea e slabă.

– O, pot să aștept. N-am unde altundeva să mă duc. Mi-ai furat viața, ai uitat?

Râde, iar râsul ei e plin de cruzime, lipsit de orice urmă de bucurie, precum clovnul desprins dintr-un coșmar, din *It*. De unde dracu' se aude? Stau în mijlocul camerei și mă rotesc 360 de grade. Nu e aici, așa-i?

– În primul și-n primul rând, ești *moartă*. Ești *moar-tă*. Pricepi? Ești doar o voce tâmpită din capul meu. În al doilea rând, ce-o să-mi faci? O *să-mi vorbești?* Îngrozitor.

Liniște. Nimic. Nici un sunet. Nici un hohot de râs. Nici un oftat. Nici un strănut.

– Beth? Unde a dispărut? Mă îndrept încet către oglindă. Beth, nu e amuzant. Mai ești acolo?

Pășesc mai aproape, mă uit în ochii mei. Acum, sunt atât de aproape, încât respirația mea aburește oglinda.

– Beth? Beth. BETH?

– *Mă voi răzbuna, vei plăti cu vârf și-ndesat.*

– AH. Taci, muiere zombie ce ești!

Cad din nou pe podea.

– *O să-l lași pe Nino să te calce în picioare, așa cum a făcut Ambrogio. Ți-o trag, apoi îți dau papucii. Nu-i poți ține niciodată lângă tine.*

– Nu. Nici vorbă. *N-o* să-l las.

– Uită-te la tine. Eşti atât de penibilă. N-ai fost niciodată în stare de ceva.

– O să-l găsesc pe Nino chiar dacă o să fie ultimul lucru pe care o să-l fac.

Îmi îndrept un pic spatele şi îmi trag nasul.

Zăresc buchetul de trandafiri care râde de mine, îşi bate joc de mine, care mă maimuţăreşte. Nino nu mi-a cumpărat vreodată flori. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nimeni n-a făcut-o. Văd un plic micuţ, alb, îndesat în interiorul vazei. Sar în picioare şi-l înşfac.

UAU! Sunt de la *el*.

Ce vrea? Ce zice?

CARISSIMA ELISABETTA, DACĂ MĂ PRINZI,
PUTEM LUCRA ÎMPREUNĂ.

Atât. Nici un sărut. Nici un „Draga mea, îmi pare rău". Nici un „Iubirea mea, am greşit", sau „Te vreau înapoi", sau „Sunt un om îngrozitor". *Dacă* o să-l prind? *Dacă? Dacă?* Normal că o să-l prind, fir-ar să fie. Sunt *duşmanul lui de moarte*. Nu doar că o să-l *prind*. Ha. O să-l ucid. Pe bune? Ce aere de superioritate îşi dă! N-am nevoie să lucrez cu el. Nemernicul ăsta a stricat totul. Are impresia că o să mă *las cu una, cu două*? Să mă rostogolesc ca un pudel şi să-l las să mi-o tragă? Să mă fac preş în faţa lui? Nu.

Sunt ALVINA KNIGHTLY.

Ar face bine să fie *îngrozit*.

O, de-azi 'nainte, gândurile-mi pline/ Să-mi fie, ori de sânge-ori de ruşine.[1]

Nici stavili nu-s în faţa răzbunării.[2]

---

[1] *Hamlet*, actul IV, scena 4

[2] *Hamlet*, actul IV, scena 7

Apuc florile în snopi groşi, iar ghimpii de pe tulpini îmi străpung pielea, rănindu-mă, până începe să-mi curgă sânge. Trântesc trandafirii pe covor, iar petalele lor zboară în toate direcţiile, împroşcând cu apă, în timp ce degetele mele sângerează. Sar în sandalele Prada ale lui Beth, sus, sus şi apoi jos, până îi zdrobesc de tot.

2

Burlington Arcade, St. James's, Londra

– *Cât?*

– Două sute douăzeci şi şase de mii de lire şi nouăzeci şi opt de penny.

Bărbatul are un accent scoţian melodios, ca Ewan McGregor în *Moulin Rouge*. Bijuteriile sclipesc pe o bucată neagră de catifea întinsă pe masa din lemn de nuc.

– Repetă. N-am fost atentă.

– Două sute douăzeci şi şase de mii de lire şi nouăzeci şi opt de penny.

– Băga-mi-aş.

– Sănătate.

Mă aşteptam la vreo cincizeci sau şaizeci de mii. Hai, fie, *şaptezeci*. Dar asta e incredibil. E o avere. Poate că *azi* e ziua mea norocoasă?

– Aţi dori să vă scriu suma pe o hârtie?

Individul scoate din buzunar un stilou Mont Blanc şi mâzgăleşte suma pe o bucată albă de carton. Desenează exagerat de stilizat simbolul lirei sterline – mai mare decât e necesar, cu înfloriturі –, de parcă ar vrea să-mi demonstreze ceva.

O să forțez nota, o să aștept să-mi ofere mai mult. Nu le voi mai permite și altor bărbați să mi-o tragă. Cu Nino, mi-am învățat lecția cu prisosință.

– Trei sute de mii.

– Poftim?

– Hai să zicem trei sute și batem palma.

Îmi scuip în palmă și îmi întind mâna, pregătită să pecetluiesc înțelegerea. Bătrânul își scarpină chelia. Firele de păr pe care le mai are, cărunte, firave îi stau zburlite, lipsite de viață; trebuie să-și cumpere balsam de păr. (Știu că există mai multe pe lumea asta în afară de păr, dar *și ăsta* e un loc bun de pornire...) Îi cad pe umeri scuame de mătreață de zici că e ninsoarea din dimineața de Crăciun. Aș vrea să nu se mai scarpine. Acum viscolește de-a binelea. Aș putea să fac un om de zăpadă.

– Mă tem că această sumă este prea mare, doamnă. Facem niște calcule *foarte* exacte ori de câte ori evaluăm un obiect...

Bla, bla, bla, taci dracului din gură.

– Vrei diamantele? Dă-mi banii. Altfel, mă car.

Frumos.

Mă pricep din ce în ce mai bine la negocieri. Totul e să știi cum să iei totul în avantajul propriu și să ai tupeu.

Omul mă privește chiorâș pe deasupra ochelarilor lui în formă de semilună și se apleacă înspre mine.

– În cazul acesta, vă urez o zi bună, doamnă.

Își încrucișează peste piept brațele învelite în stofă și bate cu pantoful *brogue* în podeaua din lemn. Oh, cred că vrea să plec. Ticălosul s-a prins că joc la cacealma.

– *Bună asta, Alvie*, îmi zice Beth.

Mă uit în jur prin magazinul de bijuterii. Vinde atât obiecte vechi, cât și ceasuri de mână, broșe de epocă și inele cu diamante. De-a lungul pereților sunt

agățate tablouri și fotografii sepia. Dantelă victoriană. O cutie din fildeș. Un craniu uman, care arată destul de mișto, cu scăfârlia într-o nuanță de crem și dinți lipsă. *Vai, bietul Yorick.*[1] Nu mi-l doresc, totuși (nu-l vreau decât pe-al lui Nino.) Pare destul de incomod să-l car după mine.

Pe un raft prăfuit, ochesc un ceas cu cuc, vechi de când lumea.

– Două sute douăzeci și șase de mii de lire și nouăzeci și opt de penny *și vreau ceasul ăla.*

Arăt cu mâna către raft. Omul se întoarce să se uite. Nu știu, sincer, de ce-am zis asta. Dacă e să fiu sinceră, nici măcar nu-mi place. Are ornamente, e cioplit și mult prea pretențios, cu cifre romane enervante și frunze ridicole lipite peste tot. E din lemn lăcuit, cu lanțuri din alamă și pendule care atârnă toate. În partea din față are o ușiță pe unde scoate cucul capul. Așa ceva și-ar fi cumpărat bunică-mea într-o excursie la Schwarzwald, în 1928.

– Ne-am înțeles, zice el. Vă transfer banii într-o clipită, direct în contul personal.

Îi întind omului bijuteriile lui Elizabeth și îi trag o palmă zdravănă peste umăr.

– Nu, am nevoie de bani *gheață.*

Haina lui împrăștie un nor de mătreață. Îmi șterg mâna de rochie.

După ceva vreme, omul se întoarce cu mai bine de zece teancuri dolofane de bancnote. Le număr pe fiecare în parte. Sunt toți banii, până la ultimul penny. Deschid ușița de la ceas și îi bag înăuntru. Îmi aprind o țigară ca să sărbătoresc. Iuhu! Nu-mi vine să cred. *Două sute douăzeci și șase de mii de lire și nouăzeci și*

[1] *Hamlet*, actul V, scena 1

opt de penny, toți ai mei. Ies radiind, cu pași săltăreți, din casa de amanet, pe Burlington Arcade. Aproape că trec în fugă pe lângă magazine. Ooo, uite, îmi place brățara aia...

Dar *nu* e momentul să fac cumpărături acum.

Nu, am nevoie de banii ăștia pentru Nino, votcă, bilete de avion. Etc. Etc.

Trebuie să-l găsesc pe Nino și restul banilor. Nu sunt răi ăștia două sute de mii de lire, dar *nu răscumpără nedreptatea*. Sunt buni doar pentru început. Cui îi pasă de vila tâmpită a lui Beth? Cui îi pasă că i-am dat foc? O să-mi cumpăr alta. O să cumpăr o altă mașină de epocă.

Mă îndrept cu pas grăbit spre Piccadilly. Simt miros de gaze de eșapament și de cafea de la un Caffè Nero din apropiere. Aroma de cafeină îmi aduce aminte de Nino. Îi plăcea cafeaua tare, neagră. Fără lapte. Fără zahăr. (Nu știu cum putea s-o bea așa.) Mă năpădesc amintirile și închid ochii. Aproape că pot să-i simt *gustul*, espressoul amar și fierbinte de pe buzele lui. Tutunul amețitor. Mirosul de piele uzată. Mustața lui ca o potcoavă, zgâriindu-mi fără milă pielea.

Nu. Nu. S-a dus. S-a dus. Scutur din cap ca să-mi alung din minte imaginea lui. Jur în fața lui Dumnezeu: *mă las de bărbați*. Mi-a ajuns. Voi fi o fecioară renăscută. (Hmm, asta chiar e pe bune? Poate-o să-mi crească himenul la loc? O să fiu strâmtă ca o virgină.)

Mă uit din nou la aplicația de pe iPhone, care indică tot aeroportul. Acum, că am și eu ceva bănet, pot să-mi văd de drum.

– TAAAAAAXIIIIIIIII, strig, întinzând brațul.

Nu. Du-te dracului, Nino. Cu mine ai încheiat-o. Simt gustul *banilor* – și al bucățelelor de ciocolată care mi-au rămas între dinți de la biscuitul din partea casei pe care l-am mâncat la Ritz.

3

Aeroportul Heathrow, Londra

Trântesc paharul de şampanie pe tejghea şi examinez mulţimile îngrămădite. Nino ar putea fi *oriunde* acum: Bali, Fiji, Mississippi... sau, chiar mai rău, ar putea fi *aici*. S-ar putea ascunde în mulţime, uitându-se la mine cum mă îmbăt cu Bolly. Aşteptând până când nu mai ştiu de mine, ca să-mi poată da lovitura de graţie. Mijesc ochii şi mă uit cu atenţie la hoardele de turişti foarte prost îmbrăcaţi. Nu se uită nimeni la mine. Nu mă observă nimeni.

Chelnerul îmi mai toarnă de băut. Dau pe gât o duşcă şi mă trece un fior. Băutura e rece şi revigorantă, amară exact cât trebuie. Lichidul de un galben-deschis se clatină clipocind în paharul înalt, din cristal. Privesc cum se ridică bulele. Câte am băut? Ar trebui să mă opresc după ăsta. Trebuie să rămân lucidă. Trebuie să fiu gata de treabă.

Scot iPhone-ul lui Beth din sacoşa mare şi dau întruna *refresh* aplicaţiei de urmărire. Dar nimic, îmi arată acelaşi lucru. A fost *aici*, la Aeroportul Heathrow, chiar aici, la Terminalul 5. Dar au trecut câteva ore de atunci. Of, frate, de ce nu s-a schimbat? Nenorocita asta de tehnologie mă urăşte. M-a urât dintotdeauna şi mă va urî mereu. Ceasurile de perete şi cele de mână

se opresc în preajma mea de parcă am vreun câmp magnetic ce interferează cu matematica. Pun pariu că aplicația asta tâmpită e defectă. Asta e. S-a dus. E *gata*...

Arunc telefonul înapoi pe tejghea și dau pe gât restul de șampanie.

– De ce mă părăsesc toți bărbații? întreb fără să mă adresez cuiva anume.

– *Pentru că ești o psihopată?* răspunde Beth.

– Ah, mulțam. Mda. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Nino nu e primul, să știi. Au fost Alex, Ahmed, Simon, Richard, Michael... mai e nevoie să continui? Bradley, Jamie, Stewart, Hamish, Norman, Humphrey, George, John, Paul, Mark, Clark, Madhav, Mohammed, și Daniel, și Patrick... dar știi ceva? Totul a început cu tata. Te-a părăsit când aveai un an.

– Taci din gură, Beth. Mai tacă-ți fleanca. Tata te-a părăsit și pe *tine*.

Totuși, are dreptate; tata a fost primul care m-a părăsit. Nu suporta să mă vadă. N-a rezistat decât douăsprezece luni scurte, după care a-ntins-o pentru totdeauna. Nino n-a rezistat nici măcar o săptămână. Cred că mă înrăutățesc.

Accesez YouTube-ul de pe telefon și dau căutare după cuvântul „autoapărare". Primul clip din listă se numește „Cinci tehnici folositoare de autoapărare". Se pare că „puternică" i-a luat locul lui „slabă": #FeteLaSalaDeForță. O să-l bat măr, ca Hilary Swank. O să mă fac un pachet de mușchi, ca Rich Froning. Trebuie să fiu pregătită pentru bătaie. Ar putea să lovească în orice clipă. Va fi nevoie să învăț niște scheme de să vadă stele verzi, ceva de judo sau ju-jitsu. Tipul de pe ecran arată cum să procedezi dacă te atacă vreun ticălos sicilian mincinos. Demonstrează cum să ripostezi la un pumn sau la o lovitură cu capul, la un

șut sau la un genunchi în vintre. Vizionez clipul de mai multe ori, încercând să învăț pe de rost tehnicile. Instructorul repetă întruna: „Nu vă complicați". Zice: „E ușor". *Căcat*. Merge prea repede și nu-l pot urmări. Va trebui să exersez ca să învăț.

Ding.

Ce-a fost asta?

Aplicația semnalează o notificare. Apăs pe iconiță și o țin aproape ca să pot citi. Nu disting foarte bine, vederea mi-e încețoșată, însă pare să indice București, România. Da. Am pus mâna pe el. E acolo. Dacă nenorocitul ăla e în România, atunci într-acolo trebuie să mă îndrept și eu. Poți s-o faci, Alvie, scumpo. Ești Femeia Fantastică. Un cavaler Jedi.

Inimă, fii tare!/ Iar voi, puteri, nu-mbătrâniți deodată,/ Mă țineți drept![1]

A început *jocul*, la dracu'.

Hmm, România. Interesantă alegere. Mă întreb de ce s-a dus Nino acolo.

Trebuie să mă duc să-mi cumpăr bilet.

Achit nota de plată. *Cât* face? Cui îi pasă? Sunt bogată acum, îmi permit. Ce viață-i aia fără șampanie, fără Pop-Tarts, Pringles sau cocaină?

Imediat ce urc în avion, încep să regret că m-am mișcat atât de repede. Ce-o să fac dac-o să-l găsesc? N-am exersat tehnicile de autoapărare. N-am nici un plan.

Mă izbesc tare cu fruntea de spătarul scaunului din fața mea.

Nu mă prea ajută.

---

[1] *Hamlet*, actul I, scena 5

Măsuța rabatabilă, idioată, din plastic îmi cade în poală. O trântesc la loc: pac.

– E totul în regulă, doamnă?

Însoțitoarea de zbor are o voce de directoare de pension: inflexibilă și severă, nu-i arde de glumă.

– *Nu*.

Cucu. Cucu.

– Ah, la dracu'.

Dacă nu e Beth, e ceasul ăla tâmpit.

– Hei. Te potolești, te rog? aud o voce venind din față.

Aparține tipului care stă pe scaunul din față.

Îi răspund:

– Ce faci, scumpule? Vrei să te alături Clubului Mile High[1]?

Îmi aruncă o privire furioasă și se întoarce la loc.

Întorc brusc capul către culoar. Însoțitoarea de zbor pare că e la capătul răbdării. Supărată. Cu fruntea încruntată de îngrijorare, scrutează rândul de scaune unde stau eu.

– Doamnă? mi se adresează, *din nou*.

Își scutură cocul lucios către mine, buzele i s-au prefăcut într-o linie portocalie. Poartă o eșarfă țeapănă și cămașă albă din bumbac, apretată. Are o talie micuță, de viespe. Citesc numele ei de pe ecuson: Gertrude.

– Când dracu' aterizăm în România?

Nu prea mai suport situația asta.

Îmi sprijin obrazul de spătarul scaunului meu și inspir aerul din perna umplută cu spumă; poartă mirosul de păr al altor oameni.

– Vom ateriza la București în trei ore, doamnă. Abia am decolat.

---

[1] Termen argotic care îi desemnează pe cei care au făcut sex într-un avion aflat în zbor (n.tr.)

– Îmi mai puteți aduce vin? o întreb.

– Cred că ați băut destul. Nu vă mai pot servi.

Îmi dau ochii peste cap. Ridic glasul.

– Am băut *destul*? Râdeți de mine? Am băut *o* sticlă mică, micuță, minusculă de poșircă de Chardonnay, pe care de-abia am dat-o pe gât, atât de scârboasă a fost.

Nu pun la socoteală ce-am băut în aeroport; aia a fost pe un alt fus orar.

Mă las pe spate în scaun și închid ochii. S-a făcut liniște. Nu e nimeni în jur. (Pasagerul de lângă mine s-a ridicat și s-a dus să stea altundeva. Nu știu de ce.) Vreau doar să dorm. M-am săturat de căcatul ăsta. Dacă mi se rupe filmul, n-o să mai fie nevoie să mă gândesc la asta. Sigur e mai bine să visez decât să fiu trează acum. Ăsta-i un *coșmar*.

Bulele se ridică la suprafața apei. Piscina e neagră, fără fund. Corpul ei se scufundă, e de un alb strălucitor în lumina lunii, la fel de palid precum cel al unei fantome. Noaptea e o beznă totală. Stelele au dispărut, iar luna plină se ascunde după un copac. O tăcere grea, de nepătruns ne înghite ca un nor. Îi caut chipul în întuneric.

Pop.

Pop.

Pop.

Pop.

Apoi nu se mai ridică nici o bulă.

E moartă.

Mă aplec și mai mult peste margine. Mă uit, dar nu văd nimic acolo. Cadavrul lui Beth a dispărut. S-a dus. Scrutez adâncul. Strălucesc două lumini puternice. Ochii ei? Nu se poate. Ce dracu'? Ce se-ntâmplă? Din apă, își întinde brațele înspre mine. Sunt lungi,

albe, nesfârşite, întocmai ca nişte ţipari sau spaghete fierte. Palmele ei îmi cuprind gâtul într-o strânsoare. Nu pot să respir. Mă înec. Degetele ei strâng mai tare. Mă trage în jos. Picioarele îmi alunecă pe plăcile din piatră şi cad în apă. M-am scufundat cu totul. Gâfâi întruna după aer.

Nu reuşesc să văd nimic, însă apoi, două becuri clipocesc puternic, strălucind. Nu mai are chipul ei, ci pe cel al unui clovn.

– Cine eşti? întreb.

– Sunt Domnul Bubbles, răspunde Beth.

Ştie că sufăr de fobie de clovni, nenorocita.

Apa mă trage în jos ca o centrifugă. Mă învârt şi mă învârt. Nu văd decât clovnul. Un nas rotund şi roşu, doi ochi galbeni. E mânjită cu sânge în jurul buzelor.

Râde. Râsul i se transformă într-un strigăt. Dar eu sunt cea care zbiară.

ZIUA A DOUA:
HOȚUL

ACUM ZECE ANI

Sâmbătă, 7 mai 2005
Lower Slaughter, Gloucestershire

Beth bate cu pumnii în uşa de la baie.

– Alvie? Iar vomiţi?

– Nu.

Trag apa.

Bate din nou.

– Lasă-mă să intru.

– Cară-te.

– Îmi fac griji pentru tine.

Îmi dau ochii peste cap.

– Bine, vin.

Soră idioată. Pramatie care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Acum, că are aparat dentar şi poartă bustieră, are impresia că ea e şefa, că, de, s-a maturizat.

Mă clătesc cu apă de gură. O scuip. E extrem de mentolată. Îmi face gura pungă.

Mă şterg pe faţă cu prosopul şi mă studiez în oglindă. Două coşuri noi. Nici un indiciu că am vomitat. Descui uşa. *Începe spectacolul.*

Beth intră, împingând uşa cu putere. O încuie în urma ei.

– Stai jos, îmi ordonă.

Mă încrunt. I se citeşte îngrijorarea pe chip, de parcă chiar s-ar sinchisi de mine.

Arată cu degetul către vasul de toaletă.

– Ia loc. *Te rog.*

Las capacul jos, apoi iau loc pe şezutul din plastic, rece şi dur. Grozav. *Iar* începem...

– Alvie, îmi zice.

– Înainte să începi, *nu* vomitam.

Îmi încrucişez braţele şi mă ridic. Nu există nici o dovadă; au dispărut toate.

Elizabeth ridică o sprânceană perfectă, apoi ia odorizantul de cameră cu miros de levănţică şi parfumează cu el incinta băii. Stropii îmi inundă faţa. Mă înec din pricina chimicalelor. Se ridică pe vârful degetelor de la picioare ca să deschidă gemuleţul de la baie. Pătrunde o boare de aer rece.

– Fie, am priceput ideea.

– Alvie, îmi zice cu vocea aia smiorcăită. Am găsit în coşul de gunoi trei cutii goale de Pringles şi cinci pachete de Pop-Tarts de căpşune.

– Aşa, şi?

– Ieri au luat gunoiul.

– Şi?

– Le-ai mâncat pe toate azi.

Drace, se pricepe! Parcă-i spion. Ar putea să lucreze la MI5.

– De ce crezi că eu? Poate-a mâncat şi mama.

– Doar ţie îţi plac ăia cu brânză şi cu ceapă.

Beth mă priveşte în ochi. Pot să-i citesc gândurile. Crede că mă citeşte ca pe o carte deschisă.

– Ştii, boala de care suferi are o denumire.

– Ah, da? Şi pentru tine există un nume... îi zic în replică.

– Alvie, se numeşte bulimie. Şi nu e amuzant.

– Nu e viaţa *ta*. E *a mea*, ripostez.

– Ce mai înseamnă și asta? Se uită la mine și își lasă capul într-o parte. Își mușcă buza, îngrijorată. Alvie, te rog, trebuie să încetezi. Vorbesc serios. Te-ar putea *ucide*.

Îmi sprijin capul de faianța albă și rece din baie.

Poate că dacă o să stau aici, în liniște, va pleca?

– De ce nu-mi dai voie să te ajut? îmi zice. Sunt sora ta; te iubesc. Am vorbit ieri cu psihoterapeuta ta de la școală...

– Ce dracu' ai făcut?

Cum îndrăznește? Cum și-a permis? Să mă bârfească pe la spate cu Lorraine, tembela aia de ochelaristă?

– A trebuit, Alvie. Ești foarte slabă. Mă măsoară din cap până-n picioare. Nu știu ce să fac.

Ce dracu'? Ea e mai slabă decât mine.

– De ce trebuie să faci ceva? De ce nu-ți poți vedea naibii de treaba ta?

– Devine ridicol. Te aud după fiecare masă. Scoți sunete dezgustătoare.

– Îmi pare rău dacă te îngrețoșez. Nu e vina mea că mama gătește într-un hal fără de hal.

– Te-am urmărit la școală, îmi zice. Faci același lucru și acolo.

– Mâncarea de la cantina școlii e și mai rea, îi răspund, cu privirea în podea.

Glasul lui Beth se schimbă. Se îmblânzește.

– Asta nu va schimba nimic, să știi.

Ridic capul într-o clipită. O privesc furioasă. Poartă un tricou nou, roz și sclipitor, care are scris pe el „90% ÎNGER". Trebuie să mă duc să-mi cumpăr unul inscripționat cu deviza „90% DIAVOL".

– Ce n-o să schimbe nimic? o întreb, sărindu-mi țandăra.

– Că vomiți... că slăbești atât de mult... mama nu te va iubi mai mult. Tata nu se va întoarce.

Simt cum mi se aprind obrajii. A fost o cruzime din partea ei. Lovitură sub centură. Cum îndrăznește să aducă vorba de tata așa? Cu ce drept? A întrecut limita cu subiectul ăsta. E regula noastră nescrisă: nu aducem niciodată vorba despre el. Îmi vine să-i trag un pumn. Sau aș putea să înhaț capacul de pe veceu și să-i sparg capul cu el?

Mă gândesc la poza împăturită din portofelul meu de la Primark; e singura poză cu tata pe care o am. Am furat-o din albumul de la nuntă al maică-mii. Nici n-a băgat de seamă că lipsește. S-a tocit la colțuri și pe margini. Însă măcar am șansa să-i văd chipul de fiecare dată când o scot. Mă uit la ea și visez cât de diferită ar fi viața mea dacă tata ar fi ales să rămână, în loc să plece. Nu aveam nici măcar un an și – puf – a dispărut, ca Houdini. A dispărut de pe fața pământului fără urmă, fără o adresă de e-mail. Singurele dovezi că a existat vreodată sunt persoana mea (și soră-mea), numele meu tâmpit și poza aia ștearsă.

Mama a zis că se mutase în San Francisco, a pomenit ceva de o slujbă de contabil, însă știu că nu asta s-a întâmplat. E o născocire de-a ei. Am căutat în San Francisco în lung și-n lat. Nu *efectiv în oraș* (n-am fost niciodată în America); am căutat pe internet. Toată lumea este prezentă în online. Existăm cu toții acolo, în eter. Nu există nici un Alvin Knightly în S.F. și nicăieri în California. Am verificat tot mereu, o dată la două luni, în cazul în care ar fi apărut în vreo echipă de bowling, sau pe site-ul vreunei companii, ori pe LinkedIn, sau în eventualitatea în care aș fi dat peste contul lui de poker, însă nu s-a întâmplat asta niciodată.

Nu m-am dat bătută. Mi-am extins aria de căutare în alte ţări, am făcut pe Lisbeth Salander[1] ca să-i dau de urmă. *Alvin Knightly* e un nume neobişnuit; cu siguranţă că aş fi dat în cele din urmă de el dacă mi-aş fi dat silinţa să îl caut, nu? Am sunat la Institutul Contabililor, însă nu auziseră de el. M-am gândit să angajez un detectiv particular, dar nu mi-am permis tariful.

Am ajuns în cele din urmă la concluzia tristă că nu era nici un Alvin Knightly în toată lumea asta nenorocită. Decât dacă (şi ştiu că sunt şanse mici să fie aşa) nu cumva îşi schimbase numele în Alvin Knightley. (Am găsit unul dintr-ăştia în 2003, însă e destul de puţin probabil să fie el, sincer, fiindcă tipul din poză era de culoare.) L-am căutat de când aveam unsprezece ani, de când am avut pentru prima dată acces la un calculator, şi n-a existat niciodată vreun semn de la tatăl meu. Nu sunt proastă. Ştiu ce înseamnă asta. Înseamnă că e *mort* şi cu asta-basta. Sau că, dacă a dispărut, a avut motiv să o facă. O chestie de genul ăsta presupune viclenie. Planificare. Chiar trebuie să-ţi doreşti aşa ceva. Să fii nevoit să *vrei* să dispari. O dată, mi-a trecut prin minte că ar putea fi spion, ca Austin Powers sau ca John le Carré (ceea ce ar explica de unde moşteneşte asta Beth: Domnişoara Inchiziţie Spaniolă), şi e posibil ca guvernul să-i fi preschimbat numele cu un cod, de genul 007. Dar mi-am zis apoi, *nu fi idioată*. Trăieşti în viaţa reală, nu în filme. Nu e Jason Bourne; e contabil.

Beth se întinde şi-mi atinge braţul, întrerupându-mi şirul gândurilor.

---

[1] Personaj fictiv, creat de autorul şi jurnalistul suedez Stieg Larsson

– SĂ NU DEA DRACU' SĂ MĂ ATINGI.

Sar ca arsă și descui ușa de la baie, dar încuietoarea din metal agață. Îmi ciupește pielea. O forțez și trântesc ușa după mine. Urc în fugă toate cele cincisprezece trepte.

O aud pe soră-mea strigând după mine:

– Alvie. Îmi pare rău. Întoarce-te. Te rog!

Las-o baltă, scorpie.

Prea târziu.

4

ÎN PREZENT

Joi, 1 septembrie 2015
Aeroportul Internațional Henri Coandă,
București, România

– Vă rog să vă treziți, doamnă, am ajuns.

– Nu, nu.

Clovnul. Unde e clovnul? Scaunul e umed în locul unde mi-a curs un pic de salivă din gură și a format o baltă. Simt o mână care îmi scutură umărul.

– Ah. Dă-mi pace, îi zic.

– Îmi pare rău, însă trebuie să vă ridicați. Restul pasagerilor s-au dat jos din avion.

– Avion? Ce avion? Deschid ochii. E însoțitoarea aia de zbor enervantă, Guinevere sau Geraldine, sau ceva de genul ăsta. Iar eu sunt clar în avion. Mai spune-mi o dată, unde suntem?

Încerc să mă ridic.

– Aeroportul Internațional Henri Coandă. Am aterizat la București.

Îmi frec ochii cu mâinile. Chiar simt nevoia să mă culc la loc. Mă întorc pe scaun și mă culcușesc pe pernă.

– Mai lasă-mă cinci minute, îi zic.

– Doamnă? Doamnă?

– Nu vreau să plec. Lasă-mă-n pace, îi spun.

– Doriți să vă aduc un cărucior?

– Nu. Mda. Bine. Mi-e totuna.

Dispare, lăsând în urma ei doar mirosul puternic de ylang-ylang. Închid ochii. În afară de bâzâitul aerului condiționat, totul e cufundat în liniște. Nu e nimeni în jur. Mă cufund în materialul sintetic. E o situație de căcat. Sunt departe de casă, oriunde o mai fi și *asta*. Nu vreau decât să dorm. Dar acum că am aterizat pot să-mi pornesc telefonul (fără să risc o moarte aproape sigură). Trebuie să văd ce face Nino. Îmi caut telefonul în plasa micuță de pe spătarul scaunului din fața mea. Mă holbez la ecran. Locație actuală: „București, România. Aeroportul Internațional Henri Coandă".

Simt o tensiune în umeri.

E aici.

– Iată. V-am adus un cărucior.

Ridic ochii și constat că însoțitoarea de zbor a revenit cu alți doi colegi de breaslă. Aceștia ajung în dreptul rândului pe care stau eu și se uită cu atenție. Mă studiază precauți, de parcă aș fi o suricată scăpată din Grădina Zoologică din Londra, una cu spume la gură, care are toate șansele să fie turbată.

– Ești pregătită, scumpete? mi se adresează unul din stewarzi. O să te ridicăm și o să te așezăm în cărucior.

– Unu, doi, trei, și.

O, ține-te bine!

Bip.

Bip.

Bip.

Căruciorul se târăște cu încetinitorul, iar lumina portocalie de deasupra lui licăre puternic. Trecem de controlul pașapoartelor și ne îndreptăm către ieșire.

Închid ochii şi-mi sprijin capul de bara metalică, albă şi rece. Capul mi se învârte de la vin.

Cucu.

Cucu.

Cucu.

Tacă-ţi gura, *cap sec*.

Aer proaspăt. De asta am nevoie. De ceva care să mă trezească. Ochesc un semn ce indică „Ieşire", luminat în verde, aşa că îmi iau geanta şi sar din cărucior.

– Vezi c-am plecat. Mulţam, zic.

Bărbatul mărunţel, bătrân, care dirijează cărucior are un aparat auditiv, dar acesta nu pare să funcţioneze. Sau poate că nu mă aude din pricina bâzâitului motorului electric. Mă îndrept către uşile duble care se deschid cu un fâşâit. Ies din incinta aeroportului, împleticindu-mă.

Noaptea e cufundată în întuneric, aerul e tăios. Nu sunt mulţi nori, iar luna şi stelele sunt luminoase şi bine conturate, de parcă le-ar fi desenat cineva cu pixul. Păşesc pe strada tăcută şi mă asigur din ambele părţi. Nu e nimeni aici în afară de mine. O, frate, nu sunt deloc pregătită pentru Nino. M-ar pune la pământ în doi timpi şi trei mişcări. Totuşi, nu pot să aştept aici în văzul tuturor. Ştiu că e pe aici pe undeva... pe undeva... stând la pândă ca un liliac. Cotesc pe o stradă lăturalnică, grăbesc pasul şi las în urma mea luminile aeroportului. Sunt într-o zonă rezidenţială de la marginea oraşului. Scot pe gură aburi ca nişte norişori. Mă cuprind cu braţele. Dumnezeule, e foarte frig! Am pe mine rochia scurtă a soră-mii, nu tu ciorapi, nu tu chiloţi. Probabil că lui Beth îi venea bine. Dintotdeauna a fost mai slabă decât mine.

O să găsesc un taxi. O să mă cazez la un hotel. O să mă pregătesc pentru ziua de mâine. Da. Da, asta o să fac. O armă. Un plan. O *strategie*. O să mă adun.

Cineva îmi înhață geanta.

– Hei. Nu. Ce nai...

Cineva mi-a șutit geanta.

Telefonul.

Banii.

Ceasul cu cuc.

Mă opresc locului și mă uit în jur. Ce s-a petrecut? Cine a fost? Silueta întunecată a unui bărbat cotește, iar pașii i se aud din ce în ce mai slab. Simt că mă cuprinde o senzație de greață. Adrenalina mi se urcă la cap. *Futu-i*. Ăla era Nino?

– HEI, îi zic.

Nu-l las să scape.

O iau la sănătoasa după hoț.

O burniță cețoasă, care nu e tocmai ploaie, umple aerul cenușiu, sinistru. Simt pe piele stropi reci. Îmi doresc să fi avut mai multe haine pe mine. Aerul tăios al nopții îmi zbicește membrele dezgolite și simt cum mă trece un fior pe șira spinării. Cotesc pe o alee întunecoasă; pe aici a luat-o, nu? Doi stâlpi de iluminat aruncă niște umbre lunguiețe. Trotuarul e alunecos și umed. Peste tot sunt împrăștiate pubele care dau pe răscol și saci de gunoi. Simt duhoarea de nesuportat a ceva intrat în putrefacție. Vreo vietate moartă. O pasăre? Un șobolan? O pisică cu o jumătate de coadă miaună și o tulește când mă vede că mă apropii. Plonjează într-o pubelă ruginită.

– Nino? Tu ești? îl întreb, însă prea încet.

În șoaptă.

Mă stropesc pe tălpi şi pe picioare cu apa rece din bălţile murdare. Îîîh, ce scârbos! Pe pantofii mei Prada. Locul ăsta îmi aduce aminte de Archway.

În acel moment îl zăresc în faţă – iar pielea mea e inundată de un val rece de sudoare. Dintre ziduri se ridică ecoul paşilor.

– Hei, tu. Întoarce-te. Vino aici.

E îmbrăcat tot în negru şi stă cu spatele la mine. Silueta aduce cu un păianjen uriaş. Se întoarce, iar mie mi se taie respiraţia. O clipă, am impresia că e Nino. Însă e doar întunericul, care îmi joacă feste. Ororile îmi bântuie subconştientul. Imaginaţia mi-o ia razna. Îi studiez chipul alb ca o mască, inuman, demonic. Ochii lui de coşmar mă fixează. De ce se holbează aşa?

– Dă-mi geanta, strig eu în întuneric.

Încerc să par dură, însă pe cine încerc eu să duc de nas? Vocea mea e subţire şi prea stridentă, tremurând ca o frunză în bătaia vântului.

Bărbatul o ia din nou la fugă.

Fug şi eu după el, iar pantofii ăştia tâmpiţi se freacă de piele şi îmi fac răni; mă dor picioarele, numai băşici. Coapsele parcă mi-au luat foc. Haide, Alvie. Poţi s-o faci. E doar un individ; nu e Usain Bolt. Mă apropii: trei metri, doi metri, un metru distanţă. Căcat. Dacă e înarmat? Dacă are pistol? Aia e, l-am ajuns acum. Prea târziu. Sar după geantă şi o înhaţ.

– Hei, e o Hermès, ticălosule.

Îmi înfig degetele în geanta din piele. Numai ea, singură, costă *o mie de coco*. Omul întinde o mână murdară. Are unghiile roase. O cicatrice lângă degetul mare. Totul se derulează parcă cu încetinitorul. Mă trage cu putere de braţ.

– Uh. Dă-mi drumul. Asta-i o rochie Chanel.

Geanta se izbeşte de pământ.

Mi-a spart ceasul cu cuc?

Ne izbim unul de altul. Plonjez după geantă, însă el îmi aține calea cu trupul lui puturos. Mă împiedic și mă sprijin de zid, și mă zgârii pe brat de cărămizile dure. Mă ustură și simt sângele cald cum mi se prelinge până la încheietură. O să mi-o plătească el. Vorbesc serios. Îi aud răsuflarea greoaie, aspră. Îi simt respirația fierbinte în urechea mea. Și deodată BUF.

Nu.

Nu în față.

Privirea mi se întunecă și nu mai văd dincolo de el.

Nu mai văd decât acei ochi...

Îmi înșfacă geanta și îmi vin în fire. Haide, Alvie, trebuie să te pui pe treabă.

– Nu ți-a spus mămica ta niciodată? Nu da în *fete*.

Ajung la una din barete. Parcă suntem la trasul de funie. Deci, jur că dacă o rupe...

Se întoarce și mă ținteiește de zid. Mă prinde de gât cu niște palme aspre.

– *Ciao*, Elisabetta, zice.

Știe cine sunt? Adică cine mă prefac că sunt? Cum? Lucrează cu *Nino*? Aplicația arăta că e pe-aici, prin zonă. Privirea îmi fuge în susul și-n josul străzii. Își încleștează degetele în jurul grumazului meu. Nu pot să respir. Încerc să zbier, însă nu scot nici un sunet. Îmi ține mâinile deasupra capului. Mă zbat, însă e mai puternic decât mine. Mă înec. Plămânii îmi ard. Mă zvârcolesc, dar mă ține strâns rău. Căcat. Futu-i. N-am ce face.

– *Ha ha. O să te omoare*, zice Beth.

Îmi implânt tocul în piciorul lui cu toată forța. Cinșpe centimetri de Prada ucigașă. Zbiară. Slăbește strânsoarea. Asta-i șansa mea. E distras.

Îl izbesc cu capul de zid. Mâinile îmi tremură, însă ţintesc bine. Ţeasta lui scoate un sunet înfundat, ca şi când ai lovi o piatră cu un baros. O bufnitură seacă, dar îndeajuns de zgomotoasă. Tipul se prăbuşeşte la pământ, trupul lui părând o păpuşă din cârpe. E la fel de inert ca un sac cu cartofi şi la fel de greu ca un sac cu bălegar. Mă aşez în poziţie ghemuit la el pe piept, gâfâind şi încercând să-mi recapăt suflul. Mă arde gâtul. La dracu'. A fost cât pe ce. Mă holbez la faţa lui. Alt tip care a încercat, ca Nino, să-mi tragă clapa. Ia de-aici, nenorocitule. Începe să-i curgă sânge din cap, formând o baltă micuţă; e lucios şi neted, ca uleiul. Doamne Dumnezeule, l-am... l-am ucis?

Cucu.

O, poftim. Ceasul încă funcţionează.

Îi trag o palmă. Una zdravănă. Nu mişcă. Nici măcar nu tresare.

Haide. Trezeşte-te. TREZEŞTE-TE, îi zic.

– *Nu mai scapi de data asta.*

Inima începe să-mi bată cu putere. Tremur. Mi-e greaţă. Ce-am făcut? *Cine sunt?* Ridic mâna şi îi ating faţa. Are un gât subţire şi musculos, slab ca de curcan. Îi verific pulsul la jugulară. Simt o uşoară pulsaţie ce pare că slăbeşte tot mai mult. Nu se mai simte nimic. Nici măcar o bătaie. E tăcut. Stă nemişcat. E mort.

Nu, nu, nu, nu. Ce-am devenit?

– *Aveam impresia că-ţi plăcea să ucizi, nu?* zice Beth. *Aveam impresia că te născuseşi pentru asta, nu?*

– *Chiar* îmi place să ucid. Dar nu ăsta era *planul*.

– *N-ai putut să faci niciodată ceva cum trebuie.*

Bine. Bine. Calmează-te, Alvie. E miezul nopţii. Sunt în mijlocul pustietăţii. Pot să mă fac nevăzută pur şi simplu.

Ridic geanta Hermès a lui Beth, așa ponosită cum e, și o iau în jos pe aleea pustie. Mă uit după camere de supraveghere pe ziduri. Mă uit înapoi la trupul neînsuflețit pe care-l udă ploaia. Cine naiba mai era și ăsta? Și de unde dracu' știa cum mă cheamă? Mă opresc din drum. Nu pot să înaintez până nu știu. Trebuie să mă întorc. O clipă doar. Apoi am șters-o de aici. Fug înapoi către cadavru, mă pitesc lângă el. Îi scotocesc prin buzunarul de la haină și dau peste un portofel din piele.

Găsesc un buletin de România. Zice că-l chema Dragoș Gabor, dar asta nu-mi spune absolut nimic. L-a trimis Nino pe tipul ăsta să mă jefuiască? Sau să mă vâneze și să mă atragă într-un loc ferit? Mă holbez la fața lui urâtă. Era și el mafiot?

Arunc portofelul într-o pubelă. Oricum n-am găsit bani în el. Îi verific celălalt buzunar. Două telefoane mobile. Asta e ciudat: *două* telefoane. Unul pentru nevastă și unul pentru amantă? Unul din ele seamănă cu al lui Nino. Avea și el unul din ăsta, un Sony vechi ca vai de el. Negru, cu ecranul crăpat. Ar putea să fie o coincidență...

Dar apoi mă prind.

Nino nu e aici, așa-i?

Ci doar telefonul lui tâmpit.

Nemernicul ăla mi-a întins o capcană. Știam eu. Sigur a știut de aplicație. Pun pariu că Nino l-a plătit să mă atragă aici. Ce altceva a mai pus la cale idiotul ăla?

Mă simt de parcă sunt sub apă, de parcă mă înec, mă scufund, de parcă sunt în căutarea a ceva, pierdută. Mă uit din nou către cele două capete ale aleii, însă nu văd pe cineva prin zonă, cel puțin nu încă. Trebuie să o-ntind de aici.

Trec prin lista de contacte din telefonul lui Beth, degetele îmi alunecă pe ecran, tremurând. Ecranul e umed de la ploaie, luceşte. Găsesc, în cele din urmă, numele „Nino Brusca". Apăs tasta de apelare şi aştept.

Sony-ul începe să sune o clipă mai târziu. Îl ridic şi mă holbez la ecran: „Elisabetta Caruso". Ăla era numele de după căsătorie al soră-mii. E clar, am dovada; ăsta e telefonul lui Nino. Îi aud vocea când intră căsuţa vocală – „*Ciao, sono* Nino Brusca..." – şi închid. Nu pot să-l ascult. Îmi dă impresia că e chiar aici.

Arunc telefonul în geantă şi privesc în jos la bărbat. La ce mi-a stat capul? Nu pot să-l las aici. Trebuie să mă mişc repede. Nu e timp de pierdut. Îl prind de glezne şi-l târăsc, scoţându-mi limba în colţul gurii. Sunt nevoită să merg cu spatele şi să stau înclinată spre spate, ca să contrabalansez greutatea lui. Dar chiar şi-aşa, e al dracului de dificil. Uh, de ce sunt cadavrele atât de grele? Îmi arunc cât colo tocurile din picioare. E mai bine. Are o constituţie medie, înălţime medie, şi totuşi, cumva, e mai greu decât pare. Îl smucesc, iar trupul se târăşte pe asfalt de parcă oasele i-ar fi din plumb. Faţa i s-a schimonosit într-o grimasă. Pielea cu urme de varicelă are o nuanţă de alb murdar. Arunc din cale nişte saci de gunoi – aud cum se sparge o sticlă – şi trag de trup, proptindu-l de zid. Toţi muşchii din corpul meu sunt încordaţi. Acid lactic. Durere usturătoare.

Înşfac un sac, îl ridic cu greu şi îi acopăr faţa cu el. Cu altul îi acopăr pieptul. Peste picioare îi arunc alţi doi saci. E destul atât, cel puţin pentru moment. Vor trece două zile până va începe să miroasă. Dar până atunci eu voi fi plecat de foarte multă vreme. Deja pute.

Fac un pas înapoi şi studiez mormântul improvizat. Nu se văd decât grămezile de gunoi, nici urmă de

cadavru. Nu e rău, am făcut treabă bună. Cred că am terminat. Ținând cont de circumstanțe, nu-i rău deloc.

A început să toarne cu găleata, simt răcoarea stropilor de ploaie care îmi cad pe pielea încinsă. Trag adânc aer în piept, mă simt mai bine acum. Sunt calmă, mi-am revenit. Bravo. Vezi, Alvie, te pricepi. Nu e nevoie să te panichezi. Mă uit la geanta Hermès, uzată. E plină de noroi. Neagră de mizerie. Mi-o arunc pe umăr și îmi aprind o țigară.

Îmi târâi picioarele prin aeroportul pustiu, căscând și cărându-mi pantofii murdari pe degetul arătător. Trebuie să cumpăr alt bilet. Înapoi în Londra. Incredibil! Ce risipă de bani! Abia ce-am ajuns aici. Sperasem să ajung în Monaco dintr-un moment în altul. Să beau Negronis în Monte Carlo și să mă răsfăț, tocându-mi toată averea proaspăt găsită pe Dior și YSL. Dar nu. Nu încă. Nu există odihnă pentru cei răi. Așa că înapoi în Blighty, presupun. Încă nu e deschis nici un ghișeu, așa că nu-mi pot cumpăra biletul dus. Mă las moale pe un scaun din zona de așteptare. Va trebui să aștept. Nu-mi vine să cred că ticălosul de Nino m-a dus de nas. Acum, chiar că m-am înfuriat. Ce naiba urmărește? Îmi trimite flori, îmi lasă un bilețel romantic, iar apoi angajează un cretin să mă ucidă? Ai mai auzit vreodată de schizofrenie mai mare decât asta?

O, frate, e mai rău decât Beth.

Scaunele sunt tari, din plastic, iar eu stau fix în bătaia aerului condiționat, în fața unui televizor imens. Arată știri românești, cu sonorul oprit și cu subtitrări. Mă îndoiesc că o să-l arate pe pungaș la știri, când/dacă îl vor găsi. Nu era tânăr și blond, ca Beth. Nu era nici foarte frumos (nota unu sau doi din zece). Sper că am vorbit destul despre el. Poate că ar trebui

să mă întorc din nou să verific? Dar nu. Folosește-ți creierul, Alvina. Nu trebuie să te întorci niciodată la locul unei crime; e prima regulă. Nu vor găsi vreo armă a crimei (mâinile îmi sunt atașate de brațe). Nu se cunoaște motivul. Am verificat, nu există camere de supraveghere. O șterg din țară în câteva ore. Mă descurc din ce în ce mai bine la asta. Mă întind, casc din nou și mă relaxez.

Iau iPhone-ul lui Beth și mă uit prin aplicații.

Mă-ntreb dacă Beth are Tinder.

5

Şterg aplicaţia aia tâmpită de urmărit. Nu mai am ce face cu ea. Cum o să-l găsesc acum pe Nino? Ce-o să fac? S-ar putea să stau aici ore-n şir până pleacă următorul avion către Londra. Caut prin telefonul lui Beth. N-are Tinder. Nu era pe gustul ei. Mă îndoiesc până şi de faptul că avea habar de aplicaţia asta. Sau că ştia de Happn, sau de Hinge, sau de Grindr, sau de Bumble, sau de orice aplicaţie de genul ăsta. Descarc Tinder. Sunt doar *curioasă*. Vreau să văd cum arată tipii din zona asta. Am timp oare pentru una scurtă în aeroport? Aş putea avea o aventură aşa, ca de vacanţă. Ar putea veni un chirurg cardiovascular român chipeş care să mă farmece cu totul... descarc aplicaţia, găsesc o poză cu Beth şi îmi fac un cont cu numele „Beyoncé"? Şi ce dacă? Cui îi pasă dacă sunt o impostoare? Asta e viaţa mea acum.

Dreapta.

Dreapta.

Dreapta.

Dreapta.

Vreau o întâlnire.

Casc ochii de uimire.

Ştefan.

Cristian.

Mihai.

Nicolae.

Băiete, eşti un pachet de muşchi.

Pe ăsta aş vrea să-l cunosc.

Model masculin?

Dublură în film?

Batman.

Macho.

Are un corp de zici că e Superman, la dracu'.

Ce buze sexy.

Ce penibil.

Ce pectoral frumos.

E cel mai tare.

Un şarpe în pantaloni.

Îmi frânge inima.

Hm, mă întreb dacă Nino e pe Tinder. Fireşte că e. E o *bestie* de Tinder. Care e *motivul* pentru care cineva e pe Tinder? Să-şi întâlnească viitorul soţ sau viitoarea soţie? Pentru o relaţie de lungă durată, împlinită?

DUM-NE-ZE-U-LE.

POT FOLOSI TINDERUL CA SĂ-L GĂSESC.

Pot să folosesc Swipebuster ca să-i dau de urmă. Alvie, eşti un geniu dat dracului. Trebuie să funcţioneze. E o idee strălucită.

Singura problemă posibilă, *minoră*, e faptul că telefonul lui Nino e la mine. Dar sunt gata să pariez pe două probabilităţi:

1. Are deja un nou telefon mobil.
2. Şi-a descărcat Tinder.

(Cu un libido ca al lui, are nevoie să facă sex *măcar* de două sau trei ori pe zi. Pun pariu că e pe Tinder chiar în clipa asta. N-am timp de pierdut.)

Bun, unde dracu' s-ar duce Nino? M-aș hazarda să zic Italia. Nu în Sicilia, e prea riscant. Polițaii și mafia sunt pe urmele lui. Așa că în Napoli? N-a adus oare vorba despre asta când ne plănuiam fuga?

Îi spun Swipebusterului că sunt în căutarea cuiva pe care îl cheamă „Nino Brusca" și că ultima dată când și-a făcut apariția a fost undeva în Napoli. Creez o adresă de e-mail falsă ca să primesc rezultatele căutării. Primesc o alertă că am recepționat un mesaj în căsuța de e-mailuri:

Nu. Nimic. Nu-l pot găsi. Nu e nimeni în Napoli cu numele ăla. Poate că a folosit numele de *Giannino* Brusca? Poate a folosit un nume fals?

Uh. Parcă văd c-o să mă enervez dacă o s-o țină așa. Trebuie să existe o cale mai ușoară.

Caut pe Google „Cum să găsești pe cineva pe Tinder". Dau peste Albion Services. Aplicația folosește tehnologie de recunoaștere facială. N-am nevoie decât de o poză. Poate găsesc una în telefonul lui Beth. Caut prin fotografiile ei. Mii de poze cu bebelușul Ernie. Câteva selfie-uri cu Beth într-o rochie nouă. Câteva cadre artistice cu amfiteatrul din Taormina. Și, ooo, ce-i asta? O petrecere aniversară. Pare a fi petrecerea în cinstea lui Ambrogio. Și iată-l pe Nino. Da, n-am nici o îndoială, el e. Stă chiar lângă Ambrogio în timp ce el suflă în lumânările de pe tort. E cam întunecată, iar fața, cam mică, însă s-ar putea... s-ar putea să meargă. Decupez poza și o măresc pe chipul groaznic de chipeș al lui Nino. O încarc pe sistemul de urmărire și aleg un oraș la nimereală. Încerc din nou cu Napoli, pentru orice eventualitate. Introduc adresa de e-mail și aștept... haide, haide, haide.

Primesc un mesaj în căsuța de e-mailuri.

Nu. Nu e acolo.

Căcat. Futu-i. La naiba. Ce aiurea.

Ce-ar fi să încerc Londra? Poate mai e încă acolo.

Scriu numele oraşului. Încarc poza cu chipul lui. Un chip care i-ar face pe îngeri de ruşine... Oftez. Ce păcat c-o să fac *foie gras* din el. Apăs „trimite" şi-mi rod unghiile. Ar fi bine să funcţioneze.

Primesc un alt mesaj în căsuţa de e-mailuri.

Nimic. Voi încerca din nou.

Roma? Să fie oare acolo? E tot în Italia.

DUMNEZEULE, EL E.

Pare a fi o poză nou-nouţă cu Nino, fără pălărie (care e în geanta mea). „Nino Brusca, 39, Roma". Nici că se putea mai bine. Mereu mi-am dorit să merg la Roma. E cu siguranţă în fruntea listei mele cu lucruri de făcut. (Roma, Havana, Las Vegas, Bangkok.) Am auzit că au cluburi de sex mişto. Totul se leagă chiar foarte frumos.

S-au deschis ghişeele, în cele din urmă. Îmi cumpăr un bilet dus către Roma şi aştept la poartă. Călătoresc dându-mă drept soră-mea, având în vedere că, în mod oficial, Alvie e moartă. S-ar putea să-mi fi anulat paşaportul. Nu merită să risc. Avionul decolează în cinşpe minute, şi nu mai am deloc răbdare. Mă foiesc şi mă uit la ştiri.

CE DRACU' e aia?

Mă holbez la ecranul televizorului.

Femeia aia e *maică-mea*.

Ce naiba caută ea la televizor? E vreun episod din *The Antiques Roadshow*? Nu, nu e. Camera ia un prim-plan al feţei veşnic bronzate a maică-mii: machiaj perfect, coafură voluminoasă, trei şiraguri de perle. Nu aud ce spune. Încerc (dar nu-mi iese) să citesc pe

buze. Îmi aduce puțin aminte de Margaret Thatcher, tot blondă; au un aer malefic, identic... leagănă un bebeluș adormit, pe Ernesto, privind direct către obiectiv, aproape ca și cum s-ar uita la mine. Și eu o privesc fix, fără să clipesc, fără să respir, la fel de încordată ca o pisică la pândă. E pentru prima oară în doi ani când o văd. N-a îmbătrânit deloc, e ca unul din merele alea radioactive pe care le cumperi din supermarket. Poate c-a fost criogenată și abia au dezghețat-o. În spatele ei se văd ruinele vilei lui Elizabeth, înnegrite, devastate de incendiu, focurile încă mocnind și fumegând, asemenea epavei unui avion ce tocmai s-a prăbușit. Palmierii, florile, plumeriile, toate s-au făcut scrum. În spatele umărului ei drept se vede piscina strălucind. Mă trece un fior.

Pe ecran apare o fotografie cu Beth în luna de miere, în Kenya, alături de „ELIZABETH CARUSO", scris cu majuscule. Simt un gol în stomac. Căcat. De-acum e oficial. Polițaii o caută pe sora mea geamănă. Pun pariu că vor s-o interogheze cu privire la presupusa ucidere a mea. Ceea ce înseamnă, bineînțeles, că mă caută *pe mine*. Maică-mea face apel să fie ajutată ca să o găsească, de unde și expresia disperată de pe fața ei. Pun pariu că polițaii cred că eu dețin informații. Cred că am fost martoră, sau ceva mai rău de-atât. *Mă* suspectează de uciderea soră-mii? Nu, nu, nu, toată treaba asta e foarte nasoală. Acum o să-i pună telefonul sub urmărire, la dracu'. De ce mi se întâmplă mie asta? Of, ce aiurea!

Ding.

Acum ce mai e?

Un e-mail de la maică-mea. Apăs ca să citesc ce scrie.

De la: Mavis Knightly
MavisKnightly1954@yahoo.com
Către: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Data: 1 Sep 2015 la 8.56
Subiect: RE: Unde ești?

Elizabeth, îngerașule, ai primit ultimul e-mail de la mine? Încep să fiu destul de stresată. Nimeni de-aici n-are habar unde-ai plecat. Sunt din cale-afară de îngrijorată. De-abia am reușit să închid ochii, și-ți spun sigur că nu e din cauza diferenței de fus orar. Migrene. Gura uscată. Piele iritată. Eczemă în spatele genunchilor. Am un început de ulcer. Toate astea sunt pe fond psihosomatic, nu-ncape îndoială. Simt o durere înțepătoare în mijlocul abdomenului, la trei centimetri deasupra buricului. Foarte deranjant. Stau cocoșată de durere. Reușesc să fac doi-trei pași după care trebuie să mă așez din nou. Stomacul îmi secretă suc gastric în exces. Trebuie să mănânc un pic de cretă. Doctorul meu e în Australia, desigur, iar tipul de la farmacia de aici nu vorbește engleză. Mă obosește până și că-ți scriu asta. Mă suni înapoi, te rog?

P.S. Te caută poliția. Vor să-ți pună câteva întrebări despre sora ta.

Îmi dau ochii peste cap și șterg mesajul, apoi închid telefonul soră-mii și-l arunc în geantă.

Dacă poliția o caută pe Beth, atunci va trebui să mă dau drept Alvie. Va trebui să folosesc pașaportul Alvinei când ajung în Roma. Am folosit cartea de identitate a lui Beth ca să trec de controlul de securitate, însă asta a fost înainte să aflu știrea. Sau... sau... o, Dumnezeule. Poliția îi va anula cu siguranță pașaportul Alvinei.

Dar cât timp durează chestiunile administrative din momentul în care cineva dă ortu' popii?

Anunţă îmbarcarea pentru zborul meu şi ne urcăm în avion. Aştept la rând şi încep să transpir. Ce mă fac când ajungem în Italia? Cine naiba sunt? Alvie sau Beth?

6

Aeroportul Leonardo da Vinci-Fiumicino
Roma, Italia

– *Passaporto*, zice funcționarul, cu o voce înăbușită de sticlă.

Îi studiez palma întinsă, șanțurile adânci ale liniei inimii, liniei vieții, liniei mă doare-n cot ce linie e asta.

Țin degetele încleștate pe pașaportul din fundul genții. Ar trebui să mă întorc în avion. Sau să trăiesc aici în aeroport pentru totdeauna, ca tipul ăla din JFK. O viață întreagă de cumpărături din magazine duty-free și de deficiență de vitamina D. Dar nu, nu pot. E ridicol. Nino e în Roma. Acolo trebuie să fiu și eu. Schițez un zâmbet neconvingător și scot pașaportul meu. I-l înmânez bărbatului. Pălăvrăgește în italiană cu colegul lui. Păstrează-ți calmul, Alvina. Stai liniștită. Îmi țin respirația și-l privesc cum frunzărește prin carnețelul vișiniu. Am palpitații serioase. Mă apasă ceva în piept. Zâmbetul fals îmi piere de pe față și pun pariu că fruntea mea e lucioasă de sudoare.

Studiez poza din pașaport și citesc informațiile cu susul în jos:

KNIGHTLY
ALVINA

CETĂȚEAN BRITANIC
10 OCT 89
CIRENCESTER

(Ooo, ăsta e un orășel roman. O să-i placă asta.)

Mă uit la spatele calculatorului său. Pâlpâie ceva pe ecran? De ce îi ia atât de mult?

– *Benvenuto*, îmi zice, cu un zâmbet larg.

Îmi înmânează pașaportul și-mi face cu ochiul.

– O. Da. *Benvenuto*, îi răspund.

Înșfac carnețelul și o întind către sosiri. Nu-mi vine să cred că m-a lăsat să trec. Se poate ca angajații de la aeroport să nu știe că sunt moartă? Sau era prea ocupat să râdă și să glumească încât n-a observat că monitorul îi afișa culoarea roșie? Oricum ar fi, sunt recunoscătoare. Am ajuns în Italia.

Alerg către cea mai apropiată toaletă și mă uit cu atenție la fata din oglindă. Fața soră-mii se holbează și ea la mine. Ăia sunt ochii ei, iar aia e gura ei. Ăla e nasul nostru, presărat cu pistrui și arcuit un pic în sus la vârf. Arăt ca Beth, însă din cale-afară de mahmură. Sunt o femeie dată în urmărire. Fața aia pe care au arătat-o la TV era a mea (a lui Beth, dar știi la ce mă refer). Polițaii mă vor recunoaște. Ce-o să mă fac? Trebuie să-mi fac o operație estetică la nas, sau ceva de genul. Trebuie să mă deghizez. Ar trebui să-mi tund părul, însă *chiar* nu vreau s-o fac. Mi-a luat o veșnicie să-mi crească. (O tunsoare crop neinspirată, din 2011, a însemnat că părul nu mi-a stat nicicum în anii următori.) M-aș putea vopsi, însă șatenul ar fi prea evident. Albastru, verde, galben, roșcat, roz? O tunsoare ar fi previzibilă, așa c-aș putea să-mi pun extensii. Să port o pălărie cu boruri largi, care să le distragă atenția. Să-mi cumpăr o pereche de ochelari

cu lentile tip oglindă. Să-mi fac poate un piercing? Un tatuaj? Însă o operație la nas, asta da, asta-i soluția. Mi-ar schimba complet fizionomia. Jennifer Grey din *Dirty Dancing* n-a mai arătat vreodată la fel. Am nevoie de-un nas micuț, cât un nasture, care să nu fie mai mare decât un comedon. Vreau nasul unei vedete Manga. Râtul unei prințese Disney.

Ies din aeroport și fac semn unui taxi.

Înainte de toate, însă, am nevoie să stau undeva. O să găsesc un apartament pe Airbnb. Prefer asta în loc de un hotel. Fără cameriste și room-service. Fără recepționeri indiscreți. Ferestre pe care te poți cățăra afară. Voi rezerva unul pe o lună și vom vedea. Dacă-mi va plăcea aici, cine știe? Aș putea rămâne pe termen nelimitat. (Asta, desigur, dacă supraviețuiesc.) Dar o lună ar trebui să fie de-ajuns, deocamdată. Mă aflu aici numai și numai dintr-un singur motiv: să-l extermin pe *stronzo*-ul ăla. Și să merg la cumpărături, evident. Sunt convinsă că au niște magazine grozave pe-aici. Am 200 000 de euro. Până acum nu mi-am cumpărat decât bilete de avion și șampanie. Vreau să mă duc la Prada, la dracu'. O să cumpăr tot magazinul.

Trastevere, Roma, Italia

Sunt atât de încântată că sunt aici, încât compun în minte un haiku:

Roma, bestie
Sexy ce ești. Unde-ai fost
Până acum? Pup.

Oraşul ăsta e spectaculos, la dracu'. Arată chiar mai bine decât în filme. Credeam că *Îngeri şi demoni* a fost stilizat în Photoshop, dar nu, locul ăsta chiar e CA LUMEA. Oh, oraş etern. *Caput mundi*. Capitala lumii întregi, la naiba. Oraşul lui Cicero, Vergiliu şi Ovidiu. Străzile sunt o elegie latinească de dragoste. Clădirile sunt clădite din marmură. Roma. Casa lui Fendi, Bulgari şi Valentino Garavani. Coloseumul. Forul Roman. Frascati (vinul ăla spumant). Isabella Rossellini. Pizza. Paste. Sex şi modă. Francesco Totti (bunăciune).

Deschid geamul taxiului şi-mi scot capul afară în vânt, părul fluturând în urma mea ca un steag în timp ce soarele fierbinte îmi arde pielea. Simt în aer duhoarea sufocantă a sexului, iar pe limbă, gustul arşiţei estivale. Simt mirosul cafelei dense, negre, tare precum cocaina, plutind dinspre barurile teraselor. Mă uit la bărbaţii în costume Ferragamo cum conduc pe scutere Vespa cu viteză excesivă, croindu-şi drum prin trafic, cu mâinile înfipte pe claxoane. Poartă ochelari de soare negri, au ţigări în gură şi un bronz care l-ar face invidios pe David Hasselhoff. Mamă, ador bărbaţii italieni! M-aş culca cu oricare dintre ei.

– Hei, n-ai altă muzică? îl întreb pe taximetristul năuc.

El ridică privirea în oglinda retrovizoare.

– E Ligabue. E minunat.

– Nu înţeleg ce zice, îi spun. Bla, bla, bla, bla, bla.

Taximetristul oftează şi apasă pe nişte butoane de la radioul lui digital în stil retro. Găseşte o melodie în engleză.

– Super. Poţi să dai mai tare?

Măreşte volumul. E „Wrecking Ball". Dau din cap pe ritmul piesei şi dansez un pic pe banchetă. O ador

pe Miley; e *cea mai tare*. Are un tatuaj cu un avocado. O să-mi fac un tatuaj cât timp stau aici. Fie unul cu „MORI NINO" sau poate doar unul cu „DU-TE DRACULUI". În funcție de starea în care o să fiu când ajung acolo.

Arunc scrumul pe geam. Aerul e prăfos și uscat. Traficul pare că se târăște pe străzile orașului extrem de aglomerat. Orizontul e înțesat de domuri și columne, turnuri și pini înalți. E frumos. Mamă, deja-l ador. E poezie, la dracu'. Aia e Bazilica Sfântul Petru? Înseamnă că ne aflăm în apropierea Vaticanului. Dumnezeule, trebuie să mă duc să vizitez mormântul lui John Keats. Ăsta-i un tip mort, de care chiar îmi place. Pe bune, ce legendă!

Zăresc o statuie a Maicii Domnului, a cărei aură e luminată de LED-uri. Vopseaua albastră care-i colorează rochia e scorojită. Îmi aduce mereu aminte de Beth.

– Trastevere, mă anunță taximetristul, strigând ca să acopere melodia care bubuie din difuzoare.

Miley îi dă înainte cu izbucnirea războaielor. Cred că știu la ce se referă.

Mașina trage la bordură și-l plătesc. Sunt pe punctul de a mă da jos.

– Hai, dispari, englezoaică nebună.

Țin mâna pe mânerul portierei, însă nu mă mișc. Mă holbez la strada de dincolo de afară. Nino e pe-aici pe undeva. Așa a zis Tinder. Și nu minte. Îmi aduc aminte de drujbă. De cadavre. De sânge. Îmi aduc aminte de groapa săpată în pădure. „DACĂ MĂ PRINZI, PUTEM LUCRA ÎMPREUNĂ." Dar ce se întâmplă dacă mă prinde *el pe mine*? Un singur glonț, între ochi? Îmi retează beregata? Trotuarele sunt înțesate cu bărbați bruneți. Ar putea fi oricare dintre ei...

– *Allora?*

Taximetristului îi sare ţandăra. Se foieşte pe scaun şi se încruntă.

Nu pot să rămân aici toată ziua.

Mă uit din nou în susul şi-n josul străzii.

N-ar face-o aici, în văzul tuturor, nu în faţa tuturor magazinelor ăstora.

Sar afară din taxi şi trântesc portiera.

– *Vaffanculo*, îi zic.

Sunt pe cale să sun la Airbnb şi să-mi găsesc un apartament nou, când îmi amintesc că poliţaii o caută pe soră-mea. Nu pot să folosesc telefonul ei. O să-l urmărească. Încă mai am Samsungul meu vechi, însă nu pot risca să-l pornesc. Nu, nu există decât o soluţie. O să-mi cumpăr unul ieftin, pe cartelă. Vizavi e un magazin italienesc în genul Carphone Warehouse. Traversez în fugă strada aglomerată şi intru în el.

Apartamentul e ascuns în josul unei străzi lăturalnice, şerpuitoare. Ghivece cu flori. Iederă. Balcoane. E linişte pe-aici. Intim. Retras. Nimeni care să te-audă zbierând.

Mă întâlnesc cu proprietarul noului apartament (pe o scară de la unu la zece, îi dau tipului un doi. Nu *toţi* italienii sunt nişte bunăciuni. Retractez ce-am zis atunci). Îmi dă nişte chei şi-i dau nişte bani. Apoi o şterge din nou.

Cred că-ţi baţi joc de mine: am de urcat *cinci* etaje? E criminal. Nu văd vreun lift. Acum m-am înfierbântat şi sunt un lac de sudoare. Sper c-a meritat efortul. Presupun că e mai sigur la ultimul etaj, aşa că să luăm asta drept avantaj. Împing uşa şi, DOAMNE DUMNEZEULE! E de-a dreptul *un palat*. Dă-l încolo de Ritz. Ăsta-i tot numai al meu şi e demn de un rege.

Îmi arunc geanta în holul de la intrare și plutesc prin camere și prin coridoarele nesfârșite, atingând marginile pereților cu vârfurile degetelor și pășind ușor pe podele. Patinez de-a curmezișul marmurei și fac piruete prin camere, mută de uimire. Pe pereții placați cu lambriuri din lemn sunt pictate peisaje inocente: iarbă verde, luxuriantă și ceruri însorite, heruvimi, păduri și flori. Tavanele înalte sunt pictate în auriu. De ele atârnă candelabre din cristal. E minunat, e mai bun decât vechea vilă a lui Beth. Patru paturi cu baldachin și dulapuri în stil franțuzesc. Se simte miros de ceară și de iasomie. Îmi place la nebunie. Am să stau aici pentru totdeauna (sau cel puțin până mor).

Umplu cada cu apă fierbinte și cu prea multe baloane de săpun și mă cufund în ea. Am ajuns, în sfârșit, aici. Merit să mă răsfăț. Mâna îmi alunecă între picioare. Sunt udă. Mă mângâi...

Nino. Nino.

Dar nu mă pot concentra. Sunt distrasă. Pornesc telefonul lui Beth pentru *o jumătate de minut*. Mă îndoiesc că e suficient ca să-l poată localiza. Trebuie să văd dacă am mai primit ceva vești. S-ar putea să-mi fi scăpat ceva important.

Ding.

Un mesaj de la un număr necunoscut.

„CE DRACU'? L-AI OMORÂT PE OMUL MEU?"

Ha. E Nino. Cred că a băgat de seamă că omul lui a dispărut și a pus lucrurile cap la cap. Știi ce? N-o să-i răspund. Îl las să-și bată singur capul. Îl las să-și facă griji...

Pun telefonul jos și-l ridic apoi din nou. Îl pun jos. Apoi îl ridic iar.

Nu pot să-i trimit lui Nino un mesaj de pe telefonul lui Beth, s-ar putea ca polițaii să ia urma semnalului.

Telefonul nou și ieftin pe care l-am cumpărat e lângă mine. Tastez numărul lui Nino.

„DA, ȘI URMEZI TU."

Trimite.

Asta ar trebui să-l bage în sperieți.

„APROPO, SUNT EU. AM UN TELEFON NOU."

Trimit și mesajul ăsta.

Șterg mesajul de la el și mă încrunt, apoi închid telefonul soră-mii. Aș face bine să nu-l mai pornesc din nou. L-am ținut deja prea mult timp pornit. Sting țigara în săpuniera dantelată, după care descarc Tinder pe noul telefon. Îmi curăț sângele de sub unghii. Degetele de la picioare mi se ițesc din muntele de balonașe. Ies din baie învăluită în aburi, parfumată, pudrată, imaculată. Nu mai am noroi sau sânge pe față ori pe picioare. Nu mai am frunze încâlcite în păr. Mă uit în oglindă. Divină ca o zeiță. De ce nu mi-a răspuns la mesaj? Nino e un *imbecil*.

Încă un ding.

Ah, iată-l.

„ÎMI PLACE LA NEBUNIE CÂND VORBEȘTI MURDAR."

Barberini, Roma, Italia

– Dar cum poate să fie o *urgență*?

– Bine, fie, deci nu e tocmai o *urgență*, însă e cu siguranță urgentă.

– Urgentă?

– Da.

Recepționera strâmbă din nasul ei micuț și mă măsoară din priviri. Are niște trăsături fără cusur și un ten impecabil. Pe bune, *nici cel mai mic defect*, de

zici că e extraterestră. Nu e firesc. N-am mai văzut piele ca a ei, absolut perfectă. Nici măcar la Beth. Nici măcar la bebeluşul Ernesto. Zici că e făcută din vreun soi de plastic, eventual vopsit, ca o maşină nou-nouţă. Pielea femeii e atât de strălucitoare, încât îmi distrage, pentru moment, atenţia. Ce-i face oare? Cum o face să *lucească* aşa? Poate are acces nelimitat la toxina botulinică, fiindcă lucrează la clinica asta? Sau poate la aia, cum îi zice, are o denumire ciudată, la microdermabraziune, tehnica aia prin care îţi dau jos primul strat de piele, cum fac şerpii? Terapie vampir? Măşti cu nămol? Lasere? Mă întreb dacă au vreun post liber.

– *Alooooooooooo?* îmi zice.

Cred că mă holbam. S-ar putea să-mi fi curs şi salivă din gură. Ce ziceam? Piele moale ca de bebeluş.

– Ah. Da. Vezi tu, mă grăbesc. Sunt pe picior de plecare, însă trebuie să mă ocup prima dată de operaţia asta.

– Mda. Înţeleg. Şi unde vă duceţi?

– Nu ştiu încă.

Unde naiba e Nino?

– Să vedem dacă am înţeles bine, îmi spune. Doriţi să o întreb pe doamna doctor Pirandello dacă e disponibilă pentru o operaţie de rinoplastie în regim *de urgenţă?*

– Nu, v-am zis. Vreau *operaţie la nas.*

– Rinoplastia *e* operaţie la nas.

– Atunci, de ce n-ai zis dracului aşa?

E limpede că engleza nu e limba ei maternă.

Oftează.

– În după-amiaza asta?

– Da.

Trebuie să plec. Nu pot să pierd vremea prea mult pe aici. Fiecare clipă contează...

Se uită la ceasul de la mână. E un Omega, ca al lui Beth. (Dintr-odată, simt că îmi lipseşte ceva de la încheietura mâinii. Am vândut ceasul lui Beth, dar e-n regulă. Acum am ceasul ăsta cu cuc, şi ştii ceva, îmi place din ce în ce mai mult.) Îmi dau seama că funcţionara e pusă în încurcătură, dar chiar nu-i mare scofală.

– Nu poţi s-o suni şi s-o întrebi?

Se uită la mine cu ochii ei de un albastru intens, azurii ca cerul sicilian: lentile de contact colorate.

– Am verificat programul dumneaei. Nu e chiar atât de simplu. De obicei, le recomandăm pacienţilor să vină la una sau două consultaţii, după care aşteaptă *măcar* două săptămâni ca să fie siguri că nu se răzgândesc. Că s-au gândit foarte bine la asta...

– Aha. E-n regulă. N-o să mă răzgândesc.

– Iar apoi e vorba de sala de operaţie; trebuie să programăm sala, asistenta, anesteziştii...

Respiraţia ei e răcoroasă, precum guma de mestecat mentolată. Când a rostit cuvântul ăla, „anesteziştii", a fost ca şi cum m-aş fi dat jos din avion într-o tundră îngheţată. L-am simţit ca pe o briză arctică. Nu vreau să mă gândesc cum îmi duhneşte mie respiraţia. (Vreau să-mi cumpăr o periuţă de dinţi electrică, una ca lumea, cum aveau Ambrogio şi Beth.) Sper că nu a băgat de seamă mirosul de vin. Încă simt gustul sângelui de când am căzut de pe toaletă: am rămas cu o tăietură adâncă la buza de jos. Va trebui să vorbesc cu gura pe jumătate închisă. O să-mi cumpăr nişte Hubba Bubba. Mă aplec peste tejghea şi mă apropii la câţiva centimetri de ea.

Se strâmbă. De-aia nu mai pot eu.

– Cât vrei?

– Poftim?

– Spune-mi o sumă. De cât ai nevoie?

– Încercați să mă *mituiți*? mă întreabă.

Merită premiul cel mare.

– Doamne, Dumnezeule. Mă grăbesc. Cât costă să mă operez azi?

Bat darabana cu degetele pe tejghea... *dum, dum, dum, dum*. Ooo, sună ca începutul de la „Firestarter".

– Serios, nu e vorba de bani.

Îmi dau seama că nu ajungem nicăieri cu discuția asta.

– Bine, atunci. Dă-o dracului. Mă duc altundeva.

– Încercați la dr. Baldassini. Vizavi. El mi-a operat nasul, îmi zice.

Dau buzna afară pe ușă și cobor scările în grabă, ieșind în soarele dogoritor. Uf. E absurd. Mă arde soarele. Aș vrea o umbrelă de soare. Umbrelele îmi aduc mereu aminte de el. Nu, nu de Nino, de *Ambrogio*. Îmi amintesc de noaptea în care ne-am cunoscut. Am ascultat „Umbrella" de Rihanna, dar pun pariu că el nu și-ar aminti asta (și nu doar fiindcă *e mort*). N-a fost decât o aventură de-o noapte, însă mi-am dorit mai mult de atât. Mi-am pierdut virginitatea și am rămas gravidă, toate într-o singură noapte. N-a fost rău. Ce vrei mai eficient de-atât. Dar am pierdut sarcina, iar sora mea geamănă mi-a furat bărbatul. V-am zis doar că era o târfă. Ah, Ambrogio, *bello mio*. A fost așa o dezamăgire. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut-o mai mare.

O iau la fugă pe stradă trecând pe lângă automobilele Fiat, Ferrari și Maserati care stau înșirate la bordură. Aud zgomotul traficului. Bâzâitul scuterelor. Claxoanele. Trec pe lângă clădiri rezidențiale înalte, albe, elegante, transformate toate în cabinete medicale, spitale private și cabinete de psihiatrie. Pe placa lucioasă din alamă de pe perete e inscripționat numele

„Dr. Baldassini". Ooo, locul ăsta arată promiţător. La intrare e o reclamă cu poza unei fete care seamănă puţin cu Beth. Urc rapid scările şi apăs soneria cu putere. Împing uşile imense, impunătoare. Interiorul e răcoros şi cu tavan înalt. Se simte miros de vanilie de Madagascar. Zăresc o yucca în ghiveci. Traversez hotărâtă podeaua placată cu gresie albă şi neagră, către femeia de la recepţie.

– Bună, mă poţi ajuta? o întreb. Am o urgenţă.

– Poftiţi înăuntru, se aude o voce de bărbat cu accent italian.

Îi arunc o privire blondei platinate de la recepţie. Ea încuviinţează şi zâmbeşte.

Deschid uşa şi păşesc înăuntru, inspirând aerul cu iz medicinal. Miroase de parcă s-a folosit dezinfectant în exces; totul pare incredibil de curat şi de strălucitor.

– Cu ce vă pot ajuta, domnişoară ăăă, domnişoară?

Mi se taie respiraţia.

– Beyoncé.

Închid uşa în urma mea.

Uau.

Doctorul Baldassini e *mult* prea sexy pentru un chirurg. E în faţa mea, fermecător de-mi ia ochii, ca un fel de zeu în halat alb, imaculat. Becurile din tavan sunt aprinse. De gât îi atârnă un stetoscop. Arată excentric, grozav, satiric, de-ai zice că e vreun accesoriu la modă. Sunt convinsă că am văzut accesorii de felul ăstuia pe podium, primăvara trecută, la McQueen. Are primii doi nasturi de la cămaşă desfăcuţi şi îi pot zări un pic din părul de pe piept. Are barba perfect îngrijită, de zici că e desenată. Când zâmbeşte, i se văd gropiţele din obraji. E bine făcut. Are înălţimea perfectă. (Se pare că am totuşi o *preferinţă* pentru bărbaţii italieni.)

Ce risipă!

Îmi închipui viaţa lui singuratică din sala de operaţie, ascunsă în spatele bandajelor albe, al măştilor chirurgicale şi al halatelor albastre, haioase. Al cizmelor impermeabile. Chirurgii poartă *plase pentru păr?* Un chip ca al lui ar trebui să apară pe toate afişele, să-l poată vedea femeile din lumea întreagă. Mă întreb dacă s-a născut cu linia aia tipic americană a maxilarului. Aia e bărbia lui adevărată?

Mă priveşte în ochi; căutătura lui e sublimă. Mă topesc ca un fondue din brânză elveţiană cu vin alb. Întinde braţul ca să dea mâna cu mine. Are o strângere fermă, sinceră; palma îi e caldă şi fină. Mă apropii un pic de el şi îi inspir parfumul. S-a dat cu un aftershave exotic: Neroli Portofino de la Tom Ford. Pergamotă, chihlimbar, rozmarin, lămâie... (Îmi irosesc talentul ca amatoare. Ar fi trebuit să mă fac critic de parfumuri, parfumier pentru Yves Saint Laurent, sau poate *nez* pentru Chanel.) Ar fi bine ca operaţia asta să nu-mi distrugă excelentul simţ olfactiv.

– Luaţi loc, vă rog.

Mă aşez pe un scaun în stil futurist, care arată de parcă ar fi fost şterpelit dintr-o navă spaţială, şi studiez masa pe care sunt împrăştiate nişte bile ciudate: sunt clare, translucide, precum corpul meduzelor (fără tentaculele înţepătoare). După un minut, îmi dau seama ce sunt ale.

Doctorul observă că mă holbez.

– Poftiţi.

Se întinde peste birou către mine şi îmi dă o bilă cu textură cauciucată din silicon.

– Sunt vârful de gamă al implanturilor de la Allergan. Aceea e de 450 cc.

O ridic şi o strâng. Aduce un pic a Play-Doh.

– Ah. O pun la loc pe masă. În regulă.

Sincer, toată treaba asta e un pic ciudată.

– Aşadar, cu ce vă pot ajuta astăzi?

Sado-maso? Anal? Nişte cătuşe? Poate o partidă drăguţă în trei: noi doi şi cu George Clooney? Voi să vă dezbrăcaţi, iar eu să vă privesc?

Se lasă pe spate în scaunul din piele şi îşi sprijină capul de palme.

– Şi, vă rog, spuneţi-mi *Leonardo*.

Leonardo? Drăguţ.

Vocea lui e precum caramelul sărat: groasă, joasă, catifelată. Pun pariu că ştie cum să se poarte cu pacienţii. E important pentru un doctor să aibă o voce liniştitoare. Numai bună pentru o conversaţie intimă, în pat. Cu o voce ca aia, ar putea să-ţi spună că mai ai de trăit o săptămână, iar tu doar ai zice: *Bine*.

Leonardo zâmbeşte. Se întinde după trei bile din silicon şi începe să jongleze cu ele. *Se pricepe*.

– Recepţionera mi-a zis ceva despre o operaţie *urgentă*? De obicei, nu procedăm aşa aici la clinică, însă sunt convins că, dacă vom conveni asupra sumei potrivite, care să acopere cheltuielile suplimentare inevitabile, vom găsi o soluţie.

– Serios? Aţi fi dispus?

– Desigur. E cam din scurt, dar o să văd ce pot face.

– Super. Perfect. Minunat.

Ştiam eu că o să găsesc un doctor supererou, dacă îmi dau silinţa să-l caut. Cui îi pasă de etică? De Jurământul lui Hippocrate? Toată lumea are un preţ.

Mă uit la mâinile lui, pe care şi le ţine acum împreunate pe birou; unghiile, pilite şi îngrijite, au un luciu natural, iar pielea are o nuanţă alb-rozalie, mătăsoasă. Îţi dă impresia că merge să-şi facă manichiura la salon.

Presupun că e nevoit să-şi îngrijească mâinile. La urma urmei, e chirurg; cu ele îşi face treaba. Pun pariu că sunt asigurate *pe o grămadă de bani*. Îmi închipui cum ar fi ca mâinile lui să-mi cuprindă corpul gol. Cum ar fi ca palmele lui să-mi maseze umerii, degetele lui să-mi înconjoare gâtul. Şi-ar coborî lin mâinile către pieptul meu, jucându-se cu sfârcurile şi mângâindu-mi sânii. Ar aluneca uşor peste stomac până la şolduri şi mi-ar desface picioarele. S-ar juca cu clitorisul. Şi-ar băga tot pumnul. Vreau să-i simt degetele în mine.

– Beyoncé?

– Ăăă, da? Unde rămăseserăm? Ăăă...

Leonardo, Leonardo, Leonardo. Îmi place. Când îl rostesc, limba mi se plimbă în gură ca la felaţie. Poate e un om al Renaşterii, ca Da Vinci? Un geniu artistic? O eminenţă cenuşie? E limpede că e un bărbat de vis, ca DiCaprio. Primul băiat care mi-a căzut vreodată cu tronc a fost Jack din *Titanic*. (Ar fi trebuit să-i facă vânt lui Rose de pe pluta aia.)

Leo îşi pune nişte mănuşi din latex. Mă foiesc un pic pe scaun. Acum sunt udă, ard de dorinţă. Visez cu ochii deschişi cum ar fi să ne-o tragem la el pe birou.

– *Doamne, Alvie. Nu te poţi culca cu doctorul tău. E lipsit de etică sau ceva de genu'...*

Ce-i cu vocea asta enervantă în capul meu? E vocea raţiunii? Alvie cea cu capul pe umeri? Conştiinţa mea care face exces de zel? E imposibil să fie *Beth*, la dracu'. În fine, n-am timp de sex. Nino e pe undeva pe-acolo, *jubilând*. Trebuie să-i dau bice.

Parcă tocmai am jurat că am terminat-o cu bărbaţii, nu-i aşa? Am memoria unui peştişor auriu. Nu-i aşa că tocmai am jurat că am terminat-o cu bărbaţii?

– Aş dori să mă operez la na..., adică aş dori o *rino*-operaţie. Cât mai curând posibil, azi, îi zic.

– Şi cum aţi dori să arate?

– Ei bine, mă gândeam la ceva între Heidi Montag şi Madonna din '94.

– Hmm. Înţeleg.

– Cu cât mai mic, cu-atât mai bine, îi explic. Cât un hamster rusesc.

Trasez, cu degetul arătător, în aer forma la care mă refer. Seamănă un pic cu o virgulă: ,

Leo încuviinţează, însă nu sunt convinsă că înţelege. Ochii lui zăbovesc asupra mea, căutând, citind: pe chip i s-a aşternut o expresie de nedumerire. De ce se holbează la mine aşa? Sunt sigură că se întâlneşte mereu cu aşa ceva, cel puţin de douăzeci de ori pe zi. A, ştiu. Se gândeşte cum aş arăta goală. Are ochii ăia lucioşi şi pierduţi, pe care-i au tipii mereu... poate că şi lui îi place de mine? Pun pariu că da. Îmi dau seama.

– Bună, *Elizabeth*.

Domnul Bubbles stă aplecat deasupra mea. Mă holbez la faţa lui. Mă priveşte cu nişte ochi injectaţi, strălucitori, şi chipul îi e alb ca varul. Sunt legată de o targă. Mă zbat şi mă încordez, însă nu-mi pot mişca nici un muşchi. Glezenele şi mâinile îmi sunt legate prea strâns. Mă foiesc, mă zvârcolesc. Ochii mă ustură de la duhoarea de whisky. Îi simt pe obraji respiraţia grea. Gura lui e foarte aproape de mine. Se apropie, se pregăteşte. I-a rămas ceva între dinţi. Cred că e carne de om.

– Te rog, vreau să fiu din nou Alvie.

Râde întruna, un sunet nebunesc, ca de sirenă.

– Te rog, te rog, te rog, te rog.

Chipul i se preschimbă în cel al lui Beth.

*

Deschid ochii și privesc în jur. Ce-i cu toate astea? Unde mă aflu acum? De ce sunt conectată la toate tuburile astea? Ăsta-i un *spital*? Perdele de spital. Pereți complet albi. Mirosul de dezinfectant industrial. Ce dracu' caut aici? Am fost implicată în vreun accident? A încercat să mă ucidă cineva (din nou)? Nu-mi simt fața. Nu-mi simt capul. Sunt paralizată? Am murit?

– Ajutor! Ajutor!

Ce mi s-a întâmplat?

– Asistentă? Asistentă? ASISTENTĂ.

Lângă pat e un cablu roșu de urgență. Smucesc de el și se aprinde o lumină. Aud un „ding" undeva în salon. Respiră, Alvina, respiră. Totul e-n regulă. Vei fi bine. Poate că ai băut iar prea mult și ți-ai pierdut cunoștința pe vreo trecere de pietoni. Închid ochii. Ceva legat de hotelul Ritz? Ceva despre niște Martini? Gândește, Alvina. Gândește. *Nino* ți-a făcut asta? Mijesc ochii și mă încrunt. Nu, știu. Am trecut printr-o operație majoră. În mintea mea se limpezesc lucrurile. O rinoplastie. O deghizare artistică. Îmi amintesc acum; totul se leagă (cât de cât). Sunt pe fugă. Sunt sub acoperire. Trebuie să-l găsesc pe imbecilul ăla. N-am timp să mă vânzolesc aiurea pe aici.

– *Buona sera, come stai?*

Deschid ochii și o privesc lung pe femeia care vine înspre patul meu.

– Cine dracu' mai ești și tu? o întreb.

Femeia zâmbește. Seamănă cu bunica mea: scundă, cu părul coafat, grizonant, cu un zâmbet larg, binevoitor. La coada ochilor, are riduri de expresie. Ar fi potrivită pentru reclamele la Bisto.

– Eu sunt asistenta Romano. Mă îngrijesc de dumneavoastră azi.

Asistentă? Îîîh. Nu-mi plac *asistentele*.

– Și ce-i rahatul ăsta? o întreb.

Îmi smulg acul din mână, iar leucoplastul rămâne lipit. Simt o durere înțepătoare, iar din piele mi se prelinge o biluță de sânge. O ling; îmi place gustul.

– Acestea sunt analgezicele dumneavoastră, îmi zice. Se uită către acul din care picură acum pe podea. Morfina, n-o vreți? Bine. Nici o problemă. O scot.

Morfină? Ooo, morfina *chiar* îmi place...

– Cum simțiți azi?

– Mă simt *bine*.

Vreau să plec de-aici.

Rotește de un comutator de lângă pat, iar salteaua se mișcă. Zumzăie și geme sub greutatea mea cât timp mă ridic în capul oaselor.

Măiculiță.

– Ce-i aia?

Mă uit sașiu în jos la nasul meu. Văd un soi de plasture alb...

Asistenta mă privește fix, cu un zâmbet larg, afectuos.

– *Sì*, îmi zice. Priviți.

Îmi întinde o oglindă, pe care o ridic. Îmi scoate pansamentul.

– *Arăți ca Pac-Man*, își dă Beth cu părerea.

– O Doamne, Dumnezeule, zic.

Nasul meu *a dispărut*. E incredibil.

– Nu e cumva... prea mic? îi spun.

– Nu, frumos. Vreau să văd...

Mă strânge de el. Nu simt nimic.

– Hei. Ia mâinile. *O să se rupă.*

Încă mă holbez la reflexia mea din oglindă. Leonardo, *faci miracole*! Omul ăsta chiar e un geniu. Un sfânt. Un magician. (Și e o *bunăciune*. Ducă-se dracului soră-mea, cu tot cu vocea din capul meu. N-a

vrut să mă lase să mi-o trag cu el.) Nici o şansă să mă recunoască poliţaii. Nu semăn cu Alvie.

– Sunteţi în sala de operaţie de trei ore, şi acum trebuie să relaxaţi.

– Trei ore?

Căcat, o veşnicie. Cum rămâne cu Nino?

– Trebuie să plec.

Îşi muşcă buza. Pare supărată. Pune la loc pansamentul alb. Mă uit nervoasă la chipul ei.

– Unde-mi sunt lucrurile? Plec, îi spun.

– *Signorina*, abia aţi trezit.

– Trebuie să plec de-aici. Unde mi-e telefonul?

Deschid dulăpiorul de lângă pat. L-am găsit. În fundul sertarului. Îl iau şi trântesc sertarul la loc.

– Nu puteţi să plecaţi acum. *Mamma mia*. Nu vreţi să vă vadă doctorul Baldassini înainte?

Mmmmm, doctorul Baldassini. Ba da, aş vrea. Dar nu chiar acum. N-am timp. Nici măcar pentru una scurtă. E o cursă contracronometru, ca în *The Crystal Maze*. Şi, oricum, *m-am lăsat de bărbaţi*. Îmi amintesc acum *totul*. Banii. Răzbunarea. Planul.

Sar jos din pat şi aproape că mă împiedic. Mă clatin un pic şi mă prind de o bară de susţinere. Sigur e de la anestezie. Sau poate mi-am pierdut centrul de greutate cu nasul ăsta mic. Când capul încetează să mi se mai învârtă, iar podeaua rămâne nemişcată, mă uit în jur după hainele mele. Deschid dulapul şi zăresc rochia Chanel, atârnată pe un umeraş mic. O iau pe mine. Îmi găsesc pantofii şi îi pun în picioare, dar nici vorbă să pot merge pe tocurile astea de cinşpe centimetri. Îi dau jos şi îi car în mână. Mă doare când mă mişc. Mă doare când umblu. Am trecut deja printr-o mahmureală monstruoasă, iar acum am senzaţia că mi-a luat

foc nasul. Mai vreau un pic din morfina aia adorabilă. Niște tranchilizant de cai? Niște gin?

– Trebuie să purtați aia, îmi zice asistenta, arătând către atela de la nasul meu. Păstrați-o șase săptămâni. Zi și noapte. Nu dat jos.

– Sigur că da.

Vezi să nu.

Zăresc în dulap geanta Hermès ponosită a lui Beth și-mi trântesc telefonul în ea. Caut banii. Da, sunt tot acolo, în ceasul cu cuc. Se pare că așa stau lucrurile: tot universul meu e într-o geantă de mână. Măcar nu car multe bagaje după mine...

– Iar aceste pastile sunt pentru dumneavoastră. De patru ori pe zi.

Uau! *Droguri* ❤❤❤

– Minunat, îi răspund.

Îmi dă o pungă de hârtie plină cu cutii de medicamente. Îndes pastilele în geantă. E atât de plină acum, încât n-o mai pot închide.

Trag la o parte perdeaua albastră și traversez șchiopătând salonul, în picioarele goale, care-mi sunt sloi. Îmi aprind o țigară Marlboro Light. Asistenta strigă după mine.

– Sunt anestezice foarte puternice. Codeină și paracetamol. Aveți grijă, nu prea mult.

– Da, da, da, mă rog.

– Bine. *Ciao, Beyoncé.*

Trastevere, Roma, Italia

Împing ușa și intru în farmacie. Mă doare fața de zici că a trecut un autobuz londonez peste ea. Îmi mai torn un pumn de pastile și le înghit pe rând. Mă frec

la ochi. Sunt complet învineţiţi şi tumefiaţi. Am gâtul uscat şi mă doare. Nu pot să respir pe nas. Nu pot să-mi mişc faţa. Iau o sticlă de Lucozade. Trebuie să beau ceva înainte să mă sparg ca un deşert de sare din Patagonia. Nasul meu ar face bine să arate impecabil când o să-mi scot bandajele astea.

Mă uit printre rafturi. Bun, de ce am nevoie? Îmi cumpăr câteva articole care-mi sunt indispensabile. Găsesc nişte vopsea de păr (roz fuchsia), un inel pentru penis, nişte lubrifiant Durex Play şi câteva prezervative aromate, o perie de păr, pastă de dinţi, periuţă de dinţi (electrică), ruj, fond de ten, rimel şi – DA – ochelari cu lentile tip oglindă, mişto rău. O plătesc pe fată cu bani gheaţă, pe care-i scot din ceas, apoi ies din farmacie.

Urc scările către apartament şi mă duc în baie.

Îmi vopsesc părul deasupra chiuvetei. Şiroaie de apă rozalie se învârtejesc către gura de scurgere când mi-l clătesc la robinet. Îmi storc şuviţele în chiuveta pătată cu roşu, apoi îmi usuc părul cu uscătorul. Mi-l coafez în oglinda puternic luminată. Simt cum şuviţele ca din vată de zahăr îmi biciuiesc spatele. Arăt ca Prinţesa Poppy din Trolii. Îmi îndepărtez pansamentul de pe nas şi mă uit din nou la el. DRACE, CE BINE ARATĂ! Chiar foarte bine. *Cine-i aia?* Păr roz electric şi un bot la fel de dulce ca o cireaşă Maraschino. Sunt o îngheţată de căpşune cu frişcă. Sunt un Angel Delight. Maschez cu fond de ten vânătăile care încep să-mi acopere nasul. Mă doare un pic, însă se poate şi mai rău. Pastilele îşi fac efectul. Simt că plutesc. Îmi trântesc un ruj pe buze. Mă dau cu puţin rimel. Îmi pun ochelarii de soare, şi ştii ceva? E o deghizare grozavă. Pe o scară de la unu la zece, îi dau *doişpe*. Mai dau pe gât câteva analgezice. Gata de distracţie.

7

Mi-e foame după anestezic. Îmi scot noul nas la masă. Locul ăsta arată drăguț: Taverna Trilussa, un restaurant italienesc de modă veche. Pereții pictați sunt îmbrăcați în iederă. Are o terasă frumoasă, acoperită. Obloane din lemn și sfeșnice cu lumânări. O să arunc o privire. Împing ușile și intru. Încăperea e ticsită cu oameni care mănâncă, beau și vorbesc. Strigă. Se ceartă pe deasupra porțiilor de paste bolognese care le sunt așezate în față. Aerul e încărcat de mirosuri apetisante, care se strecoară prin ușa de la bucătărie. Dumnezeule, îmi lasă gura apă. O să mănânc orice. Tot. Un ospătar se apropie și-mi zâmbește. E frumușel, ca Matt LeBlanc în tinerețe.

– *Buonasera, signorina.*

Mă măsoară din cap până-n picioare.

– Haleală, îi zic. Aveți o masă pentru o persoană?

– Desigur. Urmați-mă, vă rog.

Îl las să o ia înainte. Pantaloni negri, mulați. Fesieri fermi, ca un spărgător de nuci.

Traversăm restaurantul aglomerat, strecurându-ne pe lângă mese și scaune, până când ajungem la un loc retras din colț. Trage un scaun să mă așez și-mi pune un șervet în poală. Degetele lui îmi ating fugitiv coapsa. Intenționat? Din întâmplare?

– Un *aperitivo* pentru dumneavoastră, *bella*? Un pahar cu Prosecco? Un Aperol Spritz?

– O votcă, seacă, îi zic.

Încuviinţează şi îşi linge buzele.

– *Sì, bellissima.*

Iau meniul voluminos şi studiez lista nesfârşită de preparate. N-am habar ce-ar trebui să comand. De obicei, îmi iau margherite de la Domino's-ul din Holloway.

Mă uit prin încăpere. Locul ăsta e vechi de când lumea. Tavanul e brăzdat de grinzi negre din lemn, iar de pereţi sunt agăţate tablouri pictate în ulei. Are butoaie, lumina provine de la nişte lămpi, e împodobit cu fresce renascentiste, balustrade din fier forjat şi rafturi pe care sunt înşirate cărţi. E intim. Autentic. Tradiţional. Nu e la fel de elegant ca localul ăla din Taormina, unde m-am dus cu Ambrogio şi cu Beth. Dar e mişto. *Anonim.*

Ospătarul se întoarce cu o tavă pe care se află băutura mea.

– Votca dumneavoastră, îmi zice, făcându-mi cu ochiul.

Sorb o înghiţitură prin paiul din plastic. E rece, înviorătoare şi tare. Mmm, ce bună e! Revigorantă. Mai înghit câteva calmante.

– Aşa, ce aveţi bun de mâncare? îl întreb.

Mă uit în ochii lui chihlimbarii.

– Localul acesta e vestit pentru *cacio e pepe*, paste cu piper şi brânză.

– Super. Brânza e bună. Asta iau.

– O alegere excelentă. Perfect.

Zâmbeşte şi se întinde ca să ia meniul. Degetele lui îmi ating palma. Încheietura. O *greşeală?* Nu, nu prea cred.

Îl privesc când se îndepărtează. E sexy: de opt, pe o scară de la unu la zece. E cu siguranţă cel mai mişto tip de aici. Ceilalţi ospătari nu mă impresionează. Apoi îmi pică fisa. Ştiu de ce îmi place de el. Seamănă un pic cu Nino. E brunet, are ochi de culoare închisă. Zvelt. Bun rău. Îngrijit. O fi arătat şi Nino aşa acum douăzeci de ani, când era tânăr asasin?

Uf. Da. Nino. Bun. Cum o să-l omor? Trebuie să mă gândesc. Trebuie să pun la cale un plan. O să fac o listă. O să desenez o diagramă. Trebuie să văd ce idei îmi vin, sau ceva de genu'. O să notez fiecare idee ţicnită. O să dau frâu liber imaginaţiei. Orice-mi va trece prin cap va conta. Nu există nici o limită. Scotocesc prin geantă şi găsesc un pix roşu. Dar n-am hârtie. Mă uit în jur după un şervet sau ceva, însă nu văd decât şervete din pânză. În fine, sunt albe. Mă descurc cu ele. Întind unul dintre ele pe masa din lemn şi scriu cu litere de tipar în partea de sus:

RĂZBUNAREA LUI ALVIE ❤

Îl desenez pe Nino în mijloc. Doar nişte linii unite între ele. Nu sunt prea talentată într-ale artei. Nu seamănă deloc cu Nino, ci mai degrabă cu Tom Hiddleston. Desenez ştreangul de la spânzurătoare în jurul gâtului său, apoi continui de parcă m-aş juca spânzurătoarea. După aceea aştern o listă lungă, împărţită în balonaşe de jur împrejur: îl împuşc, îl înjunghii, îl calc cu maşina, îl împing în prăpastie, învăţ arte marţiale şi-i fac felu' cu karate, îi ard una în moalele capului, îl sugrum, îl încui într-o maşină şi-l asfixiez cu monoxid de carbon, îl înmoi în trifluorură de clor, ca să sufere combustie spontană.

– Pastele dumneavoastră, *signorina*, mă anunță ospătarul, șoptindu-mi delicat în ureche.

Iau rapid șervetul de pe masă și-l trântesc la loc în poală. Sper că nu știe să citească în engleză. Îi zâmbesc și îl întreb:

– Ai idee unde găsesc un magazin de bricolaj? Unde se găsesc tot soiul de unelte? Ceva de genul ăsta?

– Nu, îmi pare rău. Nu în zona asta.

– Vreau să cumpăr niște funie și un ciocan...

Mă uit la farfurie.

De regulă, prefer mărimea XL. Dar Dumnezeule mare, e *imensă*. Ospătarul așază pe masa micuță, în fața mea, o *tigaie*, plină cu un morman cremos de spaghete; sosul miroase divin a brânză. Ospătarul scoate o râșniță cu piper care e aproape la fel de înaltă și de lată ca el. (Nu pot să nu observ că chestia asta are aspect de falus.)

– Doriți? mă întreabă.

– Îhî, îi răspund, cu respirația tăiată. Îmi place foarte picant.

Ospătarul stă chiar lângă mine și macină piper pe farfuria mea. Șoldul lui îmi apasă brațul. Scula lui e în dreptul ochilor mei. Se vede clar o umflătură în locul unde-i e penisul. Să aibă în jur de douăzeci de centimetri? Mă copleșește un iz de Lynx Apollo. Râșnița de piper face GRRRR.

– E bine? mă întreabă.

– Da, îi răspund.

– Buon appetito.

Îmi îndes o furculiță plină în gură. Chestia asta e mai bună decât sexul. Spaghetele sunt perfect *al dente*, ferme și tari când mușc din ele. Sosul e cremos, sărat, periculos. *La dracu', sunt delicioase. Dumnezeule, sunt minunate.* Dau gata farfuria în două minute.

–*Îîîh, eşti aşa o scroafă*, zice Beth. *Ai de gând să vomiţi tot acum?*

Soră-mea era de părere că glutenul e diavolul, iar carbohidraţii sunt Antihristul.

– Nu. Mai vreau, îi zic.

Mâncatul mă consolează. N-ai decât să zici ce vrei despre mine. Simt nevoia să am ceva cald şi vâscos în mine. Ceva care seamănă cu o îmbrăţişare. Obişnuiam să mănânc ca să uit de taică-miu. Să nu mă mai gândesc la Beth şi la maică-mea. Zâmbesc şi ridic privirea către ospătar.

– Mai vreau o porţie.

Omul face ochii cât cepele.

– Ah, şi încă un pahar cu votcă.

Ia tigaia din faţa mea.

– O altă porţie de *tonnarelli con cacio e pepe?*

– Una exact la fel.

Îl privesc cum se întoarce în fugă la bucătărie şi mă întind, leneşă, în scaunul din lemn. Îmi termin băutura şi mă ling încet pe buze. Preparatul ăla a fost *incredibil*. Pornografie culinară desăvârşită. Mă gândesc la tăiţeii cu brânză din pahar de la Pot Noodle, pe care obişnuiam să-i mănânc când locuiam în Archway: nici nu suportă comparaţie (cei cu aromă de Bombay Bad Boy erau mai buni. Sau cei Original Curry).

Bat darabana cu degetele pe masă. Nu sunt *Beth*. O să mănânc orice poftesc. Poate o să-mi comand chiar şi o budincă.

Ospătarul se întoarce cu o tavă pe care e băutura mea.

– Votca dumneavoastră, *signorina*.

Iau o duşcă sănătoasă. Se uită la mine cum o înghit.

– Ştiţi, lucrez de şapte ani aici, şi dumneavoastră sunteţi cea mai frumoasă doamnă pe care am servit-o vreodată.

– Serios? îl întreb.

Sunt convinsă că spune asta în fiecare seară, dar ştii ce? Accept complimentul.

– Şi sunteţi singura care a comandat vreodată *două* tigăi de *cacio e pepe.*

Ei bine, pe-asta o cred.

– Păi, e foarte bun.

– Îmi plac femeile care ştiu să mănânce.

– Aha?

Cască bine ochii.

Aş putea să-l devorez de viu, nu care cumva să încerci să mă opreşti. Cu buzele alea ca de fragi... cu pielea cremoasă ca *panna cotta.* Să-l iau cu mine la pachet acasă, pentru mai târziu?

Dispare să-mi aducă mâncarea. Eu sorb din băutură. Iuhu! Iuhu! Votca mi s-a urcat la cap. Chicotesc fără motiv.

Bun, unde-am ajuns cu planul ăla? Smulg şervetul din poală şi-l întind la loc pe masă. Citesc toate ideile diverse pe care le-am înşirat, apoi mai notez câteva: să-i administrez o doză letală de droguri (ricină? heroină? cianură?). Mă întreb dacă Nino ia cina chiar în acest moment. Poate într-un local micuţ din zonă? Bietul ticălos, habar n-are că pune pe el ca să aibă cu ce se hrăni viermii. Mai citesc o dată cu atenţie ce am scris pe şervet. Mai e niţel şi devine o listă completă. Desenez încă un balonaş: să-l înec într-o piscină/cadă/lac.

– Pastele dumneavoastră, mă anunţă ospătarul, zâmbind.

Se uită ciudat la mine. Cu teamă sau cu admirație? Cred că-l bag în sperieți. Își face apariția o nouă tigaie, cu un alt munte de spaghete. Parcă le și aud cum mă imploră, „mănâncă-ne, mănâncă-ne".

– *Vacă nesătulă*, îmi zice Beth.

Pun mâna pe furculiță și o înfig în spaghete, apoi o îndes în gură.

– Nu doriți piper? mă întreabă ospătarul.

– E-n regulă.

Am gura plină cu mâncare.

Mănânc cu o poftă sălbatică. Înfulec spaghetele din ce în ce mai repede, furculiță după furculiță. Sunt mult prea fierbinți, dar nu-mi pasă. Le vreau pe toate în mine. Simt cum sosul fierbinte se prelinge în jurul gurii. *Doamne, Dumnezeule!*

Nu mi-am dat seama cât eram de lihnită, până am gustat din *astea*.

– Știți, îmi zice, privindu-mă în ochi și aplecându-se înspre mine, tura mea se încheie în patruzeci de minute.

Mă întreb ce au la desert.

– Nu vreți să mergem la mine? Bem un pic de vin. Ascultăm muzică. Locuiesc în apropiere...

De fapt, sunt sătulă.

– Nu mai pot mânca nimic, îi spun. Îmi aduceți doar nota?

– Bine, fără vin. Muzică? Un pic de dragoste?

Scutur din cap. Mă uit în jos la burta mea. Dar apoi îmi vine o idee mai bună. Înclin capul într-o parte și zâmbesc.

– Hai să ne vedem *aici*, la apartamentul meu.

Îi dau adresa.

– Vreau să fugi înspre mine și să-mi tragi un pumn.

Diego rămâne mască. Se holbează la mine.

– Vreau să încerci să mă iei prin surprindere. *Atacă-mă.* Dar să nu te atingi de nasul meu.

Clatină din cap.

– Nu înțeleg.

– Uite, îi zic. Diego, ăsta-i *preludiul*. E *sexy*. Asta mă excită.

Îmi dau ochii peste cap. Tot nu pricepe.

Deschid YouTube-ul pe telefon și îi arăt „Cinci tehnici folositoare pentru autoapărare".

– Ah. Vrei să ne luptăm? mă întreabă.

– Da. Da. Lupte.

Împing canapeaua ca să nu ne stea în cale și mut fotoliul și măsuța de cafea. Picioarele mesei zgârie podeaua. O trântesc de perete. Perfect, așa mai vii de-acasă. Acum avem loc să ne rostogolim. Trebuie să exersez niște mișcări criminale și n-o pot face de una singură. Am nevoie de încă o persoană pentru asta.

– Bun, eu o să stau aici și o să mă uit încolo... iar tu o să mă ataci pe la spate.

– Bine. *Va bene*, zice Diego. *Non c'e problema.*

E bine c-o spune în italiană. Sună autentic. Așa cum ar zice-o Nino. Are un accent simpatic. Ca al lui Nino. O fi și el din Sicilia?

– Ești gata? îl întreb.

Stau cu fața către perete.

– *Uno, due, tre...*

– Nu, nu, nu. Nu vreau să numeri. E important să fie o *surpriză.*

– Dar știi că vin? îmi zice.

– Dar nu știu *când.*

Stau în picioare și studiez peretele din camera de zi. Modelul tapetului e cu o magnolie frumoasă. Îi urmăresc liniile cu degetul: e în stil Fleur de Lys. Liniște.

Nimic. Nici un atac. După câteva clipe, mă întorc către el.

– Ai de gând să vii odată?

Diego își ia avânt și sare pe mine, cățărându-se pe pieptul meu ca un labrador excitat. Ne prăbușim pe podea. Mă țintuiește locului, strivindu-mi trupul sub greutatea lui. Dumnezeule, mai am puțin și-mi crapă stomacul. Prea multe spaghete. Trebuie să iau un Gaviscon. Ne tot rostogolim prin încăpere și mă lovește. Îmi trage una cu sete în laterala gâtului.

– AU. M-a durut. Dă-te jos, îi zic. Gâfâi, tresar, mă doare gâtul și mi se învârte capul. Ce dracu' a fost aia?

– Zici că vrei să te atac?

Se ridică în picioare și își scutură mâna care îi zvâcnește.

– Nu *așa*. Ce dracu', îi răspund.

– *De toată jena*, zice Beth.

Ne holbăm unul la celălalt.

– Și... acum ce? mă întreabă. Facem sex?

Mă ridic și îmi masez gâtul.

– Nu, încă nu. Nici vorbă, îi zic. N-am terminat cu tine.

Diego stă în mijlocul camerei de zi, iar eu mă uit la videoclipul de pe YouTube. Trebuie să-i sari la ochi și la prohab. Trebuie să lovești cu cotul.

– Bine. Bine. Sunt pregătită, îi zic. Îmi arunc telefonul pe măsuța de cafea. *Tu* ești pregătit?

– *Sì*.

Îmi iau avânt din celălalt capăt al încăperii și îi trag un genunchi în vintre.

AAAAAAAAAAAAAAHHH.

AAAAAAAAARGGGHHH

Se încovoaie.

– Ce? A fost bine? A durut?

Diego mă priveşte cu ochii înlăcrimaţi. O zbugheşte pe uşa de la intrare.

– Hei, unde pleci?

Mă duc înspre dormitor şi mă trântesc în patul dublu. Zac întinsă ca o caracatiţă lovită de maşină, holbându-mă la ciucurii lămpii. Toată mâncarea şi cafteala m-au *ucis*. Mă simt de parc-aş fi o balenă eşuată. Nu una obişnuită, o balenă albastră sau una ucigaşă, ci o balenă obeză, care a murit de infarct pe plajă, în drum spre Weight Watchers[1]. Balena aia pe care toate celelalte au batjocorit-o. Aia care n-a reuşit să ajungă la o întâlnire. Vor trebui să spargă peretele şi să mă scoată afară cu un stivuitor. Atunci o să apar la toate canalele de ştiri şi totul se va duce dracului. Of, de ce-am mâncat toate pastele alea?

– *Ţi-am zis eu*, o aud pe Beth.

Aş vrea să semăn mai mult cu Gwyneth şi să supravieţuiesc cu fructe de pădure şi cu polen.

Aşternuturile sunt răcoroase şi incredibil de fine. Cineva a lăsat o tabletă de ciocolată cu mentă pe mijlocul pernei. Rup staniolul şi o mănânc. (N-am mâncat desert.) Mă uit cu atenţie la reliefurile din tavan. Îngeri, trandafiri şi scoici dantelate. Sunt făcute din ipsos sfărâmicios. Stilul e renascentist, de modă veche. Într-unul din colţuri e un şemineu superb din marmură lustruită. Candelabrele cu lumânări din imitaţie de ceară aruncă o lumină caldă şi intimă. Farmec străvechi. Gloria vremurilor de aur.

– Cucu, cântă ceasul.

---

[1] Companie internaţională cu sediul principal în SUA, care oferă diverse produse şi servicii pentru a susţine obiceiurile sănătoase, inclusiv pierderea în greutate, întreţinerea corpului, fitness şi atitudinea mentală potrivită

E unu dimineaţa. Cel puţin, atât e în Londra. Aici e, probabil, două (sau trei?). Asta s-ar putea să mă încurce. Probabil că ar trebui să-l dau înainte cu o oră (sau două?). Nu prea mi-e de folos să-l car după mine dacă arată ora *greşită*...

Ştiu că acum ar trebui să fiu acolo, bătând în lung şi-n lat Piaţa Santa Maria. Să dau ture prin centrul Romei şi să-mi pun planul în aplicare. Dar sunt frântă de oboseală. Stoarsă de puteri. Epuizată. A fost o zi lungă. Au fost două zile lungi. Încă mă recuperez după operaţie. A trebuit să-l omor pe borfaşul ăla în Bucureşti. Am mâncat trei kile de brânză şi paste. O să mă ridic şi o să-l caut pe Nino mai încolo. O să-l găsesc înainte să mă găsească el pe mine.

(Nu sunt *leneşă*. Îmi conserv în mod eficient energia, ca o maşină nemţească.)

Ah, Nino, aproape că-ţi simt gustul. Ştiu că eşti pe-aici pe undeva, prin preajmă. Simt asta cu toată fiinţa mea...

Mă întind pe tot patul. Ventilatorul de deasupra mea e pornit, iar adierea care vine dinspre el îmi dezmiardă pielea încinsă. Îmi ridic rochia şi îmi desfac picioarele. Degetele îmi alunecă pe coapse. Încă nu mi-am pus chiloţi pe mine. Trebuie să-mi cumpăr o pereche nouă. Aş vrea să fie aici, chiar aici, chiar acum. Chiar vreau să-l sărut. Ce n-aş da să mă aşez pe faţa lui. Să-l călăresc până în zori. L-aş muşca de buză atât de tare, încât i-aş despica-o. I-aş sorbi sufletul. *Eu sunt Nino. El e Alvie.* Suntem precum Cathy şi Heathcliff; vreau să mă bântuie (asta, bineînţeles, după ce-l ucid). Încă mai simt gustul ciocolatei pe care am găsit-o pe pernă; aş vrea să fi fost sângele lui Nino.

De ce tânjesc după lucrurile care mă distrug?

Închid ochii şi oftez.

Degetele urmează conturul sânilor. Le mângâi marginile moi, sfârcurile mi se întăresc, excitate. Mă joc cu ele şi le strâng între degete. I-aş trage-o înainte, apoi l-aş ucide. Ar fi al dracului de sexy. Îmi mângâi cu mişcări apăsate labiile. Pielea e netedă şi umedă. Mă mângâi şi le împing înăuntru. Mă doare. Tânjesc. Disperată. Îmi arcuiesc spatele şi mă întind. Oh da, ce bine e. E minunat. Oh, frate. Vreau să am orgasm. Mi-l închipui pe Nino adânc în mine, cu penisul lui imens zvâcnind, erect. Vreau să i-l simt cum îmi atinge punctul G. Vreau să-i simt pe gât răsuflarea fierbinte.

– N-am ştiut că erai atât de rea...

Asta mi-ar spune.

Să-l sugrum în pat? Să-i rup gâtul, folosindu-mi doar coapsele, ca un fel de fată rusoaică din filmele cu James Bond? Dar Nino e puternic. E mai puternic decât mine. Îmi trebuie ceva rapid. Un instrument care nu dă greş. Îmi împing degetele adânc înăuntru. Să-mi ascund o lamă în sutien? Aş putea să o scot şi să-i tai gâtul. Sunt lac de sudoare, o sudoare fierbinte. Mintea îmi rătăceşte aiurea, învăluită în ceaţă. Gâfâi. Respir sacadat. Îl simt, mai tare, mai puternic. Unde e Nino când am nevoie de el? Vreau să am orgasm, la dracu'.

Mă ridic în capul oaselor şi mă uit în jur. Sunt ameţită. Am nevoie de altceva care să mă ducă la climax. Dildoul meu preferat, Dl Dick, e tot în Taormina. S-a topit, probabil, în incendiul ăla. Dar am periuţa aia nouă de dinţi, electrică. Te pomeneşti că o fi bună *aia*? Sar din pat şi dau fuga în baie. O scot şi o pornesc. Vibrează, zumzăie şi bâzâie, mânerul i se zbate în palma mea. Simt mirosul pastei de dinţi Colgate mentolate. Bateriile alea îşi fac, într-adevăr, treaba. Mă trântesc înapoi în pat şi simt acel *bzzzz* la mine între picioare. Uuu, ce senzaţie de prospeţime. Electrică.

Mentolată. Perii mă irită, dar e în regulă. Alvie Knightly, eşti genială.

Continui, continui până la capăt.

Valuri de plăcere

din ce

în ce

mai mari.

Îl văd pe bărbatul ăla zăcând fără suflare pe alee, dar de data asta are faţa lui Nino.

Ochi goi.

Un strigăt sugrumat.

– DA. DA. L-am prins pe ticălos.

Trupul mi se încordează şi apoi se relaxează când mă eliberez deplin, prin orgasm.

Mă întorc pe o parte şi mă ghemuiesc. Sunt prea obosită ca să mă spăl pe dinţi (plus că ştiu pe unde-a umblat periuţa aia). Închid ochii şi casc. Chiar în momentul în care sunt pe cale să adorm, aud un zăngănit. Precum sunetul pe care-l face o fereastră când o închizi. Scârţâitul unei balamale ruginite. Mă ridic în capul oaselor şi aprind lumina. Inima îmi bubuie. Ce dracu'? Sunt la etajul cinci. Nu poate urca nimeni aici. E posibil să existe vreo scară de incendiu? S-a întors chelnerul ăla sexy? E... ar putea să fie Nino? Căcat, căcat. Te rog, Doamne, *nu vreau să mor*. N-am armă nici acum. Trebuie să găsesc ceva – rapid. Ies degrabă de sub aşternuturi şi sar din pat. O zbughesc către coridor. Geamul e deschis. Îl închid la loc. Ceva nu-i bine. Alerg prin întuneric.

Un cuţit. O să caut un cuţit pentru carne. Trebuie să găsesc unul prin bucătărie. Sertarele zornăie şi se trântesc, metalul zăngăne când le iau pe toate la rând în grabă. Nu pot să văd ce dracu' fac, dar mi-e prea groază

să aprind lumina. Am respirația întretăiată și nu gândesc limpede după toate analgezicele alea amestecate cu votcă. Nu știu câte pastile am luat. E un miracol că-mi mai funcționează creierul. Pipăi cu degetele, orbecăind. Haide. Haide. Un cuțit pentru unt, o lingură mare, un făcăleț. Golesc sertarele. Deschid ușile dulapurilor mai să le smulg din balamale. Trebuie să găsesc ceva pe-aici. Un cuțit sau o foarfecă? Un curățător de cartofi? O țepușă pentru frigărui? Vreun mojar cu pistil? Dar nimic. Nici măcar un tirbușon. (Chiar trebuie să-mi fac rost de un pistol. Sau de o încăpere cu pistoale, ca în *Matrix*. Rezervă nelimitată.) Chiar n-am timp de așa ceva. De ce era geamul deschis?

Dau peste un suport din lemn pe blat; înăuntru e un set de cinci cuțite.

AȘA MAI MERGE.

De asta aveam nevoie.

Te pomenești că o fi existând vreun dumnezeu.

Îl aleg pe cel mai lung și mai mare. Perfect. Exact ce aveam nevoie. E potrivit pentru tăiat curcanul, puiul sau friptura la cuptor. E greu, masiv. Îmi tresaltă inima. Îi apăs vârful cu degetul mare; îmi dă o picătură de sânge.

Dacă vine aici, sunt pregătită. Îi vin de hac.

– *Tot ar câștiga*, zice Beth.

Legăn cuțitul de parcă ar fi fiul meu de mult pierdut.

Totul depinde de cât ești de pregătită.

Ce-a fost asta? A scârțâit o scândură din podea? A bătut cineva la ușă? Îmi încordez auzul. Trebuie să-mi cumpăr un câine de pază sau ceva de genu'. Ori un tigru, ca Mike Tyson? O iau pe furiș pe coridor către dormitor, ținând strâns cuțitul în mâinile tremurânde. De ce am venit aici? Ce-o fi în capul meu? De ce am crezut că aș putea să înfrunt un mafiot?

– *N-ai nici o şansă*, îmi zice Beth.

– Du-te dracului, ne vedem în iad.

Merg tiptil înapoi în dormitor. Nu văd pe nimeni aici. Mă îndrept către patul nefăcut. Unde dracu' a dispărut periuţa aia de dinţi? Jur că era aici, chiar aici, pe cearşaf. A luat-o cineva? E Nino aici? Mă spiona când m-am masturbat? (Asta e, la o adică, destul de sexy.) Încă se ascunde pe-aici? Mă lipesc cu spatele de perete. Am ochii căscaţi de groază. Îmi ţin respiraţia ca să aud mai bine.

Nici un sunet. Nici un scârţâit. Nici un zgomot de paşi.

Deschid rapid uşile unui dulap şi sar înăuntru. Le închid la loc şi mă zgâiesc prin crăpătura dintre ele. Ei bine, e cam nasol. Acum ce mă fac? Îmi doresc, pentru prima dată, să fi fost înapoi în vechiul apartament din Archway.

ZIUA A TREIA: CĂȚELUȘUL

ACUM DOUĂ SĂPTĂMÂNI

Miercuri, 19 august 2015
Archway, Londra

Îi dau un sărut Dlui Dick, apoi îl dosesc înapoi în sertarul lui, mă întorc pe o parte pe canapeaua extensibilă şi mă învelesc cu pilota. E jucăria mea sexuală preferată de ani de zile. E mai mult decât o jucărie sexuală, îmi e amant, *prieten*. Mi-a fost alături când aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc sau de cineva cu care să mi-o trag toată ziua în pat. Nu m-a înşelat şi nu m-a părăsit vreodată. Nu m-a refuzat niciodată. Nu m-a abandonat vreodată. Am dezvoltat o relaţie deosebită; eram mai apropiaţi decât gemenii. Sigur, uneori i se termină bateriile şi e enervant, dar nu mă plâng. E mereu profesionist. Îşi face mereu treaba. Gentilomul perfect.

Mai ştii când ţi-am cumpărat patru baterii noi Duracell Plus Power? Mi-ai oferit orgasmul ăla multiplu legendar, care a durat cinci minute întregi. Sau atunci când am stat la Wembley Travelodge şi ne-am uitat la filme cu Brad Pitt, unul după altul? Mie mi-a plăcut *Thelma şi Louise*, iar ţie *Unde dai şi unde crapă*. Nu voi uita vreodată ziua în care te-am găsit atârnând de un cârlig în magazinul ăla din Soho. A fost dragoste la prima vedere. Erai atât de roz şi de lucios, străluceai în lumina neoanelor. Douăzeci şi opt de centimetri

de cauciuc minunat. Perfect din punct de vedere anatomic. Miroseai atât de proaspăt, ca o gumă de șters nou-nouță. Erai ultima bucată din magazin. De-abia așteptam să te duc acasă, să te smulg din ambalaj și să-ți dau drumul prin așternuturi. Știi tu ce s-a întâmplat mai departe, cum ne-am distrat. Știu că n-ai pleca vreodată. Ha. Spre deosebire de unii oameni...

Caut prin geanta luată din Primark și iau pachetul de Marlboro Lights. Mai am doar o țigară, la dracu'. Va trebui să mai caut. Scotocesc după bricheta Zippo mov. O fi pe undeva și aia. Unde? Unde? Unde? O găsesc sub poșetă și-mi aprind, în sfârșit, țigara. Țin fumul în piept, închid ochii, apoi îl suflu încet. Aștept ca nicotina să-și facă efectul, de parcă asta va îndrepta totul. De parcă e vreo poțiune magică.

Și nu mă pot opri.

Îmi deschid poșeta și scot fotografia. E împachetată sub biletele vechi de autobuz, cardurile de fidelitate de la cafenele și chitanțele din baruri. O despăturesc la mine în poală și studiez imaginea boțită. Poza a fost făcută în Lower Slaughter, în decembrie 1987. Mama și tata sunt lângă biserică, în mijlocul satului. E cât se poate de tipic pentru Cotswold. Cadru idilic. Cutia cu ciocolată. Căsuțe din piatră de calcar de culoarea mierii, tufișuri verzi și iazuri. Alvin fusese atât de elegant îmbrăcat în ziua nunții lui: în smoching negru, cu joben și pantofi *brogue* lustruiți. Fusese atât de chipeș, ca Făt-Frumos. Mirele ideal. Mă rog, și mama a arătat bine, dar el era la un cu totul alt nivel. Avea părul lins, negru și des. Avea o siluetă suplă, trasă prin inel. Au trecut douăzeci și cinci de ani de când l-am văzut. Azi se fac douăzeci și cinci de ani... cel puțin asta zice maică-mea. Eu nu-mi amintesc.

Îmi sting țigara într-o cană.

Știi ce? Dă-o dracului. Dă-l dracului.
O să-mi găsesc pe cineva care nu va pleca vreodată.
O să-mi găsesc pe cineva care să fie fidel.
Rup fotografia în sute de bucățele.
Îmi cad printre degete precum nisipul.

8

Miercuri, 2 septembrie 2015
Trastevere, Roma, Italia

Cad prin uşile din lemn afară din dulap şi mă prăbuşesc pe podeaua dormitorului. Fâşiile de lumină pătrund înăuntru printre draperiile pe jumătate trase. Scap din mână cuţitul, care scânteiază în bătaia soarelui, şi îmi mângâi cotul. Au. Se va învineţi. Am căzut taman în el. Mă târăsc în patru labe către patul nefăcut. Ah. Iată şi periuţa mea electrică de dinţi, sub masă. Deci, n-a furat-o Nino. O ridic şi o arunc înapoi pe pat. Am un cârcel groaznic în gât. Am adormit în nenorocitul ăla de dulap şi am dormit în picioare toată noaptea. Nu e aici. Ies în oraş. Am nevoie de cafea. Un Espresso Martini. Înşfac sandalele Prada aurii ale lui Beth, şi cu asta, basta; cred că sunt gata îmbrăcată. Tot n-am chiloţi, dar ce pot să fac? Măcar e cald în Roma. Îndes cuţitul în geantă şi cobor în fugă toate cele cinci etaje, fredonând „Bad Blood" de Taylor Swift.

Găsesc o cafenea cu terasă în Piaţa Santa Maria. Aleg o masă şi îmi trag un scaun. Comand cafea şi un croasant. Îmi tot mângâi ceafa şi îmi rotesc capul când într-o parte, când în alta. Bate vântul. Vântul trebuie să fi deschis fereastra. Mă gândesc că zgomotul

ăla n-a fost altceva decât sunetele obişnuite ale casei. Imobilele vechi scot uneori astfel de sunete.

Caut nişte bani prin portmoneu ca să pot achita nota de plată. Îmi trec degetele peste buzunăraşul unde obişnuiam să ţin poza aia. Îl deschid, deşi ştiu prea bine că nu e acolo. Am rupt-o în bucăţi şi mă bucur că am făcut-o. Am trecut peste asta. Nu-mi mai pasă de *el*. Încă văd fotografia cu ochii minţii; n-am nevoie de ea imprimată pe hârtie. Expresia de pe chipul tatălui meu, din ziua nunţii, era întruchiparea optimismului. Îmi trece pentru prima oară prin cap că aduce un pic cu un italian. Chipul ăla are ceva. Băga-mi-aş. Îmi aduce aminte de Nino. Nu e *scârbos*, e biologie. Taică-miu ar putea fi *sicilian*, cu ochi negri şi piele bronzată. Nu cu un nume ca „Alvin Knightly", dar totuşi, să-l *priveşti*...

– Nino, aud o voce din spatele meu.

Mă răsucesc pe scaunul din plastic. Agăţ cu genunchiul marginea mesei, răsturnând-o. Nino? Acum? Unde? Aici? Apăs cu degetul lama cuţitului din geantă.

– Nino, *amore, vieni qui*.

Aud vocea *din nou*.

Aparţine unei femei tinere. E aşezată la masa de alături şi stă aplecată, vorbind către podea. Mă aplec încet ca să văd cu cine vorbeşte. *Nino* e acolo jos? De ce?

Ah, e doar un *câine*.

Am crezut, pentru o clipă, că l-am găsit. La doi paşi de noul meu apartament. Dar nu, ar fi fost prea uşor. Bineînţeles că nu e el; e un teckel. Mușc dintr-un capăt al croasantului şi mestec. E umplut cu o marmeladă aromată: o pastă cleioasă, dulce-amăruie, de caise. Sau s-o fi metamorfozat Nino într-un dachshund? Ca băiatul ăla din *Metamorfoza*, nuvela aia ciudată de Franz Kafka. Dar, mă rog, aia era o gânganie. Şi totuşi, s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate. *Nino*. *Nino*. Au

același nume, dar atât. Asemănările se opresc aici. M-a pus un pic pe gânduri. Sunt mahmură și nedormită.

– *Bravo*, Nino, zice femeia.

Cățelușul șade și întinde o labă. (E mai bine dresat decât celălalt Nino.) Ea dă mâna cu el. Mă uit la teckelul micuț; are blana cafenie și lucioasă. Urechile par atât de moi și de mătăsoase. Dă din coada subțire și o privește în sus cu niște ochi luminoși, care ar putea să înmoaie și cea mai împietrită inimă. Dumnezeule, e foarte drăguț! Aș putea să-l mănânc cu totul. Ce păcat că tocmai am luat micul dejun. Dar serios acum, e delicios.

– *Bravo*, Nino. *Bravo*, îi zice stăpâna și-l scarpină sub bărbie.

– *Alvie, nu. Nu te lăsa distrasă.*

Taci din gură, Beth. Dispari din capul meu.

– *N-ai nevoie de un câine tâmpit.*

De fapt, Beth, am nevoie. Un câine de pază, îți aduci aminte? Un dulău de încredere. Un prieten fidel. Ceva care să stea de pază când dorm. O să cumpăr câinele ăsta. E perfect. O să-l țin după mine tot timpul. E simpatic și nu ocupă mult loc. E un plan excelent. Cu el voi fi în siguranță.

Îmi sting țigara și îi fac semn chelneriței. Îi arăt printr-un gest să-mi aducă nota. Femeia împinge scaunul în spate; aud *hârșâitul* picioarelor acestuia. Lasă niște bani pe un vas argintiu, apoi se ridică, gata de plecare. Dumnezeule, cât e de măruntă! Foarte micuță. Puțin mai mare decât câinele. Aș zice că are în jur de un metru cincizeci înălțime, cu tot cu pantofii cu platformă din talpă de plută. Ia în mână lesa roșie din piele a câinelui și zice:

– *Vieni. Andiamo.*

– HAM. HAM. HAM, zice Nino, încântat.

L-aș mânca cu tot cu șoseţelele din bumbac.

Sare sus de tot și aleargă în cerc de nebun după coada lui micuță și agitată, fără astâmpăr. Câinele ăsta e țicnit. E mișto, ca mine. Suntem făcuți unul pentru celălalt. ❤

– Stai, așteaptă, îi zic, sărind rapid de pe scaun.

Scaunul din plastic cade. Mă uit în jos la cățel, iar el se uită la mine. Își linge nasul și clipește. *Ia-mă acasă*, pare să-mi zică. *Vreau să vin cu tine.*

– Cât vrei pe cățel?

Femeia se uită la mine și se încruntă.

– Câinele tău. Îl vreau. Cât face?

Ne uităm amândouă la cățel. Nu-i mai mare decât o cărțiță. Trupul i se întinde ca un arc, unul incredibil de lung, între patru labe. Ar încăpea cu ușurință în poșetă. Sau aș putea să cumpăr o baghetă nouă? Parcă-l și văd cum i se iţește capul și cum se uită la oamenii care trec pe lângă el. Sau să-i cumpăr o jachetă micuță și o șapcă de baseball asortată? Din tartan? Sau din piele? Nu, știu, *paiete*, într-un Union Jack. Paris Hilton are un chihuahua, dar Adele are un teckel. Îl pot dresa să atace și să ucidă, exact cum a făcut văduva aia grozavă din *Răzbunarea* de Maupassant. (Asta-i o altă metodă pe care s-o adaug pe listă. Moarte cu ajutorul unui dachshund. Ha. *Visez.*)

– Vreau să-ți cumpăr câinele.

– Ah, spune femeia. Nu *Inglese, mi dispiace.*

Zâmbește și se întoarce cu spatele la mine.

– O sută de euro? O mie? Zece mii?

Înșfac un pumn de bancnote din ceas.

– Nu, nu. *Mi dispiace.* Trage de lesă și se îndepărtează. Eu mă zgâiesc la părul ei lucios. Are aceeași culoare cafenie ca blana câinelui. *Andiamo*, Nino. *Vai.*

Mă uit la picioruşele lui cum o iau fuguţa din loc. Pentru el pietrele cubice din pavaj sunt nişte bolovani. E surprinzător de rapid, ca un miriapod pe metamfetamină. Mili? Asta e o mie, nu-i aşa? Centi înseamnă o sută, iar mili, o mie. Miriapod, miriapod. E în italiană sau în latină?

– Mili euro? Mili? Mili?

O iau la fugă după tânără. (O, Doamne, ce fac? O urmăresc pe femeia asta prin centrul Romei. Până şi pentru mine e ridicol. Dar vreau teckelul ăla.) Oamenii care stau la terasă arată cu degetul şi şuşotesc; în barul ăla de acolo s-a strâns un adevărat public. Toată lumea se zgâieşte la mine. E dificil să fugi pe tocuri pe piatră cubică; idioţii ăştia de pantofi se tot prind între ele. Trebuie să-mi cumpăr nişte încălţări mai comode dacă am de gând să fug după alţii. Să-mi cumpăr oare nişte balerini drăguţi, unii în care să pot *alerga*? Nu-l prea văd pe James Bond făcându-şi treaba încălţat în sandale. Nu l-am văzut vreodată pe Jeremy Renner pe *tocuri*. Nu, am nevoie de nişte încălţări mai serioase, ca să pot spera măcar la o şansă.

Îmi azvârl pantofii din picioare şi îi car la subraţ. (Primul lucru pe care o să-l fac e să-mi cumpăr o pereche de balerini şi o rochie cu care s-o înlocuiesc pe asta uzată de la Chanel.) Arăt cu degetul către căţel.

– Mili euro? Mili? Mili? Mili?

– *Per* Nino? *Ma* no. *Non vendo il cane.*

Nu mă dau bătută cu una, cu două. O urmăresc spre o altă piaţă. Ea grăbeşte pasul (eu fac la fel), însă căţeluşul nu se poate ţine după ea. Aleargă cât poate de repede. Acum îl trage după ea de zgardă. El s-a întins pe-o parte, cu picioarele în sus.

Piaţa antică e aproape pustie; e încă devreme: ora opt. Aud dangătul clopotului din turn, ding-dong-dang.

Apoi câțiva „cucu" din ceasul meu. O biserică barocă se înalță impunătoare deasupra noastră. Zăresc o pictură cu Fecioara Maria care îl leagănă pe Pruncul Iisus. Culorile sunt estompate, niște pasteluri șterse de trecerea anilor: nuanțe de roz, galben și albastru-închis. Pruncul are brațele întinse înspre Maria. Gândul îmi fuge către Ernie, pe vremea când eram în Taormina. Chiar vreau câinele ăla, la dracu'.

Femeia se îndreaptă către o măcelărie. Îi leagă lesa de un grilaj din metal din afara prăvăliei. Se întoarce și îmi aruncă o privire furioasă. Eu mă prefac că nu mă uit într-acolo, fac câțiva pași în cealaltă direcție, apoi mă întorc și mă îndrept către câine. Fug până la prăvălie, mă aplec și înșfac cățelul care se zbate. Îi smulg lesa din locul unde e legată.

– Nu e vina mea. Am încercat să te *cumpăr*, îi șoptesc la ureche.

Îl ridic și o iau la goană. E mult mai bine desculță. Mă întorc și traversez în fugă piața, trec pe lângă o fântână arteziană, pe lângă un om care vinde *selfie sticks* și pe lângă o trupă peruviană care cântă la nai, care se pregătește pentru o nouă zi. Trec în fugă pe lângă cafenea, unde oamenii se holbează la mine și mă arată cu degetul.

– Hei, strigă chelnerița. Nota de plată?

Băga-mi-aș. N-am plătit-o.

– Mai încolo. Mă întorc mai încolo, îi strig.

Fug, și fug, și fug. Am sosit înapoi pe străduța lăturalnică întortocheată unde locuiesc și o aud pe femeie cum strigă: „Nino?"

Ajung în cele din urmă în fața ușii mele. Scotocesc în geantă după cheie în timp ce inima îmi bubuie și cățelul se zvârcolește la mine în brațe. Găsesc cheia

și dau buzna înăuntru. Trântesc cu o bufnitură ușa în urma mea.

– *Nu-mi vine să cred că tu chiar ai furat un dachshund... de fapt, ba da, îmi vine să cred*, zice Beth.

– HAM, HAM, HAM, latră câinele.

Dachshundul stă într-un capăt al patului, iar eu stau la celălalt. Ne holbăm unul la altul. Își sprijină capul pe lăbuțe, iar eu îmi reazem bărbia de mâini. Acum că l-am luat, nu știu ce să fac cu el. Nu-l pot duce la Prada. O să se pișe pe podea.

– Bună, Nino. Numele meu e Alvina. Sunt noua ta stăpână, îi spun.

Își linge nasul cu limba lui mare și roz, dar nu-mi răspunde.

– O să ne distrăm împreună. O să te duc în niște aventuri nebunești.

Își scarpină urechea cu piciorul din spate. Sper că n-are purici.

– Mă bucur că am găsit pe cineva care știe să asculte. Ultimele zile au fost destul de grele...

Își ciulește urechile și își înclină capul într-o parte. Scâncește un pic.

– Însă noi doi vom fi prieteni la cataramă. Poți să fii partenerul meu.

Îl ridic și îl iau în brațe. Îi mângâi capul mătăsos.

– Înainte, îl aveam pe Dl Dick, însă el s-a făcut scrum într-un incendiu. Nu-ți face griji, nu voi permite să ți se întâmple asta. Vei fi în siguranță cu mine.

Iau din geantă pălăria fedora veche a lui Nino și o miros. E toată motolită, însă nu încape îndoială că încă poartă mirosul lui. I-o vâr câinelui sub nas.

– Nino, *ucide*, îi zic.

Cățelușul adulmecă, apoi își ridică privirea. Nu pare impresionat. Trebuie să-l învăț cum să ucidă. Cum să sară la jugulară. O să-l învăț să prindă gustul sângelui de om, precum câinele din Baskerville. Mă uit la creatura măruntă și oftez. E la fel de letală ca un melc.

Nu știu unde e Nino *al meu* și n-am cum să-l găsesc. Îl urmăresc de trei zile întregi și m-am ales doar cu potaia asta. Totul e un dezastru. Și eu sunt un dezastru. Mă uit la rochia mototolită de pe mine. *Frate, chiar trebuie să mă duc la cumpărături.* N-am nici sutien, nici chiloți. O geantă mizerabilă. E destul de urgentă treaba asta. O să mă duc și o să-mi cumpăr o întreagă garderobă nouă. Ceva frumos, care să mă înveselească. Da, da, așa am să fac. Mersul la cumpărături va fi distractiv. Până una-alta, asta e *Roma*. Italia înseamnă modă. Ce poartă Alvie Knightly, acum că e o ucigașă dată dracului? Vreau să arăt trăsnet atunci când îl voi găsi. O să-și dea seama ce greșeală a făcut. Fierbinte. Sexy. De-a dreptul explozivă, ce dracu'. Am nevoie de o înfățișare nouă, mișto. Ceva care să meargă cu părul fabulos și cu nasul de firmă. Cumpărături, apoi crimă. O zi perfectă pentru mine. Totul face parte din planul meu viclean. Deghizarea mea fără cusur.

– Bun. Păi, tu rămâi aici, îi zic.

Nino își ridică privirea și înclină capul într-o parte.

Sar jos din pat.

Vreau să mă duc pe Via Condotti. Internetul spune că e cel mai bun loc de mers la cumpărături. O să cumpăr o ținută nouă, beton. Cred că din *piele*. Mulată. Sexy. Neagră, pentru toamnă/iarnă. Și am nevoie de niște încălțări mai rezonabile, cu care să pot alerga. Și de o poșetă nouă. Clar. Mă uit la ceasul cu cuc: Ora de Greenwich e opt jumate. Adică asta înseamnă că aici e 9.30 a.m.? Ne ascundem de aproape o oră. Sper

că femeia aia a plecat. Mă îndrept către fereastra de la bucătărie și arunc un ochi pe furiș, printre draperiile trase pe jumătate. În piața de jos e forfotă. Începe să se încălzească. N-o pot zări acum acolo jos. Și nu-l văd nici pe Nino al meu.

– Nino, îi zic, luând în mână geanta. Să fii un câine cuminte. Să nu rozi nimic și să nu faci haos prin apartament.

Ha ha. Nu, asta e treaba *mea*.

Nino scâncește. Deschid ușa. Cățelușul fuge după mine. Mi se strecoară printre picioare ca o zvârlugă și trece de mine, ajungând pe coridor. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, a coborât deja toate cele cinci etaje.

– Nino, câine rău. Șezi acolo. Cobor scările în fugă, îl iau în brațe și fug din nou sus. Șezi, îi zic.

Nu mă ascultă.

O zbughește afară pe ușă înapoi la parter. Nu știu de ce îmi răcesc gura de pomană. Vorbește *italiană*.

9

Via Condotti, Roma, Italia

Intru în magazinul Prada şi toată lumea se holbează. Locul e spaţios şi strălucitor. Gresia sclipeşte, iar lumina e albă, orbitoare. Podeaua luceşte, e atât de alunecoasă de zici că-i patinoar.

Ceilalţi clienţi se întorc şi se zgâiesc. Îi ignor şi o ţin tot înainte.

– La ce dracu' căscaţi ochii? le zic.

Poate or crede că sunt faimoasă?

Îi aud cum mormăie. O bătrână mă vede şi se cam îneacă. Vânzătorii cască gura. Ştiu că arăt într-un mare fel: rochia e murdară, n-am chiloţi pe mine, nu sunt încălţată (mă dor picioarele de la pantofi), geanta mea Hermès e numai noroi şi – ups – pătată de sângele borfaşului ăluia. Măcar nasul şi părul arată perfect: a meritat să sparg treizeci de mii.

Un vânzător se apropie de mine. Nino mârâie la el. MÂRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR.

Ce câine bun! Haide. Arată-i cine-i şeful, fir-ar să fie.

Fioros ca un tigru cu colţi sabie.

– *Ciao,* cu ce vă pot ajuta, *signorina?*

Mă măsoară din priviri.

– Ceau. Ceau. Ceau. Am nevoie de nişte haine noi. Fostul meu iubit mi-a furat toate rochiile.

– Ah, *sì*? întreabă.

– Haine *negre*. Trebuie să fie negre, ca să nu fiu văzută uşor pe întuneric.

Omul pare să răsufle uşurat; am venit să fac cumpărături, nu să-l jefuiesc sau să-l mănânc.

– E pentru vreo ocazie *speciale*?

Nino muşcă aerul şi sare de la mine din geantă. Tipul se face alb ca varul. Îl las pe Nino să se plimbe pe-aici. Trebuie să se liniştească.

– Ceva durabil. Rezistent. Să mă pot bate îmbrăcată îmbrăcată în ele.

– Bate? Înseamnă... *„litigare"*... nu?

– Şi trebuie să fie sexy. Să arate trăsnet. Ceva în genul unei salopete mulate din piele. Cum are Catwoman, ştii?

– Piele. *Certo. Sì*. Desigur. Urmaţi-mă, vă rog.

Mă duc după vânzător; mă conduce către partea din spate a magazinului. Ceilalţi clienţi se întorc şi se holbează. Cred că le place freza mea de rockeriţă. Arăt ca Pink sau ca Nicki Minaj. Râvnesc la şuviţele mele roz neon. Îl urmez pe tip prin tot magazinul, până ajungem la colecţia nouă. Pe un suport de haine sunt nişte pantaloni din piele neagră şi jachete asortate. Nino fuge printre haine. Smulge o jachetă de pe stativ. Angajatul de la magazin nu bagă de seamă.

– Avem jachetele astea. Sunt noi. Arată *molto bello*. Vedeţi, pielea e foarte moale.

Îmi întinde mâneca ca să o pipăi: e la fel de moale ca pielea micuţului Ernie. Inspir adânc; miroase a Nino. A vacă moartă, însă foarte plăcut.

– Da, dar e *rezistentă*?

– Aş zice că pentru dumneavoastră, foarte lungă. Încă ceva, uitaţi. Îmi arată pantalonii. Foarte frumoşi. Piele italiană din Toscana. Doriţi să probaţi?

– Da. Şi pe ăştia. Port mărimea treizeci şi opt.

Îmi vin în minte pastele de aseară... Cel puțin, mărimea aia *purtam*.

Ia hainele și mă conduce către o cabină elegantă de probă: somptuoasă, spațioasă, cu oglinzi până la podea. Intrarea e străjuită de draperii din mătase, negre și lucioase. Miroase a lăcrămioare. (Mă bucur să constat că nasul îmi funcționează încă.)

– Vreți aduc niște pantofi pentru dumneavoastră? Un tricou de probat?

– Da, da, unul din *piele*. Pantofi *fără toc*. Și o poșetă. Și un sutien.

– Certo, signorina. Un momento.

– Și o pereche de chiloți tanga, adaug.

Merge să aducă celelalte haine. Îmi aprind o țigară. Nino se cațără înapoi în poșetă. Cred că vrea acasă.

Trag cu nesaț din Marlboro. Aud pașii angajatului când se apropie. Sting țigara. Face o gaură în covor. Hopa. O acopăr cu poșeta. Trag la o parte draperia groasă și iau mormanul de haine.

– Oh. Simțiți miros de fum? mă întreabă.

– Poate vine de la vreun grătar?

Probez pantalonii cu un tricou mulat, cu jacheta și cu lenjeria. Îmi trec mâna prin păr și îmi pun ochelarii cu lentile tip oglindă. Mă dau cu ruj violet, pe care-l iau din geanta jerpelită. Trag la o parte draperia și ies din cabină.

– Ta-da.

– Ooo, *fantastico*.

Întind mâinile în lateral ca un fluture victorios, ucigaș. Sunt o molie cap-de-mort periculoasă.

– *Sincer, chiar arăți trăsnet*, zice Beth.

Să fii convinsă, cățea ce ești.

– Acum te porți *frumos* cu mine?

Aș putea să bat măr *pe oricine* în ținuta asta, aș putea să-l înfrunt pe Mayweather cu mâinele goale.

– Super. O să cumpăr câte trei din fiecare, îi zic omului.

– Trei?

– Da, *trei*.

– Vreți *trei* din toate? Cumpărați *trei* exact la fel?

– Da. E noul meu stil. Unul e la spălat, unul e la uscat, iar pe celălalt îl port, îi spun. Vreau să-l port tot timpul, ca pe-o uniformă, știi ce zic?

– *Sì*, îmi răspunde.

Nu înțelege.

– Un costum... ca *Deadpool*?

– Bine. *Va bene*.

Fac o piruetă și mă uit la fundul meu.

– Și vreau să-l port *acum*.

Mă răsucesc în fața oglinzii imense. Îmi flutur freza de Rita Ora. Îmi fac câteva sute de selfie-uri, până obțin poza perfectă. Îmi țuguiesc buzele, mă așez cum îmi stă bine, apoi îmi schimb poza de pe Tinder cu asta nouă.

10

Plătesc hainele, pantofii și poșetele.

Ding. Ding. Ding.

O DOAMNE. CE-I AIA?

Iau telefonul și casc ochii la el. E Tinderul. Cineva mi-a dat un „Super Like". Știu că e de la el înainte să mă uit. Verific. De la el e. Aveam dreptate.

„Nino Brusca, 39, de la un kilometru jumate distanță, ți-a dat *Super Like.*"

Băga-mi-aș. Futu-i. Băga-mi-aș. Futu-i. Băga-mi-aș. Știe că sunt *Beyoncé*?

Excelent. Deci, m-a găsit Nino pe Tinder. Trebuie să-și fi dat seama că eu eram în spatele numelui fals. Zice că e la *un kilometru jumate* distanță. Dar ar putea fi la mai puțin de-atât, nu? Asta e distanța *minimă*, la dracu'. Ar putea să fie la o sută de metri distanță. Sau la șase. Mă trece un fior pe șira spinării. Ce dracu' caută atât de aproape? Nino e pe-aici pe undeva. Mă... mă urmărește?

Mă ascund după un manechin din vitrina magazinului. Mă uit pe furiș, cu atenție, la strada aglomerată, însă nu-l zăresc pe Via Condotti. Să se fi dus și el la cumpărături, ca mine? El e barosanul cu două milioane de euro; are bani de spart.

Înșfac cele șase sacoșe de cumpărături de la Prada și ies în fugă din magazin, îndreptându-mă către Piață. Urc

nesfârşitele trepte din Piazza di Spagna câte două–trei odată. (Pantofii sunt minunaţi, nişte balerini negri din piele, excelenţi pentru alergat. Îmi plac la nebunie sacoşele; sunt nişte baghete ostentative, perfecte pentru cărat căţeluşi. Piele de culoarea untului. Mânere din lanţuri aurii. Logouri Prada aurii, frumoase. Jacheta şi pantalonii asortaţi sunt un pic exagerate. Piele italienească fină, care mă strânge. Sigur, fundul îmi arată incredibil, dar transpir foarte mult.) Soarele dogoreşte din înaltul cerului, iar eu gâfâi urcând scările străvechi. Cred că sunt vreo patruzeci de grade celsius.

Înghiontesc turiştii din calea mea, înjurând în barbă. Dar ajung în cele din urmă sus şi am parte de o privelişte minunată. Pot vedea totul de aici. Piaţa ticsită cu lume de acolo jos. Întreg bulevardul. Ooo, uite un Dolce & Gabbana. O să arunc o privire mai încolo (când el va fi mort). Iar acolo e un Moncler. Şi un Gucci. E chiar mai bine decât în Westfield. E ca un fel de Bond Street, pe continent de data asta. Seamănă cu Oxford Street, dar ceva mai elegantă. Căutându-l pe Nino, scrutez care suflă din greu după urcuş.

Mă prăbuşesc pe ultima treaptă de sus, cu sacoşele Prada împrăştiate în jurul meu. Îmi iau ochelarii de soare de la ochi. Încă nu mi-am revenit. Nu e uşor cu toate sacoşele astea. Treptele alea au fost destul de abrupte. Unde naiba e? N-are cum să fie prea departe. Trebuie să-l zăresc *prima*, înainte să mă vadă *el* pe mine.

Turiştii îşi fac poze cu degetele în forma semnului V. Îndrăgostiţii aflaţi în luna de miere se ţin de mâini. Copiii ling înghеţate de vanilie. Ce-o să-i fac când o să-l găsesc? Îmi scot lista: îl împuşc, îl înjunghii, îl calc cu maşina, îl împing de pe marginea prăpastiei... pipăi după cuţitul ascuns în geantă. Ce noroc că am cuţitul ăsta mare!

Mijesc ochii și scanez de la înălțime aglomerata Piața Spaniei. O fi pe undeva prin preajma bărcii aleia din marmură? În piață e o fântână. În stânga mea e muzeul Keats, iar în dreapta, o ceainărie, Babington's. Oare-o fi intrat să bea o ceașcă cu ceai? Poate-i înăuntru și bea *oolong*?

Apoi – nu-mi vine să cred – îl zăresc.

DA.

El e.

Acolo jos, în piață. Păr negru, jachetă neagră din piele, mustață în formă de potcoavă. (N-are pălărie, de vreme ce e îndesată la mine în geantă.) Dumnezeule! În sfârșit l-am găsit. *O, Mișel, o zâmbitor și blestemat Mișel!*[1] Scot cuțitul din geantă. Îl țin strâns în mână. ACUM E-ACUM, LA DRACU'.

Îmi ridic sacoșele cu cumpărături, cobor scările în fugă și îmbrâncesc puhoiul de oameni din calea mea. Gâfâi, asud, blestem, mă împiedic. Acum e-acum. Singura mea șansă. O singură ocazie, ca Eminem. S-ar putea să nu mai prind trenul ăsta. Nu-l pot lăsa să scape.

Ajung, într-un sfârșit, la fântâna din marmură. Era aici. Chiar *aici*, lângă barca asta. Dar unde-a dispărut acum? Stropi de apă rece îmi împroașcă fața. Mă învârt într-un cerc complet și zăresc pe furiș ceafa lui Nino. Se întoarce și, preț de-o clipă, privirile ni se întâlnesc; uit să respir. Lumea se oprește în loc. La fel și inima mea... el se întoarce și se îndepărtează.

Băga-mi-aș, acum ce fac?

Stronzo-ul ăla m-a văzut.

Acum, că știe că mă aflu în Roma, nu încape îndoială că și *el* va fi pe urmele *mele*.

---

[1] *Hamlet*, actul I, scena 5

– NINO. NU. STAI, strig la el.

Întind mâna...

Se face nevăzut în stația de metrou. O, nu, nu metroul. N-o să-l mai găsesc vreodată acolo. Traversez în goană piața pavată cu dale din piatră.

Ia stai un pic, unde-i câinele?

Mă opresc. Mă uit în jur. Unde mi-e cățelul? Îl zăresc bând apă din fântâna din marmură, limba lui mică și roz face lipa, lipa, lipa. *Pentru numele lui Dumnezeu. Nu pot să-l las așa, de izbelişte.*

– Nino. Fluier după el. Vino-ncoa, băiete.

Tresaltă și dă din coadă. Aleargă înspre mine traversând piața, cu urechile fluturându-i blege în vânt, cu ochii negri și lucioși, trecând ca o săgeată printre picioarele oamenilor. Las din mâini toate sacoșele cu cumpărături. Îmi sare în brațe și mă linge pe față. Mă șterg și-l pun în geanta Prada.

– Gata? Haide, să mergem.

Îmi ridic cumpărăturile și fug înăuntru. La dracu', trebuie să cumpăr bilet. N-am timp de așa ceva. Sar peste turnichet și mă îndrept către scara rulantă. Cred că-l zăresc la capăt. Sacoșele cu cumpărături se lovesc de copii și de turiști. E mult prea aglomerat pe aici. Mușchii mă ard. Respir greu și zgomotos. Fug, fug, fug, fug. Cred că-mi pierd mințile.

– Valea! Hei. Dă-te din calea mea.

De ce nu se *mișcă* dracului oamenii? Nu văd că sunt grăbită?

Ajung într-un final la capătul de jos al scării rulante. Puhoi de oameni se îngrămădesc pe peron. Cineva cu un papagal. Un scaun cu rotile. Un cărucior. Un pom în ghiveci. Un tip cu un rucsac mai mare decât el. O femeie care cară o cutie din carton, pe care scrie „Fragil". Mda, succes cu ea! Dau din coate pe lângă ea și scrutez mulțimea. Fiecare al doilea tip seamănă

cu Nino. Brunet. Jachetă neagră. Aduce așa, a *italian*... o, nu. Nu, stai, chiar el e.

Mă trezesc urlând NIIIIIIIIIIIIIIIIIIIINOOOOOOOOOOOOOOO!

Pereții îmi răspund cu un ecou.

Se întoarce și plonjează într-un tunel. Dispare în mulțime.

Încotro duce tunelul ăla? *Linea A* sau *Linea B*? Futu-i, futu-i, futu-i, futu-i, futu-i.

O iau la fugă prin tunelul ticsit cu lume. E lipicios. Umed. Foarte cald. Mai sufocant decât într-un bordel tropical. Nu există aer condiționat. Pereții curbați sunt acoperiți cu graffitiuri. Cineva a pictat cu spray o inimă – „*Te iubesc*" – doar ca să mă scoată pe mine din pepeni. Aud huruitul unui tren care trece. Sunetul ascuțit al frânelor care alunecă. Zumzăitul îndepărtat al șinelor metalice.

Ajung la capătul tunelului îngust. Sunt două șiruri de trepte care coboară... pe unde s-o iau? Ambele arată la fel. Mă uit la afișul de pe perete. E o hartă multicoloră. Nu are nici o logică pentru mine. Metrourile merg toate în direcții diferite. În nord sau sud sau est sau vest. Mă uit în jur, dar nu-l văd pe Nino. Nu știu încotro s-o apuc.

– AAAAAAAAAAAAAAARGH, zic.

Cineva o să moară.

Îmi clocotește sângele în vine.

La stânga sau la dreapta? N-am idee. Nino (câinele) latră din geantă. Simte cum crește tensiunea. Animalele au simțul ăsta. O ia razna complet acolo. Sare ca bezmeticul. Deschid fermoarul genții și-i zic:

– SHHH.

– HAM. HAM. HAM. HAM.

Scot cuțitul și-l țin strâns. Trag fermoarul la loc și cobor în fugă scările (am luat-o pe cele din stânga, dar

am ales la întâmplare). Ajung la capăt, sar pe peron și alunec către marginea lui. Taman când ajung la metrou, ușile se închid cu un fâșâit, și acesta se îndepărtează. *La naiba.* Peronul e pustiu. Sunt singură cuc. Clatin din cap și nu-mi vine să cred. Se vede treaba că mi-a scăpat printre degete.

Stau în picioare, gâfâind și transpirând.

În cazul ăsta, va trebui să iau următorul metrou. Va sosi altul din clipă-n clipă. Mă uit la afișele zdrențuite și la zidăria neagră, netencuită. Mă dor ochii de la lumina mult prea puternică în întunericul ăsta, răspândită de șirurile de becuri. Suntem la o sută de metri sub pământ. E o atmosferă apocaliptică. Peronul începe să se umple curând. Stau la marginea dalelor. Ascund cuțitul sub braț și nu-mi dezlipesc ochii de tunel. Haide, haide, haide.

Simt pe gât o palmă aspră. Sunt pe cale să țip, dar rămân fără aer. Un braț îmi cuprinde ferm talia și cuțitul îmi cade pe șinele metalice.

Oh, Doamne, *el* e!

Îmi șoptește la ureche. Un șuierat și o respirație prea fierbinte.

– Șșșș.

Nu mă pot întoarce. Nu-mi pot mișca deloc capul. Îi simt mirosul jachetei din piele. Simt căldura dogoritoare pe care o emană pieptul său. Corpul lui, zvelt și încordat ca sârma ghimpată, e strâns lipit de spatele meu. Îi simt bătăile inimii, BU-BUM, BU-BUM. Îi simt respirația grea. Se aude zumzetul gros al unui metrou care se apropie. Peronul tremură. DUMNEZEULE! O să mă arunce în fața trenului. Mă zbat din răsputeri, dar nu-mi pot mișca un deget măcar. M-a prins într-o strânsoare de menghină.

– *O să te ucidă,* zice Beth.

Mă trec toate apele, mi se înceţoşează privirea, iar mintea mea e un haos. Partea din faţă a trenului ţâşneşte din întuneric, gonind afară din beznă. Zgomot. Curent puternic. Nu pot să vorbesc sau să respir.

– O să te facă terci.

Mă ţine atârnată dincolo de marginea peronului, pendulându-mă în calea metroului.

– Te rog. Te rog, vreau să-l implor. *Nu*, vreau să zbier.

Deschid gura, dar nu scot nici un sunet. Dau din picioare. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Viaţa mi se derulează în faţa ochilor.

Trei metri, doi metri, un metru distanţă...

Ridic privirea şi îl văd pe conductor; ochii i s-au albit, căscaţi de groază. Asta e. Am *murit*. Închid ochii şi-mi ţin respiraţia...

Beth îmi râde la ureche.

HUUUUUUUŞ.

Mă trage înapoi în ultimul moment. Trenul a trecut la câţiva centimetri de mine. Mă loveşte în faţă o pală de aer stătut. Îmi intră un pic de praf în ochi. Măiculiţă, a fost *cât pe ce*. Simt gustul prafului şi al sării din transpiraţia şi lacrimile care-mi curg acum şiroaie. Mă prăbuşesc pe podea şi hohotesc, hohotesc, hohotesc, hohotesc. Îmi şterg ochii şi mă uit în jur. Dar Nino a şters-o.

Oamenii se holbează la mine şi se strâng în jurul meu.

– *Tutto bene?*

– *Stai bene?* mă întreabă.

– Sunt bine. M-am împiedicat.

Încerc să mă ridic. Cineva mă ajută. Mă uit mânioasă la mulţimea care se strânge. Pricep mesajul şi îmi dau pace. Îmi simt inima în gât. Bum, bum, ca atunci când faci sex în grup. N-am fost în viaţa mea atât de speriată. Încă trei centimetri, şi aş fi fost făcută pesto. Fiecare centimetru contează.

– *De ce ți-a dat drumul?* zice Beth. *Ar fi trebuit să te lase să cazi.*

– De unde dracu' să știu? O, și mulțam pentru sprijinul moral.

Până să îmi vin eu în fire, metroul a și plecat, iar peronul s-a golit. Nu mai e nimeni aici în afară de mine. Asta e. S-a dus. Sunt complet singură. Singură cu un teckel...

Ce urmărește Nino? Mai întâi, borfașul, iar acum *asta*. Panarama aia joacă murdar. Fără doar și poate. Am crezut că, cine știe, dacă m-ar vedea în carne și oase, și-ar da seama ce greșeală a făcut. Că s-ar întoarce la mine cu coada între picioare – „Oh, scumpa mea, mi-a fost dor de tine" (mă rog, cu coada sau cu șarpele din pantaloni). Dar nu dă nici un semn cum că și-ar cere iertare. Nici urmă de rușine sau remușcare. Jur pe Dumnezeu că data viitoare când îl văd e gata. Odihnească-se în pace!

Găsesc o bancă la capătul peronului și mă așez, tremurând. Istovită. Cum țin așa geanta lângă piept, în lateral, simt că e caldă. Mă lovește un damf grețos.

– NINO? CE DRACU'? BĂGA-MI-AȘ.

Dachshundul s-a căcat.

Ies la suprafață din întunericul stației de metrou, clipind și ferindu-mi ochii de soarele Romei. Telefonul mă anunță printr-un semnal sonor că am primit un alt mesaj. Îl caut în geanta mea nouă. E un pic lipicios, dar e în regulă. Îl șterg de tricou.

„MĂ URMĂREȘTI CU UN CUȚIT LA TINE? MAI ÎNCEARCĂ ASTA O DATĂ ȘI EȘTI MOARTĂ", zice mesajul. „ÎMI PLACE NOUA TA FREZĂ SEXY."

11

Trastevere, Roma, Italia

Îmi arunc geanta cea nouă într-un tufiş. Să-l ia dracu' pe Nino. Futu-i, futu-i. Ce greţos! *Pe bune?* Două mii de euro, din noua colecţie Prada. Nici trei ore de când am cumpărat-o. Mut telefoanele, inelul pentru penis, portofelul, prezervativele, trusa de machiaj şi ceasul cu cuc într-una din celelalte genţi noi. Ce bine că am cumpărat câteva de rezervă! La cum merg lucrurile acum, o să arunc una pe zi.

Trag câinele de lesă şi merg nervoasă pe străzile oraşului. Ce dracu' făcea fostul meu psihopat? De ce nu m-a omorât când a avut ocazia? Traversez piaţa, îndreptându-mă către apartament şi mă opresc ca să mă uit mai bine. E femeia aia, stăpâna câinelui, stă la terasa cafenelei. Bea vin alb dintr-un pahar mare şi mănâncă nişte chipsuri. Îl zăreşte pe Nino, iar acesta o vede la rândul lui. Câinele o ia razna.

– HAM. HAM. HAM. HAM.

Merg glonţ către ea.

– Ia-l. Ia-l odată. Poţi să-l iei înapoi, îi zic. Mi-a distrus geanta Prada nouă.

Dau drumul lesei, iar Nino fuge spre ea.

Ea ţipă de bucurie.

– Nino, *amore.*

Mă furişez către străduţa îngustă pe care locuiesc. Nu pot sta aici. Nu acum.

Intru pe uşa ce duce către apartamentul meu şi urc cele cinci etaje, târându-mă. Nu mă simt în siguranţă. Nu fără un câine de pază. Se prea poate ca *stronzo*-ul ăla să mă fi urmărit. Pun pariu că ştie unde locuiesc. Poate că el a fost, *totuşi*, aseară, stând la pândă pe scara de incendiu şi uitându-se la mine cum mă masturbam cu periuţa de dinţi. Mi-a dat „Super Like", nemernicul. Îmi împachetez hainele noi, cele două genţi noi, ceasul cu cuc şi restul lucrurilor şi îmi fac bagajul. Cobor tropăind cele cinci etaje şi sun la Airbnb.

Îmi găsesc un apartament nou, unul cu două camere, în Trastevere. E *tot* la etajul cinci. Un chilipir la şapte miare. Seamănă mai mult cu o galerie de artă decât cu un apartament. Pereţii sunt tapetaţi cu tablouri şi fotografii. Pe rafturi sunt statui şi sculpturi. Oriîncotro te-ai uita, dai peste un obiect de artă: modernă, abstractă, impresionistă. Tabloul ăla chiar arată ca unul de Warhol. O conservă de supă de tomate Campbell. Verific, dar nu e un original. E doar o *copie*, aşadar, cui îi pasă?

Mă întorc şi verific uşa, să fie încuiată. Trag lanţul. O încui de două ori. O verific a doua oară. Mă uit prin vizor, dar nu e nimeni afară. Îmi trec mâna prin păr. Trag adânc aer în piept şi expir. Mă simt, în sfârşit, în siguranţă. Aşa şi-aşa. *Aproape*. Îmi studiez mâna; încă îmi tremură necontrolat. Trebuie să beau ceva. Ceva al naibii de tare. Un pahar de whisky sau de votcă, sau poate de coniac. Un Blow Job. Un Flaming Lamborghini. Ceva care să-mi ia gândul de la neghiobul ăla. Sunt cu nervii la pământ. Sunt irascibilă, ca maică-mea. Nu-mi vine să cred că a trebuit *să mă mut*.

Trag toate jaluzelele, apoi draperiile și închid obloanele, în eventualitatea că mă spionează prin geamuri și devin ținta pistolului său mare. Mă duc în bucătăria deschisă. E plină de plante, care dau pe-afară din ghivece de mari ce sunt, și de flori. Parc-aș fi într-o pădure tropicală, o grădină luxuriantă de interior. Îmi găsesc un alt cuțit. E singurul de pe aici, dar măcar e mai mare decât celălalt. Aș zice că are la vreo treizeci de centimetri, ca și cuțitul din scena dușului din filmul *Psycho*.

Mă așez pe un scaun comod din camera de zi. Țin cuțitul în poală. E din oțel inoxidabil. Mânerul e din plastic negru. Are tăișul ascuțit, zimțat. Ar trebui să fie bun. Dar asta am crezut și data trecută, și cuțitul ăla a căzut pe șinele metroului. Nino e atât de puternic. Ar fi putut să mă ucidă. N-am pic de forță. Nici rezistență. Nici o mișcare letală. A fost *noroc* chior că l-am omorât pe tipul ăla în România. Și nu mă pot baza pe *noroc*. Trebuie să mă antrenez. Să mă antrenez *din greu*.

Mă întind pe podea și fac o flotare. Două exerciții pentru abdomen. O săritură. O fandare. O să-mi intru în formă. O să fac o tabără de antrenament. Mă mai țin câteva zile de exerciții dintr-astea, și-o să fiu Serena Williams. Numai să vezi.

Bun. Ajunge pentru moment. Mă întind după țigări. Acum, că am lucrat la condiția mea fizică, e timpul să mă concentrez pe strategie. Să fiu isteață. Mă las pe spate în scaun și iau telefonul. Intru pe YouTube și caut clipul „Cinci tehnici folositoare pentru autoapărare". Mda, mda, mda, bine, m-am prins. Trebuie să mă feresc. Trebuie să parez. Mă uit de vreo trei sau patru ori și apoi îl închid.

Pornesc televizorul şi dau la ştiri. Trebuie să ştiu ce se întâmplă. Ancheta a mai făcut progrese în cazul soră-mii? O mai caută poliţaii pe sora mea geamănă? Alvina Knightly e tot moartă? Mut de pe un canal pe altul. Au mai apărut probe? Au mai apărut piste noi? Pe ecran, apare o înregistrare cu un poliţist. O scenă de haos de pe un drum. Seamănă cu autostrada din afara Romei, dar s-ar putea să mă înşel. Toate autostrăzile arată la fel. Sunt lungi, gri şi cu un milion de maşini. Ar putea să fie de oriunde.

Ştirile sunt în italiană, desigur, aşa că nu înţeleg o iotă. Dar acum scena se schimbă, şi la TV apare Salvatore. Salvatore, amantul soră-mii, sculptorul sexy din vecini. Ăla de acolo e chipul lui. Şi aia e o poză cu vila lui. Apoi e difuzată o imagine cu maşina lui. Portbagajul BMW-ului e larg deschis. E mărită imaginea cu interiorul acestuia. Tresar, dar e gol. Acolo am azvârlit cadavrul lui Ambrogio. Salvo m-a ajutat să scap de el săptămâna trecută, când l-am ucis. L-am urcat cu maşina până la marginea prăpastiei şi i-am făcut vânt în mare.

Oh, băga-mi-aş. Acum arată o poză cu Ambrogio. (Oh, frate, e sexy. Aproape c-am şi uitat. O versiune italiană a lui Chris Hemsworth. Un Thor ceva mai bronzat şi mai suplu.) Au găsit un fir de păr în portbagaj? Ştiu oare că a fost acolo? Imaginea se măreşte şi arată în prim-plan scaunul pasagerului. Beth s-a plimbat în maşina lui Salvo în noaptea în care am omorât-o. Îmi amintesc. Doar ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Şedea chiar acolo. Au găsit vreo unghie a ei? Vreo bucată de piele? Vreo geană falsă? Vreun strop de sânge? E posibil oare ca ADN-ul ei să mă scoată pe mine vinovată de moartea lui Ambrogio?

Este afișată pe ecran o altă poză cu Salvatore, în care arată dur, încruntat, fioros. Numele lui e scris cu litere de-o șchioapă: „SALVATORE BOTTARO". Ha. Pe el îl bănuiesc de uciderea mea? Îl suspectează că l-a ucis pe Ambrogio? Pun pariu că da. Asta-i perfect. Salvatore e dat în urmărire (ce păcat însă că e mort). Acum apare o poză cu mine pe ecran. Tot aia de la nunta lui Beth: ciorapi plasă argintii, rochie mini conică, păr ciufulit. Îmi las părul să-mi cadă peste față și mă ghemuiesc în scaunul comod. Îmi rod unghia de la degetul mare până la carne. Îmi dă un pic sângele.

Caut după știri pe telefonul cu cartelă. Intru pe BBC World. Derulez știrile europene. Poate-o fi apărut vreuna nouă? Scriu „Elizabeth Caruso" în câmpul de căutare. Cea mai citită știre e cea de ultimă oră. Mă mut pe marginea scaunului și îmi mușc buza de jos.

„Poliția din Taormina, Italia, e în căutarea lui Salvatore Bottaro, în vârstă de treizeci și unu de ani, care are legătură cu uciderea cetățenei britanice Alvina Knightly. Domnul Bottaro a dispărut din data de 28 august și ar putea fi înarmat și periculos. De asemenea, este căutat și în legătură cu presupusa crimă a vecinului său, Ambrogio Caruso, cumnatul domnișoarei Knightly. Cetățenii sunt avertizați să nu-l abordeze dacă îl văd, ci să sune de urgență la poliție sau să ia legătura cu secția locală de poliție, în cazul în care presupusul făptuitor a părăsit țara."

Nu mă pot abține. Izbucnesc în râs. Înarmat și periculos? *Salvatore?* Cred că glumești. Era un *artist*. Un suflet sensibil. Ăștia habar n-au despre ce vorbesc. Mă uit cu atenție la poza cu Salvatore afișată de BBC. Da, era sexy și avea un corp mișto – și avea o aventură cu soră-mea geamănă –, dar criminal? Nu prea cred.

Închid știrile. Nu trebuie să-mi mai fac griji. Sunt pe o pistă greșită. Am scăpat basma curată. Dacă polițiștii mai vor încă să discute cu Beth, asta e mai degrabă ca să afle și părerea ei despre toată tărășenia asta. Vor să audă varianta ei – *a mea* – cu privire la cele întâmplate. Mai degrabă sunt martor, nu *suspectă*.

Verific Tinderul din nou, dar nu am primit nimic de la Nino. Trebuie să găsesc o altă cale prin care să-i dau de urmă... Gândește-te, Alvina. Gândește-te.

M-am plictisit de Tinder, așa că intru pe Bristlr: „Le face cunoștință bărboșilor cu persoanele care vor să le mângâie bărbile". Am citit despre asta într-o revistă și sunt dornică să explorez un fetiș nou.

Ai barbă? DA/NU.

Nu.

Ce cauți: BĂRBAȚI/FEMEI/PE ORICINE.

Bărbați.

Afișare persoane cu barbă pe o rază de 200 de kilometri.

Mă uit la poze. Toți bărbații au barbă. Presupun că asta e și ideea. Poți să dai bărbilor un calificativ între zero și cinci stele, să spui „Asta nu-i barbă" sau să selectezi „Sari peste barba asta". Trec de la o poză la alta încontinuu până când încep să mă doară degetele, și degetul mare, căruia i-am ros unghia, sângerează.

Dar nu vreau o nenorocită de barbă...

Vreau o mustață în formă de potcoavă.

– Bună. Vreau să-mi fac un tatuaj.

– Desigur. Urmează-mă, te rog.

Femeia din salon e înaltă și frumoasă. Are tatuate stele pe spate și pe gât. Își ține părul vopsit albastru prins într-o eșarfă ciudățică, mișto, cu imprimeu cu craniu. O urmez prin salonul de tatuaje. Miroase a transpirație. Pe pereți sunt înșirate poze cu clienți,

desene în stilou și cerneală, modele noi. Cineva și-a tatuat pe abdomen o replică excelentă a chipului lui O.J. Simpson. Trebuie să fie vreun fan înrăit. Sunt câteva fotografii cu penisuri, pe care e desenată Britney Spears, precum și o selecție ceva mai bizară: portrete în mărime naturală ale Prințesei Anne, Ozzy Osbourne și Donald Trump sunt tatuate pe pieptul și pe spatele unor indivizi. Ellie Goulding mă privește de pe coapsa epilată a unui tip. (Ce se întâmplă când îi crește părul la loc? O să devină o doamnă cu barbă. N-am văzut vreuna *dintr-alea* pe Bristlr. Asta ar fi într-adevăr o raritate...)

– Cine-i aia? întreb.

Arăt cu degetul către un tatuaj color de pe spatele cuiva.

E o femeie cu un zâmbet larg, purpuriu, cu un breton tăiat drept, blond și ochi turcoaz. Arată sexy în sutienul de dantelă. Ar putea fi iubita cuiva.

– Ah, zâmbește ea. E Cicciolina. E foarte cunoscută în Italia. Mă rog, numele ei de scenă e Cicciolina.

– Nume de scenă? Cine e? Vreo cântăreață?

– Nu, nu, e politician.

– Ah. Bun. Înțeleg.

– A fost membru în Parlament în anii nouăzeci. Dar, înainte de asta, a fost actriță de filme porno.

– Actriță de filme porno?

– Îhî. A jucat într-o grămadă de filme porno.

Mă uit din nou la femeia din poză.

– Are niște sâni imenși.

– Voi aveți în țara voastră actori mai neconvenționali care să fi ajuns la putere?

Mă gândesc la Michael Gove și la Boris Johnson.

– Nu cred, însă presupun că nu se știe niciodată.

(Ăsta nu e un film pe care vreau să-l văd. Sper să nu-l găsesc pe YouPorn.)

– Aşadar, ce tatuaj ţi-ai dori? mă întreabă.

Ridică aparatul de tatuat şi zâmbeşte.

– Mă gândeam să-mi tatuez pe fund „MORI, NINO". Cu litere mari de tipar. Cu un negru intens?

– Bine. De ce nu?

– Perfect.

– E o alegere excelentă.

– Nu, zău?

– Oh da, multă lume vrea asta.

Mă întind pe burtă, pe patul micuţ, şi îmi dau jos pantalonii.

– Serios? „Mori Nino"? întreb.

– Sigur, primim multe astfel de cereri. „Mori, Dory", „Mori, Marlin", „Mori, Mr Ray"... ai fi surprinsă, îmi zice. Acum, stai nemişcată. Nu te va durea acul.

Se aude un sunet asemănător unui ţipăt ascuţit când îl porneşte: parc-ar fi o bormaşină.

Bâzz.

– Au.

– Nu te mai mişca. Trebuie să stai locului.

– Oh, Dumnezeule, doare foarte tare.

– N-am început încă.

– *Ce fricoasă*, zice Beth.

– Ai nişte votcă sau ketamină?

Se întoarce şi scotoceşte printr-un sertar. Scoate o sticlă de vin roşu, pe jumătate plină.

– Bea nişte Valpolicella.

O deschide. E o sticlă cu dop înfiletat.

Trag o duşcă direct din sticlă. Vinul are gust de medicamente şi de prune. Mai beau un pic şi mă pregătesc, strângând din pumni. Ea porneşte din nou aparatul.

Bâzz.

– Au. AU.

– N-am terminat de tatuat nici măcar „M"-ul.

– Nu. E-n regulă. Te poți opri acolo.

– Vrei să ai tatuată pe cur doar litera „M"?

– Mda, e perfect. E taman pe gustul meu. „M" de la „motan". Îmi plac motanii.

Mă ridic, mă dau jos de pe pat și mă duc la oglindă. Mă întorc și mă uit la fundul meu. „M"-ul e roșu, nefinisat, așa cum zace acum pe fesa mea stângă.

– *Pe bune că arată al dracului de penibil*, o aud pe soră-mea vorbindu-mi în cap.

– OK. Fie. Dă-mi vinul înapoi. Poți să tatuezi restul literelor. Dar cu *fii blândă*.

Cine sunt dubioșii ăia care preferă plăcere *și* durere? Se dau în vânt după cătușe. Sado-maso. (Nu sunt vreo Anastasia Steele. I-aș zice lui Christian să plimbe ursul.) Cum devin fetele alea dependente de piercinguri? Să-și acopere toată pielea cu tatuaje? Nici gând să mi se întâmple mie așa ceva. Aș fi cea mai stângace masochistă din lume. Prefer să *produc* durere.

– Și *grăbește-te*, îi zic. Termină rapid.

Mă prind cu mâinile de marginea patului și îmi înfig unghiile în saltea. Se aude un bâzâit când e pornit aparatul de tatuat: ca o freză de dentist, incontrolabilă.

Bâzz.

– Au.

– Vrei să mă opresc?

– Nu, continuă.

Mai beau din vin. Dau afară pe nas o parte din el. Ochii îmi lăcrimează și mă înțeapă.

Bâzz.

– Au.

Bâzz.

– Au.

(Așa o ținem un timp.)

Parcă aș fi înjunghiată de Omuleții de sub casă, de elfi sau de liliputani. De o armată de oameni minusculi și furioși, fiecare înarmat cu câte un cuțit ascuțit. Mi-ar plăcea la nebunie să-l leg fedeleș pe Nino și să-i tatuez „LĂBAR" pe față, apoi să-i tatuez fiecare părticică a pielii cu mii de puncte fără nici un sens. Da. Da, ar fi distractiv. Am inventat un nou tip de tortură. Ar trebui să sun la un avocat, s-o brevetez și să o duc la *Dragons' Den*. (Lui Deborah i-ar plăcea asta la nebunie.) Aș putea să lucrez la Guantanamo Bay.

– Gata, mă anunță, parcă după o *veșnicie*. Uite. Ce zici?

Sar jos de pe pat și mă uit în oglindă.

Tatuajul zice „MORI, NEMO".

„Nino" nu se scrie așa, dar ai fost *pe-aproape*. În rest, arată beton.

12

Sunt foarte încântată de noul meu tatuaj. Nu vreau să mă întorc în apartament şi să stau degeaba. Îmi aranjez părul, mă machiez şi ies în oraş. Clubul se numeşte Radio Londra. E într-un buncăr subteran vechi. Trotuarul de deasupra lui zumzăie de parcă ar trece un tren. Simt energia dinăuntru. Femeii cu bici şi zgardă îi vine foarte mişto stilul dominatrix: pantaloni din latex cu fese decupate. Cizme până la genunchi, cu tocuri de cinşpe centimetri. Intru pe uşă şi mă izbesc în faţă aburi fierbinţi şi sudoare. Aerul vibrează. Basul se aude tare, nu mai ştii de tine. DJ-ul pune tech house atât de tare, încât mă dor urechile. Parcă sunt pocnită în faţă din nou şi din nou şi din nou. Ritmul muzicii îmi pătrunde în oase şi-mi învăluie mintea. Închid ochii şi o simt, devin una cu ea. Mă las purtată de melodie. Mă golesc de gânduri, de poze, de Nino, de Beth, nimic nu mai rămâne. Vreau să uit de toate, vreau să mă amorţesc, să mă scap de toate, să mă fac praf.

Doi tipi se sărută lângă uşă. Îmi lipesc trupul de plasa neagră, fină a boxei. Mi se ridică părul de pe ceafă. Ritmul basului îmi palpită în fiecare fibră a corpului. Mă trec fiori pe şina spinării. Clitorisul mă furnică şi mă doare.

Luminile stroboscopice strălucesc şi sunt, pentru o clipă, orbită ca de un fulger. Apoi văd oamenii dansând, mişcându-se în stop-cadru, alb, apoi negru şi din nou alb: sărutându-se, strigând, râzând în exploziile intermitente de lumină. O femeie de lângă mine înghite o pilulă de ecstasy; poartă chiloţi galbeni şi jambiere verzi, în nuanţe fosforescente. Un bărbat costumat în vârcolac o ia pe sus, sprijinind-o pe umeri. Tunurile de fum suflă cu putere gheaţă carbonică, şi pot simţi gust de cretă şi de zahăr pudră. Trupuri fierbinţi, piele lipicioasă, Davidoff Hot Water; mă strecor prin mulţimea forfotind, de trupuri contorsionate, şi mă îndrept către bar.

Un tip e îmbrăcat într-o rochie strâmtă fuchsia. Cred că e din latex. E machiat prea strident şi poartă un colier *choker* cu ţinte. Simt că mă coc în hainele astea din piele. Podeaua e lipicioasă de la băuturile vărsate. Găsesc un loc la bar. Zăresc dozatoarele argintii şi nişte şiruri de sticle cu băuturi spirtoase: Smirnoff, Bacardi, Jack Daniel's, Baileys, Cointreau şi sambuca. Barmanul e drăguţ, însă nu mă dă pe spate. Pe o scară de la unu la zece, e cam de şase jumate. Îmi face cu ochiul. Nu-i răspund la gest. Citesc meniul: Sex on the Beach, Porn Star Martini... oricum, am jurat că am terminat-o cu bărbaţii. Au trecut trei zile sau patru? *Ménage à Trois*, Slippery Nipple. Sincer, deocamdată nu le duc dorul. De-abia am băgat de seamă. Screaming Orgasm, Sloe Comfortable Screw. Sunt nehotărâtă, nu ştiu ce să comand. Cred că o să-mi iau un shot şi gata.

În partea opusă a barului e îmbulzeală. Oameni care strigă. Ţipete. Dacă s-a iscat vreo încăierare, vreau să văd şi eu. N-aş rata un asemenea spectacol. Îmi croiesc drum împingându-mă în ceilalţi şi mă grăbesc într-acolo. O femeie şi un bărbat se bat. Se pare că

femeia câştigă. Îi îndoaie tipului braţul la spate; ăsta mai că scânceşte. Îi suceşte încheietura şi-l împinge în jos peste genunchi până îl pune cu capul pe podea.

Peste mulţime se aşterne tăcerea.

Îi privim cu toţii.

E mişto.

– Linge-o, îi ordonă femeia.

Bărbatul se supune.

Începe să lingă podeaua murdară.

Îîîh, ce scârbos! Arată dezgustător. Gândeşte-te numai la toată mizeria de pe toţi pantofii ăia. Căcat de câine. Noroi. E. coli. Listeria. O podea murdară dintr-un club plin de lume. Nu se aplică nici măcar regula de trei secunde. Mă uit în altă parte. E scabros. Îl lasă pe bărbat să se ridice în cele din urmă. Imediat ce se eliberează, acesta o ia la fugă, ţinându-se strâns de umărul distrus.

Femeia zâmbeşte. E frumuşică.

Se îndreaptă prin mulţime către bar, într-un ropot de aplauze. Uau. A fost mişto. Un scurt moment drăguţ, dar l-a învăţat minte o dată pentru totdeauna. Mă întreb cu ce i-o fi greşit tipul ăla. Trebuie să fi fost ceva destul de nasol. Aş vrea să ştiu şi eu să mă bat aşa. Trebuie să exersez mai mult.

Mă duc şi eu la bar şi mă strecor înapoi în locul de unde am plecat. Iau meniul de băuturi şi mă întorc la lecturatul lui. Atunci o observ pe femeia respectivă lângă mine şi – nu mă pot abţine – casc ochii.

– Hei, îmi zice femeia.

Dumnezeule, e *uimitoare*.

E incredibil de sexy. Aşa, de-aproape, seamănă cu Rihanna. Mă holbez la faţa ei. Stă chiar în faţa mea, apăsându-mi coapsa cu genunchiul. (E foarte mare înghesuială aici. De-abia ai loc.)

Poartă ochelari stil Aviator rotunzi și fumurii, cu margini argintii. Pe lateralele ramei e vizibilă sigla „Bulgari" Îmi pot vedea reflexia în lentile. Apoi îi observ buzele. Nu știu de ce, însă mă atrag. Sunt fermecătoare. Mă hipnotizează. Sunt rotunde, pline, cu o vagă tentă de luciu, și au forma unui boboc de trandafir. Le atinge ușor cu paiul, sorbind dintr-un lichid ce seamănă cu apa minerală, sau poate e votcă tonic. Orice ar fi, vreau și eu. Vreau să arăt ca ea.

Își lipește corpul de al meu ca să ajungă mai aproape de bar. S-a dat cu o apă de toaletă unisex: o urmă de Calvin Klein One. Are părul lung până la talie. Îi cade pe spate precum un cearșaf negru din satin, ce strălucește precum ecranul unui iPhone. Își pune mâinile pe tejghea și se joacă cu un ineluș subțire din argint. Îl poartă pe degetul mare – nu e verighetă, deci, nu cred că e măritată. Are unghii scurte, îngrijite, nedate cu ojă. În urechea stângă, are douăzeci de cercei. În dreapta, n-are nici unul.

– Bună, eu sunt Rain[1], îmi spune.

– *Rain?* o întreb.

– Exact. Nu-ți place?

Închid ochii și oftez. Îmi aduc aminte cum îmi șiroia ploaia pe față când l-am ucis pe individul ăla în România. A fost atât de revigorant să-i simt răcoarea pe pielea încinsă. Îmi amintesc senzația care m-a cuprins ultima oară când am avut orgasm, când am plutit liberă precum ploaia.

– Nu, îmi place ploaia. Ai un nume mișto. E o prescurtare?

– De la ce?

[1] Ploaie (în limba engleză)

– Nu ştiu. Mă încrunt. De la *Rainbow*[1]?

VAI. Alvie, opreşte-te odată.

– Nu. E doar Rain, de la *ploaie*.

– E un nume minunat, îi răspund.

– Ai un accent adorabil. Eşti *englezoaică*? mă întreabă.

– Da. Nu. Poate, îi răspund.

Mi se pare că are accent american, deşi s-ar putea să fie canadian. Trebuie să strigăm ca să ne auzim de muzică. De fapt, ne citim pe buze. Sau poate că mă holbez la gura ei? Ard de dorinţă s-o sărut.

Poftim?

Ceva la ea mă atrage într-un mod irezistibil...

– Numele meu e Beyoncé, îi zic.

– Pot să-ţi fac cinste cu ceva de băut?

Îşi ia ochelarii de la ochi şi şi-i împinge în sus, pe creştetul capului, scoţând la iveală cei mai azurii ochi pe care i-am văzut. Înghit în sec. Nu e fardată deloc. N-are nevoie. Vreau să-i ating faţa.

– Beau ce bei şi tu, îi zic.

Nu mi-a mai cumpărat niciodată o fată de băut.

– Două votca tonic, îi cere barmanului. *Grazie*, Marco.

– Prego.

Se uită la mine şi-mi face cu ochiul. *Din nou.* Poate e doar un tic?

Sunt invidioasă. *Cum de-l cunoaşte pe tipul ăsta? Se culcă cu barmanul?*

– Aşadar...

Rain îşi scoate jacheta de blugi şi o împătureşte pe tejghea. E îmbrăcată cu un tricou simplu cu guler în V. Prin materialul alb şi subţire din bumbac i se văd piercingurile din sfârcuri.

---

[1] Curcubeu (în limba engleză)

Îmi dau și eu jacheta jos. S-a făcut dintr-odată mult prea cald.

Îmi zâmbește, așa că îi zâmbesc și eu. Strungărița dintre cei doi dinți din față îi conferă un aer franțuzesc. Drace, ce drăguț! E incredibil de sexy. Îți dai seama că, dacă ar fi bărbat, n-ar mai scăpa de mine.

– Mi-au plăcut mișcările tale de mai-nainte, când te-ai bătut, îi zic. A fost mișto rău.

– Ah, da? Aș putea să te învăț și pe tine, dacă vrei.

Încuviințez din cap.

– Ar fi minunat. Mă antrenez să devin un guru al artelor marțiale... ce ți-a făcut tipul ăla?

– M-a ciupit de fund, îmi răspunde. Vii des pe-aici?

Mă uit la Rain. De ce îi pasă? Mă privește, clipind lent.

– Eu... ei bine...

Nu-mi găsesc cuvintele. Are niște buze senzuale. Am mai zis asta?

Tipul ne pune pe tejghea băuturile. Sorb îndelung prin pai. Băutura e amară. Acidă. Conține cel puțin două shoturi de votcă. Mi-aș fi dorit să aibă trei sau patru.

– Mai zi-mi o dată, ce m-ai întrebat?

– Vii des pe-aici?

O, asta-i ușoară.

– E prima oară când vin aici, de fapt. Sunt în vacanță. *Într-un fel.*

– Și cu ce-ți ocupi timpul când nu stai prin baruri?

Mângâie pereții paharului în sus și-n jos, ștergând condensul de pe ei. Ce-i pasă? Flirtează cu mine? Sau e doar prietenoasă?

– Ca să-ți spun drept, slujba mea e strict secretă. N-am voie să vorbesc despre ea.

Aş face bine să nu-i zic prea multe. Sunt sub acoperire.

– Interesant, îmi răspunde. Te pomeneşti că eşti implicată în mafie? Foarte mulţi indivizi din mafie dau târcoale pe aici. Îşi fac veacul în localul ăsta.

Nu spun nimic.

Rain îşi aşază mâna peste a mea şi rămâne aşa. CE DRACU'? Îmi mângâie degetul cu degetul ei; e lung şi subţire, ca de pianist (cuvântul ăsta sună un pic ca „penis"). Înghit în sec. Mă întind după alune. Mi le îndes în gură.

Rain soarbe o înghiţitură prin paiul negru. Se joacă cu gheaţa din pahar, lovind-o de pereţii acestuia. Sunetul e incredibil de sexy. Se uită la mine printre gene. Mă priveşte lung. Intens.

Cucu, se aude ceasul.

– Ce-a fost asta?

– Ah, nimic. E doar ceasul meu.

Deschid geanta şi i-l arăt.

– O, ce drăguţ. Îmi place.

– Şi tu cu ce te ocupi? îi întorc întrebarea, doar ca să spun ceva.

– Lucrez în vânzări.

– Foarte *tare*. Ce fel de vânzări?

– O, asta-i strict secret.

Bine, în regulă.

Îşi atinge abdomenul lucrat, plat. O fi având vreo mâncărime? Tricoul i se ridică şi lasă să se vadă un cercel în buric. O linie subţire din argint, cu două bile pe ea. Mă întreb unde altundeva mai are piercinguri.

Mă întind după alune şi îmi înfig cu putere dinţii în ele, închipuindu-mi că sunt ouăle lui Nino.

Îşi aplică pe buze un strat scânteietor de luciu; sunt foarte sclipitoare.

Îmi ling sarea de pe degete.

– Și de unde ești, Beyoncé?

Sunt mai în siguranță dacă rămân în anonimat. Nu știu nimic despre ea. Ar putea foarte bine să fie polițistă. Sub acoperire.

– Ă, din Archway, îi zic.

Băga-mi-aș.

– Nu știu unde vine asta.

Ce noroc!

– Tu de unde ești?

– Chicago.

– Ah. Știu unde e.

Mai ronțăi niște alune. Sorb din băutură. Gheața s-a topit între timp. Sorb prelung, cu zgomot, lichidul rămas pe fundul paharului. Aș mai bea unul. Rain își pune mâna în jurul taliei mele. Ochii de cobalt îi sclipesc înflăcărați. (Flacăra de la bricheta mea Zippo e albastră.)

– Chiar îmi place ce-au făcut cu alunele astea; sunt coapte și au pus doar un pic de *wasabi*...

Rain se apleacă înspre mine și își mușcă buza de jos. Îi simt respirația caldă pe obraz. Își pune mâna pe ceafa mea și mă trage înspre ea.

– Vrei să mergem la mine? mă întreabă. Aș putea să te învăț câteva dintre mișcările alea.

E doar o noapte... o să-l găsesc mâine pe Nino...

– De ce nu? Să mergem.

13

Stăm pe bancheta din spate a taxiului, un Prius argintiu. Şoferul se uită curios la noi în oglinda retrovizoare. Ticălos pervers ce e, o să facă accident! Nu e atent la drum.

– Hei. Vezi pe unde mergi, idiotule.

Ştiu că aşa aş vorbi *eu*, dar Rain a fost cea care a strigat.

De la radio, se aude nişte rap italienesc. Recunosc unele cuvinte: *fica*, *cazzo*, *vaffanculo*. Îmi vine să fredonez, dar Rain e călare pe mine, are o mână pe tricoul meu din piele şi limba introdusă adânc în gura mea.

N-am băgat până acum de seamă că are piercing în limbă. *Dumnezeule, cât e de sexy!* Tipa asta e incredibilă. Îi explorez cu limba piercingul argintiu: înapoi, înainte şi de jur împrejur. E fin, şi rotund, şi micuţ, şi perfect. Ea are gust de votcă şi lămâi. Cred că mă îndrăgostesc. Inspir adânc şi mă las pe spate. E prima oară când am sărutat o fată, dar e ca în melodia aia a lui Katy Perry. Ştii ce, chiar mi-a plăcut.

Rain se uită în ochii mei şi zâmbeşte. Are pupilele dilatate. Aruncă guma de mestecat pe geam şi se apleacă înapoi să mă sărute. Îi simt buzele moi pe ale mele. Îşi strecoară limba înăuntru. Îi mângâi părul; e plăcut la atingere, mătăsos. Ador gustul ei. Ador cum miroase. E *atât* de diferită de Nino... sărută mai bine,

e o persoană mai bună (deşi asta nu e atât de dificil: el e un dobitoc).

Apoi Rain se retrage. Îşi lasă faţa în jos, către sânii mei. Inspir brusc. Trupul mi se face ca un arc. Îmi desface nasturii de la haină.

Îi vorbesc în păr.

– Deci, o să avem nevoie de vreun dildo?

Taci, Alvie, nu mai bate câmpii.

– Nu. N-avem nevoie. O să vezi.

Îmi dă jos sutienul şi îmi ia sfârcul în gură. Îi simt buzele calde pe piele. Închid ochii şi oftez. Îmi las capul pe tetieră. Îşi trece mâna peste coapsă şi şi-o strecoară la mine în pantaloni. *Futu-i, ce bine e!* Îi mângâi spatele. Îi simt pielea fină, talia micuţă.

– Ai un corp uimitor, îi zic.

– Şi tu, îmi răspunde.

Sunt udă. Clitorisul meu e încins şi-mi pulsează. Libidoul meu ajunge la cote maxime. Degetele îi alunecă înăuntrul chiloţilor mei.

– Ajungem, zice taximetristul.

Mă uit la Rain cum toarnă două degete dintr-un lichid verde-deschis. Pe eticheta de pe sticlă scrie La Fée Absinthe Parisienne. Ia o lingură argintie pentru absint şi un cub de zahăr brun, toarnă băutura peste el şi o flambează. Se simte miros de sulf ars. De anason dulce. Zahărul se caramelizează de la flacăra aurie. Odată topit, picură, picură, picură din lingură în pahar. Adaugă un strop de apă. Câteva cuburi de gheaţă. Mă uit la ea cum amestecă. Îi privesc încheietura subţire. Degetele lunguieţe. Îmi întinde băutura şi ciocnim paharele.

Iau o înghiţitură. E tare. Delicioasă. Mă uit în jur prin cameră. Lumina e difuză. Rain a aprins nişte

lumânări care împrăştie o lumină caldă, chihlimbarie. Încăperea miroase a Rain şi a condimente exotice. Năucitor, îmbătător. Pe unul dintre pereţi e un poster înrămat cu Brigitte Bardot, pozând goală. În vaze, sunt orhidee roz şi albe. Toate florile seamănă cu nişte vagine.

Rain porneşte combina muzicală. Pune un cântec italienesc. Interpretează o femeie cu o voce puternică.

– Uau! Cine e? o întreb. N-o cunosc.

– Elisa, îmi răspunde Rain. „Epure Sentire." E melodia mea preferată.

Dau pe gât restul absintului.

– Şi a mea.

– Vino-ncoace, îmi zice Rain, aplecându-se înspre mine.

Salteaua scârţâie când ne întindem pe ea. Mă priveşte adânc în ochi, şi mă înfioară, de parcă mă trece un şoc electric. Ia o înghiţitură de absint şi mă sărută sub bărbie. Îmi plimbă un cub de gheaţă pe gât, până la ceafă. Îl simt cum mi se topeşte pe piele. Nu-mi dau seama dacă e fierbinte sau rece; ştiu însă că e o senzaţie incredibilă. Stropii de apă rece se scurg uşor. Mi se întăresc sfârcurile. Îi trag corpul către mine. Vreau s-o facem până la capăt. Vreau să-i gust orgasmul.

Dau să o sărut pe gură. Gheaţa s-a topit complet. Limba ei e îngheţată, misterioasă, stranie. Inima mea bate să-mi spargă pieptul. Respir sacadat. E o experienţă absolut inedită.

– Vreau să te aud cum ţipi de plăcere, Beyoncé.

– Da, futu-i, îi zic. Şi eu vreau să te aud.

O tachinez, jucându-mă cu materialul elastic din bumbac al tricoului ei alb, subţire. Vreau să o văd dezbrăcată. Sunt atât de excitată. Rain îşi dă jos tricoul.

O, *uau!* Am avut dreptate în privința piercingurilor. Are niște sâni micuți și perfecți, ale căror sfârcuri sunt străpunse de două lamele metalice. Areolele sunt pigmentate. Pielea ei e ciocolatie. Mă aplec înspre ea și îi sărut sânii, luând una din liniile metalice în gură. Îmi plimb limba în jurul ei și o sug. Îmi trage capul către ea. Geme. Nu-mi vine să cred că fac asta, însă știi ceva? E mișto. Du-te dracului, Nino. Crăpi de ciudă. N-o să stau să-mi plâng de milă.

Rain își trece degetele peste pielea mea atât de lin, încât atingerea lor îmi creează senzația unei ploi scurte de vară. Mă dezbrac de haina din piele și o aruncă pe podea. Stăm întinse una lângă cealaltă. O aud cum respiră. Repede, sacadat. Am simțurile ascuțite. Sunt cât se poate de trează. De parcă aș fi tras pe nas prea multă cocaină. Îi sărut umărul gol. Apoi îi ling gâtul. Are gust de Swizzles Love Hearts.

Mă apucă de fese. Nu mai am răbdare. Îi caut fermoarul blugilor rupți. Bâjbâi după nasturi. Mă întreb dacă e epilată complet. Sau Hawaiian? Îi desfac rapid blugii și îi trag jos – îi smulg practic de pe ea. Are un tatuaj cu o orhidee de-a lungul marginii bikinilor. E micuț, roz, perfect, la dracu'. E mai drăguț decât al meu. Întind mâna și îl ating ușor – îi mângâi petalele gingașe –, apoi o îndrept încetișor către pizda ei.

– Mmm, o aud pe Rain.

Își afundă capul în pernă. Văd cum își arcuiește spatele.

Păr negru. Ceva argintiu. Are un alt piercing în clitoris? Mă uit mai de aproape.

– Dumnezeule! *E epocal.*

I-l ating cu vârful degetului. E mărunt. Sclipește. E lucios. O sărut pe pizdă; are un gust diferit. Acid. Ling și nu mă satur. Mă gândesc la scoicile pe care le-am

mâncat pe iahtul lui Ambrogio. Trupul i se arcuieşte şi se unduieşte pe pat precum valurile.

– Mmm, scoate ea sunete de plăcere.

Împing degetele adânc înăuntru, îi caut punctul G. Geme, apoi trupul îi e cuprins de un tremurat. Mă uit la ea cum are orgasm.

Rain se ridică în capul oaselor şi mă priveşte, însă eu nu pot face altceva decât să mă holbez la ea. Îmi desface fermoarul de la pantalonii din piele şi mi-i dă jos încet, zăbovind dinadins la fiecare picior. Sfinte Sisoe! S-au încins lucrurile[1].

– Stai, îmi spune. Nu te mişca.

Coboară din pat şi merge către o comodă.

– Unde pleci? Întoarce-te, îi zic.

Acum, ce mai face?

Rain scoate la iveală o pereche de mănuşi. Sunt negre şi lucioase. Şi le trage pe mâini. Îi ajung până la coate. Latex.

Se urcă înapoi în pat. În afară de mănuşi, e goală puşcă.

Mă priveşte fix în ochi.

Întinde mâna şi îmi mângâie obrazul. Simt mănuşa rece pe obraz, aidoma stropilor de ploaie. Am senzaţia că-mi ia foc faţa. Închid ochii. Am impresia că se învârte camera cu mine. De parcă aş fi tras ceva pe nas. Fiecare fibră a corpului meu e alertă. Rain coboară între picioarele mele.

– Îţi place aşa? mă întreabă.

Îmi mângâie uşor abdomenul. Buzele ei moi îmi sărută apăsat pizda. Mă uit în jos şi văd cum i se revarsă părul lung, negru peste umerii goi. Gem de

[1] În original, „This sex is on fire", aluzie la piesa celor de la Kings of Leon, „Sex on Fire"

plăcere. Plutesc. Un alt geamăt. Ceva tare – piercingul din limbă? – îmi apasă pe clitoris.

– O, Dumnezeule! O, da, îi zic.

Îmi provoacă plăcere doar cu vârfurile, după care își împinge degetele adânc în mine.

– Îți place așa, iubito? îmi zice.

– Nu te opri. Să nu dea dracu' să te oprești.

Îmi linge păsărica de jos în sus, mișcându-și limba în toate direcțiile. Își mai înfige un deget. Sau ce dracu'? *Degetul mare?* Și, o, Dumnezeule, mi-a găsit punctul G. Gem întruna. Îmi pierd mințile. Sunt în al nouălea cer. Nu mai gândesc, nu mai respir, nu mai văd nimic. Îi simt degetele adânc în mine și mă împing în jos, tot mai în jos. Așternuturile se strâng sub mine. O prind de păr.

– Nino. Nino. Fute-mă, îi zic.

Am orgasm, unul după altul.

– Nino. Nino. Nino.

Rain își aprinde țigara electronică cu aromă de cireșe și îmi suflă în față aburul. Trag pilota peste mine, sunt goală, lipicioasă.

– Cine dracu' e Nino? mă întreabă.

– Dar nu ziceai c-o să mă înveți niște scheme mișto?

– Nu zău? Ia de-aici, îmi zice.

Îmi face vânt, cu putere, în hol și cad grămadă, lovindu-mă de ușa de la intrare.

– Mda, nu-i rău, îi răspund. Pot să-mi iau hainele?

Mă îmbrac și ies val-vârtej din apartament, trântind ușa în urma mea.

BUF.

Dumnezeule, *americanii ăștia*. Repede le mai sare țandăra, lua-i-ar dracu'!

14

Forul Roman, Roma, Italia

Îmi împresor brațele în jurul trupului și mă țin strâns, dârdâind chiar dacă sunt îmbrăcată. De ce-a trebuit să mă alunge? Cui îi pasă că i-am uitat numele? E trei dimineața. Încotro se presupune că trebuie s-o apuc? Cum să ajung acasă? Mă uit îndelung la strada întunecată, pustie. Nu tu taximetru. Nu tu tramvai. Nu tu autobuz. Minunat. Va trebui să *merg pe jos*. Cât de departe e apartamentul meu? Mă uit în jur după un punct de reper cunoscut, dar nu zăresc nimic.

Oricum, ce nume tâmpit! Să fim serioși, cum dracu' să te cheme *Rain*? Ce, e vreo hipioată New Age? Personificarea precipitațiilor? N-are nici o logică. O iau într-o direcție la întâmplare. Încolo e sudul sau vestul? Merg, clătinându-mă, pe strada pustie, scotocind prin geantă după telefon. Intru pe Google Maps. Trebuie să tastez de zece ori adresa (am băut destul de mult absint), dar îmi arată, în cele din urmă, traseul. Îmi va lua *o oră*. Pun pariu că mâine-seară o să iasă în oraș și-o să agațe o altă englezoaică... *O, slăbiciune Ți-e numele femeie!*[1] Nino. Rain. Rain. Nino. A fost doar o scăpare. Ambele nume sunt formate din câte patru litere.

[1] *Hamlet*, actul I, scena 2

Simt un strop de ploaie pe frunte şi apoi începe să toarne cu găleata. PLEOSC. PLEOSC. PLEOSC. PLEOSC. Băga-mi-aş picioarele. Pe bune? Plouă torenţial. Mda, mulţam, Dumnezeu. Nici că se putea mai bine. De parcă ar vrea Ea să sublinieze ceva. Fug să mă adăpostesc sub un copac. N-am umbrelă. Stau în ploaia asta rece. Rain. Bineînţeles, cum altfel?

Rain, haide, pleacă,
Întoarce-te altă dată...
Sau nu. *Nu-mi pasă.*[1]

Am o nevoie stringentă la baie. Ar fi trebuit să mă duc mai devreme, când eram în apartamentul lui Rain. Dar acum e prea târziu. Nu mă mai întorc acolo. Oricum, nu ştiu unde e. Totul e cufundat în întuneric şi necunoscut, iar acum capătă o culoare verde.

Îmi place absintul. E prima oară când îl încerc. Mă simt ca Mr Soft. Trotuarul se transformă într-o bezea moale, pe care dansez *moonwalk*. Sus pe zid e un semn. Mă apropii plutind de el, dar nu pot să deslușesc ce scrie. Închid un ochi şi întorc capul într-o parte: „VIORI ŞI VIRGINE", sau „VIADUCTUL VIRGINIA", sau „VIA DELLE VERGINI". Pe altul scrie „ALERGIE LA VIETRI", sau „TREVOR GALLAGHER", sau „GALERIA TREVI". Pe altul, „FORMICA", sau „CURTEA FERMEI", sau „FARMACIA". Probabil.

Strada e străjuită de vitrinele magazinelor închise, peste care sunt trase obloane din plastic. Se întinde la nesfârşit. Chiar am nevoie la baie, *neapărat*. Nu pot să fug. Vezica mea e prea plină. Mi-e cald şi am ameţit.

[1] Primele două versuri sunt dintr-un cântecel de leagăn pentru copii, din limba engleză

Nu trebuie să bei decât trei shoturi, însă cred că eu am băut douăzeci.

Plutesc sus, tot mai sus, cotesc pe o stradă şi dau peste ceva mare, alb. Mi se taie respiraţia. O, uau! Ce e aia? Nişte stâlpi impunători cu lămpi micuţe din sticlă luminează o oază. Mă frec la ochi. Visez? E o fântână din marmură. Cai înaripaţi. Şi un zeu. Cine e? Neptun? Sau Triton? Un rege al sirenelor. Faldurile robei lui par să fâlfâie în vânt. Stânci maiestuoase. Barbă deasă. Un car din scoici de mare. Tronează deasupra unei mări turcoaz magice, strălucitoare.

În spatele lui e o clădire impunătoare din marmură. Şiruri nesfârşite de balcoane. Coloane corintiene, care se înalţă cât vezi cu ochii. La orizont, răsare soarele: primii zori ai zilei străpung noaptea argintie. Faţada cu nimfele ei dansatoare se trezeşte la viaţă, superbă în lumina aurie.

Îmi aşez geanta pe marginea fântânii şi păşesc în ea. Apa e rece şi albastră, iar eu mă scufund în marea strălucitoare. Lichidul îmi învăluie în vârtejuri tot corpul. Plonjez şi gust din apa dulce. Se amestecă cu lemnul-dulce, acel verde ciudat şi amărui. Pe jos e plin de sute de monede aurii şi argintii care sclipesc. Iau trei şi mi le vâr în buzunar. Ies la suprafaţă ca să iau o gură de aer şi mă ridic din apă. Dintr-odată, fântânile pornesc. Apa ţâşneşte cu putere în torente şi în şiroaie înspumate. (Chiar trebuie să mă piş. O s-o fac în apă.) Stau sub o cascadă şi îmi dau părul pe spate. Sunt o zeiţă. Un star de cinema. Anita Eckberg în *La Dolce Vita*. Mă abandonez zeilor.

Mă simt mai bine acum că m-am uşurat.

– *FUORI DALLA FONTANA*.

Aud o voce. Vocea unui bărbat. E *Dumnezeu* cel care strigă? Strigă la mine?

– Hei, tu. Ieşi din fântână.

Mă şterg la ochi şi mă uit în jur.

– Amenda e cinci sute de euro.

Un poliţist îmi face semn cu mâna. Mă ridic în picioare rapid, sar afară din fântână şi o rup la fugă pe stradă, udă leoarcă.

Ajutor. Ajutor. Poliţaiul ăla o să mă omoare. E pe urmele mele. Ştie ce-am făcut. Trebuie să scap de-aici. Să fug departe. S-a terminat. *Crimele. S-a zis cu mine.*

Cotesc pe o stradă, apoi pe alta. Fug până nu mă mai ţin picioarele, până simt că-mi explodează inima. Nu mai pot respira. Acum m-am rătăcit.

Unde mă aflu?

E un soi de templu. Mă uit în jur, dar nici urmă de poliţai. Ce bine, cred că mi-a pierdut urma. E întuneric, îmi încordez auzul: aud ţipetele unor animale care se luptă şi geamătul prelung, înfundat al unei pisici. După ceasul meu cu cuc, e abia patru dimineaţa. Nu mai sunt în stare să fac un pas măcar. Mă dor cumplit picioarele. De ce n-am chemat un taxi când m-a dat afară Rain din apartament? Zici că sunt pe altă lume. Nu gândesc limpede. Trebuie să fie de la tot absintul ăla.

Sunt obosită, udă fleaşcă, şi dârdâi. Din hainele mele picură apă. Încotro să o iau? Ce e coloana aia? Ce e arcul ăla masiv? Calc pe nisip şi pe pietriş. Accesez din nou Google Maps, dar nu înţeleg cum e îndreptat ecranul. Eu sunt punctuleţul ăla albastru? Mijesc ochii în lumina care devine brusc orbitoare şi încerc să-mi dau seama unde sunt. Pietre. Ruine. Blocuri din marmură. Mozaicuri. Proiectoare. Umbre.

Uf.

Ce plonjează aşa? Ăia sunt *lilieci*?

Mă împiedic de un soi de coloană. Se clatină puțin, apoi se răstoarnă.

POC.

BUF.

CĂCAT.

La contactul cu solul, se sparge în două, apoi se mai rostogolește puțin. Dă-o dracului. Părea foarte veche. Nu era *de neînlocuit*. Urc în fugă treptele măcinate. Încerc să-mi verific din nou telefonul, dar mi-a murit bateria și nu-l pot folosi. Nu mă mai pot ajuta de Google Maps. Sunt pe cont propriu.

Găsesc un zid și mă așez pe marginea lui, legănându-mi picioarele. Îmi iau capul în mâini. De ce mă mai chinui? Ce sper să obțin?

Tata m-a părăsit, Nino m-a părăsit. Și acum Rain m-a aruncat afară din apartament. Sora mea geamănă complota să mă ucidă. Maică-mea părea fericită că am murit. Dumnezeule, dacă mă auzi, spune-mi, cu ce am greșit. N-am vrut nimic altceva în toată viața asta decât să fiu acceptată, sau ceva de genul ăsta. Iubire? Iubirea a fost mereu intangibilă, o chestie rezervată pentru alții. Pentru Beth sau pentru copiii populari de la școală. Pentru personajele din povești. Pentru oamenii „normali", care arătau bine. Pentru câinele bunicii.

– De ce nu și pentru mine? strig către cer.

Nu-mi răspunde nimeni.

Nimeni nu știe că am dispărut. Nimănui nu-i pasă că am plecat. Singurul motiv pentru care vor să mă găsească maică-mea și polițaii e pentru că mă cred altcineva. Privesc în jos printre picioare. E o distanță destul de mare până jos... Ar băga oare cineva de seamă dacă aș sări? I-ar păsa cuiva?

Când vin restriştile, nu vin în chip/ De singuratice iscoade, ci-n legiuni.[1]

Nu-mi trece prin minte nici un motiv pentru care să merite să trăiesc.

[1] *Hamlet*, actul IV, scena 5

ZIUA A PATRA: CĂLUGĂRIȚA

SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ

Vineri, 28 august 2015
Taormina, Sicilia

Veioza de pe noptiera lui Beth aruncă o lumină caldă, roşiatică. Chipul lui Nino e luminat pe jumătate, cealaltă parte fiind în umbră. Mă aplec şi îl sărut pe gură. Îi simt gustul limbii şi al buzelor. Ne contopim. Stau întinsă pe pat alături de el, trupul meu topindu-se într-al lui. Simt căldura emanată de pielea lui, de parcă ar fi zămislit din flăcări. E extrem de erotic să fiu în patul soră-mii. Patul pe care-l împărţea cu Ambrogio. Săptămâna trecută, dormeau în el, dar acum sunt morţi amândoi. Închid ochii şi inspir mirosul lui Nino, iar el îşi trece mâinile prin părul meu.

Aud o bufniţă în grădină. Prevesteşte ceva bun sau rău? Hm. Nu-mi mai amintesc.

– Ştii, zice Nino, ridicându-se în capul oaselor şi privindu-mă fix în ochi. De obicei, nu-mi plac englezii.

Îşi aprinde un Marlboro roşu, apoi îmi întinde ţigara.

– De ce? îl întreb. Trag un fum din ţigară. Ce treabă ai cu englezii? De *mine* îţi place.

– Tatăl meu a fost ucis de un englez.

– O. Înţeleg. Nasol.

– Enzo îl chema.

Să vezi acu'. Unde-i vioara? E timpul pentru o poveste lacrimogenă.

Îi înfig țigara la loc, între buze.

– Aveam paișpe ani când a murit.

– Cred că și tatăl meu e mort, îi zic, dar nu știu...

Clatină din cap și se uită la mine.

– *Eu* știu, îmi spune. Am *văzut*.

Are ochii larg deschiși. Arată înspăimântat. Speriat. O să-i povestesc despre tatăl *meu* mai târziu.

– Tatăl meu a fost tras pe sfoară de un englez. Riscase totul pentru afacerea asta. O afacere cu o operă de artă. A dracului de mare. Urma să ne schimbe viața pentru totdeauna. Era mai bine decât dacă am fi câștigat la loto. Trage nervos din țigară, apoi se întoarce pe-o parte și privește în podea. Era șansa noastră să plecăm de pe insula asta, să o luăm de la zero în America. Eu, mama, cele trei surori mai mici ale mele. Îmi aduc aminte că, într-o seară, tatăl meu a venit acasă și a sărutat-o pe mama. Mă privește fix în ochi. Are privirea înflăcărată. Nu-i mai văzusem să se sărute așa. Mi-a rămas întipărit în minte...

Mă întreb dacă-mi va mai face sex oral. A depășit orice închipuire.

– Găsise cumpărător pentru un tablou furat: o pictură a Răstignirii, de Antonello da Messina.

Se uită la mine. Mă uit și eu la el, fără nici o expresie pe chip.

– Nu știu cine e, îi spun. Cunosc doar pictorii englezi.

– Da Messina a fost un artist sicilian din perioada Renașterii. El a adus tehnica picturii în ulei în Italia. A avut o influență foarte mare.

Încuviințez din cap.

– Se pare că a fost un tip serios. Presupun că a fost un tablou scump.

Nino stinge țigara, strivind-o, de parcă ar fi englezul de care povestește.

– Cumpărătorul a luat tabloul și a fugit. L-a lăsat pe tatăl meu cu un glonț în umăr. Fără tablou, fără bani, fără *niente*...

Mi-a plăcut când m-a futut în cur; a fost o revelație.

– În ziua următoare l-am găsit...

– Pe cine-ai găsit și unde?

– ... spânzurat de lămâiul din fundul grădinii.

– O, Dumnezeule! Ce aiurea! îi zic.

– Își legase cureaua din piele de gât. Avea erecție, la dracu'.

– Poftim?

– Abia murise, zice Nino. Abia se sinucisese. Dac-aș fi ajuns doar cu câteva minute mai repede, l-aș fi putut salva. Aș fi putut să...

– Nu e vina ta, îi spun.

Îi masez gâtul. E încordat.

– A trebuit să am grijă de surorile mai mici. Mama mea avea inima frântă. Așa că am intrat în afacerea familiei, La Cosa Nostra.

Trag aer în piept, șocată.

– Aveai *paișpe* ani când ai început să ucizi?

Simt un junghi de invidie. La vârsta aia, eu omoram doar veverițe. Veverițe și Tamagotchiuri.

Mă privește și parcă pe umerii lui poartă întreaga lume.

– Sì. Paișpe, îmi spune. Eram eu și Domenico. El avea doar *unșpe* ani.

Îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului său și îmi așez capul pe pieptul lui.

– Îmi pare atât de rău, Nino.

– Nu e vina ta, Betta. Nino întinde mâna şi îmi cuprinde bărbia în palme. Degetele lui calde îmi mângâie obrazul. N-am mai spus nimănui asta...

Inspir mirosul pielii lui. Închid ochii. Aud cum îi bate inima. Nu m-am mai simţit vreodată atât de aproape de vreun alt om. Vreau să-i spun lucruri care dor. Vreau să împărtăşesc acest moment. Vreau să-i spun totul. Despre tatăl *meu* şi cum a plecat. Lucrurile nasoale, pe care le ţii ascunse. Vreau să-i spun numele meu adevărat... dar nu vreau să-l pierd.

15

Joi, 3 septembrie 2015
Trastevere, Roma, Italia

Răsărit. Cer roz. Păsările de-abia s-au trezit. Deasupra capului meu, e un nor mare, negru de grauri care se învârt în spirală cu un murmur asurzitor. Sunt păsări peste tot, la dracu'. La mine în față și în păr. Sunt captivă într-un film de Hitchcock.

CÂR. CÂR. CÂR. CÂR. CÂR.

Sunetul seamănă cu vocea maică-mii – înfiorătoare, ca de vrăjitoare; umple aerul răcoros al dimineții. E cu mult mai groaznic decât orice alt sunet pe care l-am auzit până acum. E puternic, strident și amenințător.

– Valea. Hai. Cară-te.

Halal mod de a te trezi! *Pe bune.* Nu-i de râs. Gem și-mi iau picioarele de pe zid, legănându-le în gol. Mă ridic și mă întind. Mă dor toate oasele. A fost cel mai prost somn din viața mea. Brațul mi-a amorțit de la poziția în care am stat întinsă. Îmi furnică de parcă e străpuns de ace. Cine doarme pe *ziduri*? Ce-oi fi avut în cap? E mai rău decât atunci când mi s-a rupt filmul, în mijlocul unui sens giratoriu.

– Ai atins un nou nivel în procesul de luare a deciziilor proaste. Felicitări, Alvie! Bravo!

Bine, Beth are dreptate de data asta. Nu e cel mai strălucit moment al meu. Dar de ce nu m-a salvat cineva? Ca pe Prințesa Ana din *Vacanță la Roma*. Mă rog. Cine are nevoie de un erou? O să mă salvez singură. „O femeie are nevoie de un bărbat așa cum un pește are nevoie de o bicicletă." Gloria Steinem a spus asta.

Mă uit peste zid, de cealaltă parte a lui. E o distanță de douăzeci de metri în gol. O! Ăla de jos trebuie să fie Forul Roman. Pe pământul acoperit cu nisip sunt presărate pietre, coloane și bucăți de marmură. Am avut un noroc chior că nu m-am rostogolit. Aș fi căzut și aș fi murit. O pată de Alvie/gem de căpșune. Știu că aseară îmi doream să mor, însă așa aș fi făcut mizerie multă.

Îi cer cuiva să îmi dea indicații ca să ajung în Trastevere. Îmi găsesc apartamentul în cele din urmă. Urc scările și mă îndrept către dormitor. Îmi pun telefonul la încărcat. Am un apel ratat de la un număr necunoscut. Nici un mesaj nou. Nici un SMS. Nu pot accesa Tinder ca să-l găsesc pe Nino. Nu pot folosi aplicația aia de localizare. Se prea poate să fi plecat din oraș. Nu se întrevede nici o rază de speranță.

– *Așa că o să te dai bătută pur și simplu?* mă întreabă Beth.

– Nu mă dau bătută. Nici vorbă. Niciodată.

Trebuie să existe o altă cale. Suntem în 2015. Îmi evaluez riscurile și pornesc telefonul soră-mii.

Ding.

Am primit un e-mail nou de la maică-mea, dar n-am chef să-l citesc.

Caut prin agenda telefonică a soră-mii. Nu știu de ce, dar sper că poate mă va ajuta cineva. Anna, Bianca, Carla, Domenico...

Domenico? De ce-mi sună cunoscut numele ăsta? Sunt convinsă că l-am mai auzit. Să fie cineva din Taormina? Domenico? Domenico? Ah, îmi amintesc acum: l-am cunoscut săptămâna trecută. Era prietenul lui Nino. Un alt asasin de-ai lui Ambrigio. Dar de ce avea Beth numărul lui Domenico? Şi-o trăgea şi cu el? Îîîh, sper că nu. Era al dracului de necioplit. Mai degrabă un om din epoca preistorică decât un bărbat. Parcă-l şi văd în pădurea aia înfricoşătoare. El era cel cu betoniera şi cu rabla aia de camionetă. A turnat ciment peste sora mea geamănă. Un tip simpatic. O bomboană de om. Probabil că nu mai e amic cu Nino, având în vedere că Nino a fugit din Taormina. Mă îndoiesc că s-au despărţit în termeni buni. Sunt destul de convinsă că e furios. Nino a lăsat haos în urma lui, un preot ucis şi o vilă făcută scrum. A distrus un tablou în valoare de treizeci de milioane de dolari (dacă întreabă cineva, Nino e vinovatul, nu eu). Pun pariu că Domenico avea şi el partea lui din tabloul ăla. Erau cu toţii în cârdăşie cu Ambrogio. Ne-au tras-o în stil mare. Pun pariu că Domenico e la fel de furios ca mine.

Apoi îmi vine o idee nebunească.

O să-l sun. Da. E o idee strălucită. Două capete sunt mai bune decât unul. E dur. E nemilos. E rău. E perfect. O să-l vânăm pe Nino împreună. Vom fi prieteni la cataramă.

Accesez numărul lui Domenico şi îl apelez.

– Mda, zice Beth, *sună-l pe Domenico. E un scump. Foarte de treabă. O să fie în al nouălea cer că primeşte un semn de la tine. Pun pariu că i-a fost dor de vocea ta.*

Anulez apelul. Înjur în barbă. Curvă sarcastică. Dar dacă are dreptate? Dacă Domenico mă vrea şi pe mine moartă? Ştie c-am fost complicele lui Nino? Dacă îl

sun şi îi spun unde sunt, o să pună doi mafioţi pe urmele mele? Lucrurile ar putea degenera şi mai mult. S-ar duce totul de râpă.

Dar ce altceva să fac? Am ajuns la capătul puterilor. Am avut noroc că nici una dintre păsările alea nu s-a găinăţat pe mine, dar norocul meu se opreşte aici, ca să fiu sinceră. Nu e o zi prea promiţătoare. Ştii ce? Îmi încerc norocul. Îl *voi* suna.

Ţârrr, ţârrr, ţârrr.

– *Pronto*, răspunde Domenico.

Cine crede Domenico că sunt? Sunt Alvie sau Beth? Sunt *Nino*?

– *Pronto*, zice Domenico *din nou*.

Are o voce profundă, gravă. Răguşită, de zici că are amigdalită.

Băga-mi-aş. Nu ştiu ce să spun.

Închide, aşa că îl sun înapoi. Îmi tremură mâinile, îmi transpiră palmele...

Ţârrr, ţârrr, ţârrr, ţârrr.

Domenico ne-a ajutat s-o îngropăm pe „Alvina", aşa că trebuie să mă prefac că sunt Beth. Poliţaii sunt convinşi că au găsit trupul lui Alvie, aşa că are logică. Dar dacă e supărat şi pe mine? Adică pe *Beth*?

– *Sì. PRONTO*, zice Domenico.

Cred că îşi cam pierde cumpătul.

Înghit. În sec. Bine. Hai să-ncerc...

– Sunt eu, soţia lui Ambrogio...

– Elizabeth? UNDE-I NINO?

Plăcile de marmură aruncă umbre lunguieţe pe iarba neîngrijită.

Soarele apune pe cerul roşiatic. Mă uit cu atenţie la piatra funerară.

„În acest mormânt odihnesc rămăşiţele pământeşti ale unui TÂNĂR POET ENGLEZ", scrie pe piatră. „Aici îşi doarme somnul de veci cel al cărui nume a fost scris în apă. 24 februarie 1821."

Oftez şi înfig linguriţa în cutia cu îngheţată de fistic.

Dacă aş fi moartă, aş putea fi eu acolo. Sunt poetă engleză.

Avea doar douăzeci şi cinci de ani când a murit. Cât am eu acum. Mă uit la toate reuşitele de până atunci: „Odă la o urnă grecească", „Endymion", „When I have fears...", „Toamna", „Bright star..." Ştiu, nu-mi fac iluzii. Keats a fost un poet mai bun decât mine. Haikuurile mele au potenţial, e adevărat. Sunt uimită că îmi dau totuşi silinţa. Cea mai măreaţă formă de artă de care e capabilă generaţia mea e să se cace, după care să facă o poză şi să o pună pe Instagram. Unele haikuuri de-ale mele sunt aproape geniale; fără urmă de îndoială. Dar n-ar trebui să mă compar cu Keats. El a fost un maestru. A fost unic. *Un pic* mai bun decât mine.

Cimitirul e plin cu statui înfăţişând îngeri şi purtând sculpturi ale unor femei înfăşurate în robe. Unele morminte sunt vechi de o sută de ani. E frumos. Şi înfricoşător. Moartea chiar e *peste tot*. E dedesubt, ca să n-o poţi vedea. Dacă sapi jumate de metru, dai peste sicrie, viermi şi oseminte.

Am neglijat lirica în ultima vreme. Am fost atât de ocupată cu toate crimele astea. La asta mă pricep de-adevăratelea. Presupun că ar trebui să mă concentrez pe asta. O să-mi dau silinţa. Se poate să fi fost Keats un poet mai talentat, însă eu sunt mult mai pricepută la moarte. „Alvie Knightly: Criminală." Uau, ce romantic sună! Asta vreau să scrie pe monumentul meu funerar. Plus nişte versuri de TayTay.

Termin de mâncat înghețata și ling apoi cutia. Arunc linguriţa din plastic pe mormânt. N-am flori la mine. Linguriţa roz e destul de drăguţă. O bucăţică de neon lăsată la soare. Singura culoare printre atâtea nuanţe de verde, maro, gri şi negru.

O să mă concentrez pe comitere de crime. O să-mi fac o carieră din asta. Caut „Dark Web"[1] pe Google, pe telefon, dar nu e atât de uşor. Trebuie să descarc ceva denumit Tor. Durează vreo două minute. Când îl accesez, trebuie să caut. Scriu „Asasin de angajat". Sunt sute, ba nu, *mii* de asasini cu contract, care îşi oferă serviciile. Nu ai nevoie decât de o pagină web şi de un program, astfel încât oamenii să poată plăti. N-am nevoie de un „şef". N-am nevoie de un *partener*. Pot să lucrez ca freelancer, pentru mine însămi. Va trebui să fiu plătită într-o monedă numită bitcoin, dar nu mă deranjează. Intru pe câteva site-uri de asasini. Unul dintre ei se oferă să-ţi „lichideze" fostul, dar care mai e farmecul? Nu, o s-o fac de una singură. E cu mult mai satisfăcător. Mă concentrez să fiu precum Emmeline Pankhurst sau Mary Wollstonecraft. Sunt o femeie independentă. Ai auzit, Nino? Numai să vezi.

Suma medie încasată pentru un singur asasinat e în jur de 10 000 de dolari. Mda, nu e rău. (Aş face-o gratis. Aş face-o pentru adrenalină.) Pe un site, indivizii se laudă că fac mereu ca morţile victimelor lor să pară sinucideri. Ha ha. Nici vorbă. Eu n-aş face asta. Nu încape discuţie. Simbolul meu o să fie altul. O semnătură, ca alea făcute cu spray graffiti. Vreau ca lumea să mă recunoască. Nu vreau să fiu *anonimă*.

---

[1] Sintagma desemnează nişte site-uri web care există pe o reţea încriptată şi nu pot fi accesate folosind un motor de căutare obişnuit sau browsere tradiţionale.

Ce rost mai are atunci? Nu mă vor prinde niciodată – îmi voi lua toate măsurile ca să n-o facă –, dar voi rămâne în istorie. Mi se va duce vestea. Voi apărea în documentarele despre criminali. Voi fi subiectul cărților de beletristică. Bun, ce semnătură ar fi mișto? Ceva care să mă facă să ies în evidență? Poate o față zâmbitoare desenată cu ruj pe pieptul victimelor? Sau poate o să le vopsesc unghiile în verde limetă. Nimeni nu s-ar mai gândi la așa ceva...

Mai intru pe câteva pagini (toate sunt cu „asasini", nu și cu „asasine"). Din câte văd, pe toate apare un model cu chipul cenzurat, pozând cu un pistol. Unele dintre ele au și condiții: „exclus copii", „exclus politicieni". În afară de asta, totul e permis. Ah, Dumnezeule! De-abia aștept să încep. O să fie ATÂT DE DISTRACTIV. O să-mi creez o pagină superdichisită pe Wordpress, sau ceva de genu'. Apoi o să-mi scriu CV-ul și o să-l încarc, după care voi aștepta să-mi sune telefonul.

Curriculum Vitae
~~Nume: domnișoara Alvina Knightly~~
~~Nume: doamna Elizabeth Knightly Caruso~~
Nume: urmează să fie confirmat
E-mail: trimiteți-mi un tweet la @AlvinaKnightly69

Sunt o ucigașă deosebit de motivată și de talentată, în căutarea unui rol care să o consacre drept asasină profesionistă (cam ca Angelina Jolie în *Domnul și doamna Smith*).

Calificări:

• Nici una

Experiență:

Mi-am ucis sora geamănă

I-am ciomăgit soţul până l-am omorât (auto-apărare)
Am ucis cu sânge-rece un preot foarte bătrân şi enervant
Am despicat peşte la un restaurant japonez ieftin, care servea sushi
Am împuşcat ~~doi-trei~~ câţiva asasini ai mafiei
Reprezentant de vânzări anunţuri publicitare
Am masacrat un borfaş
Am făcut trei zile de practică, vara asta, cu un asasin experimentat din Cosa Nostra
~~N-a fost de părere că sunt foarte talentată~~.
A fost de părere că sunt o ucigaşă înnăscută.

Hobby-uri:

Le trimit tweeturi lui Channing, Taylor şi Miley
Dl Dick (vibratorul de treizeci de centimetri)
Cocaină, speed, iarbă, haşiş, ketamină, ecstasy, MDMA
Martini, Pinot Grigio, *grappa*, WKD Blue, Bloody Mary, Malibu, gin (fie sec sau cu tonic. Nu-mi pasă ce fel de tonic, însă în nici un caz dietetic), votcă Absolut, Smirnoff, Grey Goose (dacă e la reducere la Tesco)
Vizionez o gamă largă de filme porno internaţionale
Scriu haikuuri

Abilităţi:

Vorbesc engleză ~~destul de bine foarte bine~~ al dracului de excepţional
Nivel începător italiană (înjurături învăţate ~~din filmele porno menţionate mai sus învăţate~~ din cultura şi limba bogată cât timp am trăit în Sicilia)

Știu să ucid
Cunosc 326 de poziții sexuale diferite

Recomandări:

Giannino Maria Brusca (Nino). Adresă: habar n-am (Dacă-l găsiți, spuneți-i că vin după el.)

Ding.
E telefonul meu de ocazie.
Deschid mesajul.
O, e de la Domenico.
JOS, scrie.

16

Fluviul Tibru, Roma, Italia

O gorilă nervoasă sau un urs grizzly căruia i-a sărit ţandăra? Un zombie turbat, înfometat, mâncător de oameni? Domenico arată de parcă ar fi desprins din cele mai negre coşmaruri posibile cu ucigaşi. I se citeşte *răutatea* pe chip. Nasul lui rupt arată ca un rât. Nouăzeci de kile de răutate fioroasă, postate la intrarea în apartamentul meu. Şi nu e singur. A venit cu încă doi tipi duri, cu care nu te pui. Nu mă aşteptam la *asta*. Dintr-odată, îmi trece prin cap că s-ar putea să fi venit şi Nino... fac un pas în spate.

– Elizabeth? zice Domenico. Arăţi... altfel.

Mă strânge puternic în braţe de îmi frânge câteva coaste. Nu uita, Alvie, eşti *Beth*. Te crede soţia şefului său mort. Ar fi bine să fac mai mult pe proasta şi să-mi domolesc pofta de sânge.

– Am venit de îndată ce-am aflat că *stronzo*-ul ăla-i aici, îmi zice. Ai idee de câte căcaturi a trebuit să mă ocup de când a plecat din oraş? Băieţii lui Don Russo sunt pe urmele mele. Nino l-a ucis pe Franco Motisi.

– O, nu, e îngrozitor, îi răspund. O zi nasoală la birou.

Domenico clatină din capul lui de mistreţ.

– Ei sunt Riccardo şi Giuseppe.

Face un gest cu mâna către ei.

Zici că sunt Rosencrantz şi Guildenstern, atât doar că ăia sunt morţi.

Riccardo e înalt şi foarte zvelt, are părul ras şi se uită ciudat, saşiu. Giuseppe e scund şi foarte gras. Fie e în luna a noua de sarcină şi urmează să nască gemeni, fie are burta umflată de bere; pe cât e de înalt, pe atât e de lat. Pe tâmpla stângă, are o cicatrice în formă de glonţ (cineva a ratat ţinta la mustaţă, evident). Miroase a pastramă de vită. Îi lipsesc vreo doi dinţi. Mă holbez la ei, după care observ sacoşele. Nu s-au sfiit să vină cu bagaje după ei. Trei valize burdușite. O cutie pentru vioară. Una pentru pălării. Ce-i cu toate astea? Vreun circ ambulant? Au de gând să rămână peste noapte?

Îi las să intre şi îşi pun cutiile chiar în holul de la intrare.

Apoi Domenico mă prinde de braţ.

– Hei, ce faci?

– Ai dispărut. Tu şi *stronzo*-ul ăla. Iar Ambrogio e mort. Vreau să ştiu ce dracu' se petrece. Vino cu mine, îmi zice.

– Unde mergem?

– La plimbare.

– Hei. Ia-ţi mâna de pe mine. Dă-mi drumul.

Îmi dă un brânci în stradă şi trânteşte uşa în urma lui. Riccardo mă prinde de celălalt braţ; mă bagă în sperieţi. Mă smucesc şi încerc să scap din strânsoare, dar n-are nici un rost. Ei sunt *trei*, iar eu, *singură*. N-am la îndemână cuţitul pentru carne, e în geanta Prada. Futu-i, ce idee proastă am avut. Ar fi trebuit să ascult de Beth. Riccardo şi Domenico îmi ţin strâns braţele la spate şi mă forţează să traversez strada şi să cobor nişte scări, până la fluviu. Mergem pe malul Tibrului până ajungem la un pod vechi.

– Acum îmi dați drumul?

Nu-mi răspunde nimeni.

Stăm sub pod. E întuneric și mizerabil. Apa e neagră și, din câte-mi dau seama, adâncă. Simt un miros de umezeală. Ceva putred. Cred că de la cadavre și pești morți. Îmi vine să vărs, dar mă abțin. Mă va arunca în apă. Asta este. Sfârșit.

Domenico se caută pe sub haină și văd un pistol imens. Mâna îi alunecă pe lângă el, mai departe. Eu nu-mi dezlipesc ochii de la pistol. Patul acestuia avea gravate pe el inițialele „D.O.M.", din aur. Sunt ale lui. Frate, ce armă fioroasă! Exact ce-mi trebuie. Aș vrea s-o fur pe asta, însă nu prea cred că am șanse. Domenico scoate o tabachieră din alamă. Cum vine asta? *Ultimul trabuc?* La dracu'. Iau unul. Îi mângâi carapacea fină, dură din tutun. Îi inspir aroma argiloasă: miroase a pământ îmbibat cu apă de ploaie. De-abia aștept să-l aprind. Domenico scapără un băț de chibrit lung. Mă aplec și aprind trabucul. Plimb fumul prin gură. Aș putea foarte bine să mă bucur de el.

– Deci, l-ai văzut? mă întreabă Domenico.

Mă întreabă de Nino. Asta-i bine. Înseamnă că el nu e *aici*.

– Da.

Încuviințez.

– L-am văzut.

– *Tu* de ce-l urmărești? mă chestionează.

– Banii... a furat banii, îi răspund. Pentru tabloul de Caravaggio.

Domenico clatină din cap.

– Nenorocitul ăla de tablou. Și nemernicul ăla. L-ai lăsat să scape?

– Era în Piața Spaniei ieri. I-am pierdut urma la metrou.

– *Minchia*, răcnește Domenico.

Nu mă slăbește din priviri.

Sper că vrea doar să *pălăvrăgim*. Pot să fac asta. Nimeni nu va fi rănit. Însă e un loc ciudat să ne punem reciproc la curent cu ultimele noutăți. Și n-am nici o cale de scăpare. Ceilalți doi tipi stau și cască gura la noi fără să sufle o vorbă. N-aș prea zice că se petrece cine știe ce în tărtăcuțele lor. Dar s-ar putea să mă înșel. N-ar trebui să judec. Ar putea fi niște experți în fizică cuantică, care lucrează cu jumătate de normă pentru mafie.

Domenico se uită la Giuseppe și îi face apoi semn cu capul către geanta mea. Giuseppe înșfacă geanta Prada și o golește pe jos.

– Ai grijă cu ea. E nouă, îi atrag atenția.

Geanta cade în noroi. Pielea e acoperită cu rahat și mizerie. Toate obiectele se varsă din ea și se rostogolesc aiurea. Riccardo pune ochii pe ceasul meu cu cuc. (Nu știe că în interiorul lui sunt bani.) Giuseppe se apleacă și ridică cuțitul meu. I-l dă lui Domenico.

– Ce-i asta? întreabă Domenico.

Întoarce cuțitul pe-o parte și pe alta, uitându-se cu atenție la lama zimțată. Își plimbă degetul mare de-a lungul tăișului, apoi îl aruncă în râu. Face pleosc și dispare. S-a mai dus o armă...

Domenico vede telefonul lui Nino. Se apleacă și îl ridică.

Îl recunoaște.

– Pot... pot să explic.

Îi șterge carcasa de praf.

– Îl urmăream cu ajutorul unei aplicații.

Fac o pauză să-i dau ocazia să înțeleagă ce idee genială am avut.

– Dar şi-a trimis apoi telefonul în România cu o târfă de două parale. Am reuşit să recuperez telefonul... însă Nino nu era acolo.

Mafioţii se uită unul la altul şi izbucnesc apoi într-un hohot isteric de râs.

– Şi-a trimis telefonul...? zice Domenico. Şi-a trimis telefonul în *România*?

– Nu e amuzant, la dracu'.

Riccardo şi Giuseppe se ţin amândoi de burtă şi leşină de râs.

– Tăceţi dracului din gură. Nu e deloc amuzant.

Trag cu nesaţ din trabuc. Tuşesc. Tuşesc. (O, acum mi-am amintit. Ca Bill Clinton când a fumat iarbă, nu trebuie să trag în piept.)

Cele două matahale îşi şterg ochii de lacrimi şi încearcă să se oprească din râs.

– Pentru mine nu e deloc amuzant. L-am pierdut, le zic.

Mă bucur că se distrează.

– Nu te cred, îmi zice Domenico.

– Ei bine, e adevărat, îi răspund. Pot să-mi iau geanta înapoi?

Nu-mi răspunde nimeni. Îmi bag la loc în ea toate chestiile murdare. Câh, geanta mea e mizerabilă. Deja e ridicol. Acum mi-a mai rămas una singură. Of, de ce le-am cumpărat pe toate crem?

Domenico îşi îndreaptă din nou atenţia către telefonul mobil al lui Nino. Apasă pe ecran.

– N-o să poţi vedea nimic. L-a blocat cu un cod PIN.

Domenico introduce un cod din patru cifre.

– Cum ai reuşit?

– Am lucrat împreună douăzeci de ani. Nu crezi că-i ştiu ziua de naştere? mă întreabă.

– O, când e? Aşa, de curiozitate.

– Pe cinci septembrie.

– Mişto.

O, cade sâmbătă, nu-i aşa? (Nu că mi-ar păsa. Nu-i cumpăr cadou.)

Domenico se uită în telefonul lui Nino.

– Şi-a şters istoricul apelurilor şi toate mesajele... dar nu şi lista cu contacte, zice el. *Sì. Sì.* Cunosc persoana asta. E aici, în Roma.

Întoarce telefonul către mine ca să-mi arate detaliile de contact ale cuiva.

– Dynamite, îmi zice.

– Ce nume tare!

Aş fi vrut să mă fi gândit prima la el. Cred c-o să-l fur.

– Sunt oamenii noştri de legătură din Trastevere.

– Aşadar... zic eu. Nino ar putea fi cu ei?

Domenico se uită la cei doi zdrahoni şi le face un semn din cap. Mă prind *din nou* de braţe.

– Hei, nu în fluviu, le zic.

Mă cară de acolo de sub pod către un gard ruginit.

– Ce se-ntâ...? Unde mă duceţi?

Scap trabucul pe jos.

Domenico vine imediat în urma noastră. Îmi şuieră ceva la ureche.

– Dacă descopăr că lucrezi cu el, s-a zis cu tine. Ai priceput?

Mafioţii mă prind de ceafă şi îmi înfig capul între barele din fier.

– Au. Ce? De ce? Futu-i. Nu. Nu. Nu. Nu lucrez cu el. Jur. Daţi-mi drumul. SCOATEŢI-MĂ DE AICI.

Strâng în palme barele. Faţa mea e îndesată fix în gaură. Încerc să-mi scot capul de-acolo, dar nu pot de urechi, aşa că sunt complet blocată. Am capul prins între bare.

CĂCAT FUTU-I CĂCAT FUTU-I CĂCAT.

Aud paşii mafioţilor cum se îndepărtează încetul cu încetul.

– Întoarceţi-vă. Întoarceţi-vă. Vă pot ajuta, îi strig.

Îi aud cum râd.

Merită să încerc.

– Nino mă place. S-a îndrăgostit...

Linişte. Nimic. Au plecat.

17

Încerc din nou să-mi eliberez capul, însă aud cum îmi *pocnesc* cartilajele din urechi.

– AU.

Ce dracu'? Nu e deloc corect. O să mi se facă şi mie urechile conopidă, ca la un jucător cotonogit de rugby. Nu-mi vine să cred. Nu mă pot mişca. Ce mă fac? Respiră, Alvina, respiră, respiră. Dacă ţi-a *intrat* capul în gaura asta înseamnă că o să poată şi să *iasă*. E fizică elementară. O lege universală. Haide, Alvie. EŞTI STĂPÂNĂ PE SITUAŢIE, FATO. Trag din nou: DOARE. Asta nu va funcţiona niciodată. Îmi sprijin bărbia pe zidul de jos şi mă smiorcăi un pic.

Beth râde ca o isterică la mine în cap. Se distrează de nu mai poate.

Încerc să-mi scot capul smucindu-l, dar cumva am impresia că se lăţeşte. A rămas îndesat bine de tot. Încep să mă panichez. Dacă mă prinde Nino aici? Sunt o ţintă uşoară. Numai bună de luat în vizor. Trebuie să scap. N-am timp de pierdut. Am nevoie de un soi de lubrifiant. Ce bine-ar fi dacă aş avea nişte K-Y Jelly... şi-mi amintesc. La mine în geantă. Am sticluţa de Durex Play aia pentru situaţii de urgenţă, pe care am cumpărat-o de la farmacie. Numai de-aş putea să ajung la... îi prind mânerele cu degetele de la picioare şi o ridic cu cel drept. O ridic la nivelul

mâinii. Caut înăuntru și dau peste sticluță. Da. Da. Trebuie să funcționeze. E una dintre ideile mele strălucite. Storc multă soluție în palme și mă frec apoi peste tot pe urechi. E umedă și alunecoasă. E *perfectă*. Inspir adânc – *unu, doi, trei* – și îmi trag capul înapoi printre bare.

Da. Sunt liberă. În sfârșit.

Cad epuizată pe jos și îmi trag sufletul. Apoi se întâmplă ceva ciudat. O senzație fierbinte. Futu-i, mi-au luat foc urechile. De ce dracu' mă ard urechile?

Frige. Frige. Frige. Frige. Ce se petrece? Mi le acopăr cu palmele. Am nevoie de niște gheață. Am nevoie de apă. Dau fuga la fluviu, mă las în genunchi și îmi stropesc cu apă urechile care îmi frig. Zăresc pe jos tubul cu lubrifiant: e Durex Play Warming. Ah. Da. Am uitat. Nu e *fierbinte*, ci îți dă doar o senzație *de căldură*. Voi fi bine.

Mă întind pe jos și mă frec la ochi. Dar eu nu sunt *Beth*; nu voi *plânge*. Chiar dacă sunt fleașcă de apă împuțită... sunt totuși liberă și sunt Alvina Knightly. Îmi revin cât ai zice pește, la dracu'. N-am nevoie de ajutorul nimănui, cu atât mai mult al indivizilor ălora preistorici. O să-l găsesc pe Dynamite de una singură. Dar înainte de asta, am nevoie de o mașină.

Urc scările înapoi către stradă și studiez drumul. Un taximetru? Un autobuz? Un elicopter? Nimic. Am nevoie de propria mașină. Dar nu de la o firmă de închirieri. Nu le dau celor de la Enterprise datele personale. Oricum n-am permis de conducere. Nu mi-ar închiria mașină nici în ruptul capului. Trebuie să-mi pierd urma înainte ca tipii ăia să se întoarcă. Nu cred că urechile mele ar mai putea îndura încă o dată așa ceva.

Cotesc pe o stradă liniştită. Un tip obez stă lângă maşina lui. Portiera Fiatului său Cinquecento stă deschisă. E vopsită într-un albastru-deschis drăguţ. E cea mai micuţă maşină pe care am văzut-o vreodată. Arată ca o găleată veche de vopsea. Probabil că e din anii cincizeci sau şaizeci, cu capotă curbată, bară de protecţie argintie şi faruri bulbucate, ca de insectă. Aud cum îi toarce motorul. O vreau. E a *mea*. Omul se apleacă să-şi ia un ziar de la aparatul de pe stradă. Apoi se întoarce la maşină.

– Iau eu asta, îi zic, fugind înspre el.

Îi smulg ziarul din mâini. Apoi îl împing din calea mea şi mă urc rapid în maşină. Arunc ziarul pe bancheta din spate. Mă asigur că uşile sunt încuiate.

– Nu. *Aspetta. Aspetta*, zice.

Îi văd faţa la baza geamului. Apucă mânerul şi trage de portieră.

– Îmi pare rău, am nevoie de ea. *Mi dispiace.*

Dumnezeule, e cât o cutie de sardine. E chiar mai mică decât pare. Ating plafonul cu capul. A fost făcută pentru un copil? Pentru un elf? Cum dracu' a încăput *ăsta* aici? Burta lui e în dreptul ochilor mei. Văd cum îi atârnă un colac generos de grăsime peste cureaua de la pantaloni. Aerul din habitaclul maşinii e stătut şi miroase a mucegai. Duhoarea celor câteva decenii de şofat îmi umple nările şi îmi provoacă greaţă. Scaunul e numai cocoloaşe şi defect pe deasupra. Şezutul e tare. Un arc îmi intră în fund. Omul şi-a lipit acum faţa roşie de geamul din dreapta. Încerc să plec de pe loc, însă omor motorul.

El bate tare în plafon.

– *Esci dalla mia macchina.*

– Dispari. Ia-ţi alta.

Răsucesc cheia în contact. Motorul se îneacă și trepidează, dar nu pornește. Cred că-ți bați joc de mine. Ce glumă proastă! De ce dintre toate milioanele de mașini...? E cea mai rea mașină din lume cu care să fugi. Mai fac o încercare, călcând pedala de accelerație până la podea. Fiatul geme, se îneacă, dar nu pornește. Frate, e antică. Defectă. O să mai încerc o singură dată. Calc pedala de accelerație până la fund. Răsucesc cheia în contact. Pornește în cele din urmă. *În sfârșit*, la dracu'. Virez, cobor de pe trotuar și accelerez. Omul se ține în continuare de portieră. Îl târăsc după mine pe carosabil cum trăgea doamna aia dachshundul după ea. O, Doamne, dă-i drumul odată.

– Ți-o înapoiez după ce termin, îi promit.

Bag maneta de viteze într-a doua. Motorul huruie furios, dar mașina nu pare să meargă mai repede. E ca și cum aș încerca să merg pe un șoricel cu arc. Conduc cu douăzeci și trei de kilometri pe oră. *Pe jos* m-aș fi mișcat mai rapid. Inima îmi bate mai repede decât se mișcă mașina asta. În cele din urmă, omul zbiară „AAAH" și dă drumul portierei. Aleargă împleticindu-se după mine o vreme, scuturând brațele și strigând „TORNA INDIETRO". Mă uit în oglinda retrovizoare și văd cum silueta lui se face din ce în ce mai mică, până dispare. Gâfâie, și pufăie, și scutură pumnul. E uimitor până și faptul că a încercat să fugă; nu pare deloc în formă.

Încotro mă duc? Poate înapoi la clubul ăla? Rain a zis că oameni din mafie își fac veacul pe-acolo. Mă întorc și mă interesez. Cu siguranță, îl cunoaște cineva pe Dynamite acolo, nu?

Iau ziarul de pe bancheta din spate în timp ce mă târâi pe o stradă secundară prăfuită și încep să-l frunzăresc. Verific știrile să văd dacă au apărut noutăți cu

privire la cazul soră-mii. Mă uit după „Alvina Knightly" sau „Elizabeth Caruso". Citesc titlurile, dar nu găsesc nimic. Studiez pozele, însă nu sunt cu mine. Azvârl ziarul înapoi în spate. Îmi ridic privirea către drum.

Oh, ia te uită, ce-i aia?

Un gladiator pe un Segway. Merge pe drum cu vreo cinci kilometri pe oră. Băga-mi-aș. Tipul ăsta e *sexy*. E cumva Russell Crowe? Nu, nu e el. Piept dezgolit, pectorali bine definiți, bronz ciocolatiu de la soarele estival. Poartă pe cap un coif argintiu cu o pană roșie aprins. Scutul și sabia îi strălucesc în soare. Are abdomenul extrem de bine lucrat. Fustă din piele. O pelerină moale, mișto. Baretele sandalelor de modă veche îi cuprind pulpele picioarelor, bronzate și musculoase. Dumnezeule, ador bărbații italieni, în special romanii din antichitate. Mă uit la fundul lui. Știu, știu. Am jurat să nu mai am de-a face cu bărbați. Dar aș face o excepție în cazul lui. Vreau să-l iau cu mine acasă și să-l țin pe post de sclav sexual. L-aș lega de pat și... nu, nu, nu. Nu pot să fac asta. Uită-te la el cât e; m-ar costa o avere să-l hrănesc. Gladiatorul cotește pe o altă stradă. Întorc capul și mă uit la fundul perfect cum se îndepărtează. Fusta scurtă de-abia îi acoperă organele genitale; îi flutură în vânt. Aș putea măcar să mă duc după el?

Nu. *Dynamite.*

Ridic privirea și zăresc o călugăriță. De unde dracu' a mai răsărit și *asta*? Dumnezeule, zici că e Piccadilly Circus aici. Încearcă să traverseze. Claxonez, însă tot în calea mea e. E în mijlocul străzii, mergând încet și pășind ezitant. E gârbovită. Se sprijină într-un baston. Seamănă un pic cu Maica Teresa, însă e îmbrăcată complet în negru, la fel ca Darth Vader, Marilyn

Manson sau Simon Cowell. E mișto. Îmi place cum arată. Deschid geamul și strig:

– Mișcă. Dă-te din calea mea. Nu încetinesc. Nu acum. Nu pot. Mi-a luat atât de mult să accelerez. Am patruzeci de kilometri la oră; încă puțin și... pot s-o bag într-a treia. Mișcă, n-auzi.

Claxonez și încerc să o feresc.

POC. TROSC.

– Băga-mi-aș.

18

Nu e vina mea. A apărut de nicăieri. Parcă își dorea să moară.

Ridic privirea și mă uit în oglinda retrovizoare. O văd zăcând pe jos. E împrăștiată în mijlocul drumului ca o pasăre lovită. Băga-mi-aș. Băga-mi-aș. Nu ăsta era planul. Nu pot să o las acolo, totuși. Dacă e rănită? *Cu siguranță* e rănită. O, futu-i, dac-am omorât-o? Știu că vreau să devin o asasină. Dar nu *așa*. Nu *acum*.

Ar trebui să plec, însă e posibil să mă fi văzut. Dacă are memorie vizuală și își amintește chipul meu sau plăcuța de înmatriculare? Oh, frate, asta-mi mai lipsea. Cel puțin, nu e mașina mea.

Mă uit cu atenție pe stradă. Nu mai e nimeni aici. Frânez brusc.

Las Fiatul cu motorul pornit, huruind. Deschid portiera, dau năvală afară și alerg înspre călugăriță. Mă uit la ea și văd că pieptul i se ridică și îi coboară. Bun. Trăiește. Mă aplec și îi cercetez chipul. E bătrână; în jur optzeci și cinci de ani? Pielea de pe obraji îi e ridată și flască. Fină ca mătasea Crêpe de Chine. Miroase a haine curate. Însă acum vălul îi e șifonat și murdar de la căzătură. Sângerează în laterala capului și un firicel i se prelinge în jos, pe gât. Băga-mi-aș, n-am vrut s-o lovesc. Ce mă fac? Deschide ochii și se uită la mine. Sunt albastru-deschis, la fel ca ai lui Rain. Îi cuprind

bărbia în palmă. Genele îi flutură și mă privește intens. Trăim pentru o clipă un soi de moment intim...

– O, frate, îmi pare rău, îi zic.

Geme – un geamăt aproape imperceptibil – și spune ceva în italiană, cu voce stinsă. Mă uit din nou către ambele capete ale străzii. Nu e nimeni, însă cât o să mai fie așa? Va trebui să mă grăbesc. Nu vreau să mă vadă cineva. E doar o chestiune de timp până când maniacii ăia vor fi din nou pe urmele mele. Sau Nino. Sau nenorocita de poliție.

Mă uit la trupul ei întins cu fața în jos. Veșmântul ei lung, negru are pe el urme de cauciucuri. Acum văd că are ochii închiși. Pare cam *turtită*. Îi iau în mână încheietura ca să îi verific pulsul; brațul ei e fragil și ușor. Pare atât de împăcată, zăcând acolo...

Deodată, inspiră. Tot trupul îi e cuprins de spasme și se ridică în capul oaselor.

– AAAH, zbier. CE DRACU' SE PETRECE?

Sar ca arsă, mă împiedic de ea și mă prăvălesc pe caldarâm.

Bun, deci sigur nu e moartă.

– Haide, ridică-te, îi zic călugăriței. Nu poți rămâne aici. Hai cu mine.

Întinde mâinile înspre gâtul meu de parcă ar fi vreun zombie catolic malefic. Cu degetele reci mă strânge de gât.

– *Demone*, zice ea. *Demone.*

Are strânsoarea slabă și mă eliberez ușor.

– UF. Dă-mi drumul. Dă-te de pe mine.

Îmi petrec mâinile pe după brațele ei și încerc s-o ridic.

– Haide, ridică-te. Urcă în mașină.

O târăsc până la Fiat, gâfâind, răsuflând din greu, transpirând și înjurând. Pe asfalt se vede o dâră de

sânge. Arată ca vopseaua proaspătă. Nu pot să fac nimic în privința asta. Poate va ploua și se va șterge dâra? Va fi bine. Voi fi în regulă. Fuga-fuguța. Haide, la treabă, Alvie. N-ai timp de pierdut aiurea. În orice clipă poate apărea cineva. Deschid portiera și o împing înăuntru.

- *Ospedale*, zice.

- *Ospedale?* Ce-i asta? Spital?

Trântesc portiera din dreapta.

Am nevoie de-o țigară, la dracu'. Sau de o tărie, ca să mă liniștesc. Înghit ultimul calmant pe care l-am primit după ce mi-am făcut operație la nas. Mă trântesc în Cinquecento și-mi aprind un Marlboro Light. Inspir adânc. În regulă. E mai bine. Țigara îmi atârnă în colțul gurii cât timp bag într-a-ntâia. Motorul geme precum călugărița care stă acum pleoștită pe scaunul pasagerului. Fiatul antic se zgâlțâie și se smucește, iar eu mă izbesc cu capul de plafon. Roțile patinează și scârțâie. Buf. Buf. Buf. Buf. Pe piatra cubică. Îmi doresc ca sutienul ăsta să-mi fi oferit mai mult sprijin. Nu e conceput pentru un asemenea teren accidentat.

Prind douăzeci de kilometri la oră în douăzeci de secunde. E ridicol. Dacă aș fi avut o mașină *ca lumea*, n-ar fi trebuit să mă confrunt cu așa ceva. Un Maserati sau un Ferrari. Fără prostii dintr-astea. Încerc să bag într-a treia. Pinioanele cârâie. Apăs pedala de ambreiaj până la fund și împing schimbătorul de viteze într-a treia. De ce n-am furat una cu cutie automată? O, frate, e greu de tot.

Țin volanul strâns în mâini și simt cum îmi picură broboane de sudoare pe sprâncene. Asud abundent.

Călugărița geme. Are sânge pe veșmânt și în păr. Sângerează peste tot pe scaunul pasagerului. Arată ca un abator. Nu mai am cum să înapoiez mașina acum. Asta e, amice.

Gonesc pe stradă cu treizeci și cinci de kilometri pe oră. Mă uit în jur după martori... dar gladiatorul a plecat. Atunci, o văd ieșind pe o poartă. Oh, Dumnezeule! Oare visez? O *altă* călugăriță e acolo, chiar la colțul ăla, la dracu'. Incredibil. *Plouă* cu călugărițe. Mai sunt multe? Pe un semn de pe ziduri scrie *Convento*. Ah. O mănăstire. Mă gândesc că are sens.

– „Du-te la mănăstire... du-te la mănăstire"[1], zic.

Sper că n-a văzut nimic. Sunt sigură că n-a fost acolo mai devreme. Va trebui s-o las acum. N-o pot răpi și pe ea.

– *Ospedale*, îmi zice din nou.

– Nu te pot duce la spital. Îmi vor vedea fața. Îmi vor vedea mașina. Vor ști că *eu* ți-am făcut asta.

Băga-mi-aș. Ce mă fac?

Geme.

– Lasă-mă să mă gândesc.

– *Bravo, Alvie*, îmi zice soră-mea geamănă. *Mai întâi un preot, acum o călugăriță. Ai atins un nou nivel al josniciei.*

La dracu', are dreptate. Nu vreau s-o omor. Nu vreau să moară. A fost doar un accident. Locul nepotrivit. Femeia nepotrivită. Momentul nepotrivit.

– Bine. Bine. *Ospedale*, îi zic.

Călugărița nu-mi răspunde.

Mă enervează la culme. Îmi pierd vremea cu ea. Eu sunt într-o misiune. *Chiar* că a-ntrecut orice limită.

Zăresc un semn pe marginea drumului pe care scrie *Ospedale San Giovanni*.

– Vezi semnul ăla? Ce noroc! E ziua ta norocoasă.

Mă ignoră, din nou.

---

[1] *Hamlet*, actul III, scena 1

O s-o... o s-o las acolo. Şi apoi o să-mi iau tălpăşiţa. Cât de repede o să pot în rabla asta. O iau la dreapta şi urmez indicatoarele. Trag la bordură. Dacă o rostogolesc afară din maşină şi o las undeva în apropierea intrării principale, cineva o s-o găsească numaidecât. Se va pune pe picioare cât ai clipi.

Caut în geantă după pălăria lui Nino. Îmi trag pălăria fedora peste faţă. Nu e cea mai bună soluţie, dar e mai bine decât nimic. Bun, hai s-o facem.

Mă uit la călugăriţă. E foarte palidă. Capul îi atârnă pe scaun şi are gura deschisă.

Oh.

Ochii i s-au rostogolit în orbite.

Mă uit la pieptul ei.

Nu se mişcă.

Oh, Dumnezeule!

Nu acum.

Nu *asta*.

Îi trag o palmă. Zdravănă.

– Haide. Trezeşte-te.

Încerc să aud dacă respiră.

Futu-i.

De ce mi se întâmplă *mie*?

Acum *chiar* c-a murit.

Simt un gol în stomac. Mi s-a pus un nod în gât. Ce-am făcut? Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Taci din gură, Alvie. Descurcă-te. Nu vrei să fii o mafioată? *Asasină*, la dracu'?

Mi-e greaţă. Nu cred că pot s-o fac. Beth avea dreptate, sunt jalnică. Va trebui să mă duc la psiholog pentru treaba asta. Va trebui s-o sun pe Lorraine, psihologa de la şcoală.

Se va întoarce să mă tortureze. Fiecare călugăriţă va avea chipul ei. O voi vedea în vise.

Calc accelerația la podea, roțile scârțâie și intru cu Fiatul pe artera aglomerată. Capul călugăriței se clatină întruna lângă mine, precum capetele câinilor de jucărie care se bălăngăne. Ce-o să fac cu ea acum? Tot rahatul ăsta mă ține pe loc. Mă îndurerează. Mă stânjenește. Nu mai am timp. Trebuie să găsesc Radio Londra. Trebuie să ajung la Dynamite înaintea lui Domenico. Dar acum trebuie să scap de cadavrul ăsta. Totul a mers prost.

Conduc până las orașul departe în urma mea. Soarele apune la orizont. Cerul are o culoare sângerie. Valul de adrenalină dispare. Conduc fără oprire. Nu trebuie să mă ia somnul, chiar dacă sunt obosită, atât de obosită de toate căcaturile astea. Mă holbez la drum și clipesc des. Îmi înăbuș un căscat somnoros. Răsare luna. Și stelele. Pleoapele îmi sunt grele și slabe. Mă gândesc să le proptesc cu scobitori, cu chibrituri sau cu ace de cusut, cu orice, ca să nu se închidă. Dar n-am nici un obiect de genul ăsta și se închid singure. Drumul e lung, drept, nesfârșit. Pot vedea înaintea mea apa de smoală a mării. Nu mă opresc până nu ajung la mal. Poate că din apă va ieși Nino, ca unul dintre tipii ăia din *Ex on the Beach*. Vom trage o ceartă pasională, strigând unul la celălalt, după care ne vom împăca. Toată răfuiala asta se va sfârși. O să-mi dea banii înapoi. „Alvie", o să-mi spună (îmi va ști numele), „mi-a fost dor de tine. Îmi pare atât de rău..." Vom face dragoste atunci și acolo, pe nisip. Pe un prosop, ca să nu ne usture. Ochii mi se închid din nou, și îmi cade capul pe volan.

Ding.

Un mesaj nou. Îmi verific telefonul. E Nino. Ce mai vrea acum?

– VREI SĂ FACEM SEX LA TELEFON?

Aş cam vrea.

– NU, NU VORBESC CU TINE.

Apăs pe „trimite“.

Hm. Ce ciudat! Parc-ar fi ştiut că mă gândeam la el. Visând la o partidă de sex ca de împăcare. Posibil să avem o legătură la nivel cerebral? Sau poate l-or fi ars şi pe *el* urechile?

Casc. Trebuie să opresc maşina. Mă frec la ochi şi caut din priviri un loc unde să o parchez. Drumul e străjuit de pini impunători. Am pătruns în adâncul pădurii. Minunat. M-am rătăcit. Cum dracu' am ajuns aici? Pare bântuită. O tăcere de mormânt. De fapt, e perfectă pentru mine. Pare un loc potrivit să ascund un cadavru.

Trag uşor de volan şi intru cu maşina în trunchiul unui copac. Maşina face BUF – iar parbrizul se crapă. Apoi adorm.

ZIUA A CINCEA: TÂRFA

ACUM ŞAPTESPREZECE ANI

Vineri, 19 iunie 1998
Şcoala primară St. Basil
Lower Slaughter, Gloucestershire

– Alvina, răspunde te rog la întrebare.

Mă foiesc pe scaunul plin cu cocoloaşe. Materialul şezutului e zgrunţuros şi mă zgârie pe coapse, pe sub fustă. „Psihologa" mă studiază de după mapa din plastic. N-o plac şi nici ea nu mă place. Pretinde să-i spun „Lorraine". Geamul e deschis, dar tot e cald. Cu cât urci mai mult în clădirea asta, cu atât se face mai cald. Asta ştiu de la „fizică". Acum e vară şi ăsta e un „val de căldură". Dar noi suntem la parter. Pe terenul de joacă văd nişte copii care se zbenguie. Aş vrea să fiu şi eu acolo. Să dau cu mingea de fotbal în profesori. Mă uit la pantofii mei, la pielea neagră, scâlciată, şi la marginile pline cu noroi de pe câmp. Una din tălpi mai are şi acum un fir de iarbă prins în pământul de pe ea. Îmi legăn picioarele. Am o julitură pe un genunchi. Începe să se ia coaja, şi marginile sunt rozalii. N-am vrut să-mi pun nici un plasture tâmpit. Nu sunt o *papă-lapte*, ca Beth.

– Nu vreau să vorbesc cu tine, îi zic, şuierând de parcă aş scuipa pene. Vreau să mă duc acasă.

– Abia ai ajuns aici, îmi replică psihologa. Hai să încercăm cu o altă întrebare. Își bagă între dinți capătul stiloului ros. Știi de ce te afli aici?

O străpung cu privirea. La asta mă pricep cel mai *bine*. O privire care îți dă fiori. Îmi îngustez ochii. Mă uit fioros la ea prin breton.

– Mașina, mă răstesc. Asta trebuie să fie. Adulții o iau mereu razna când e vorba de incendii. N-am fost eu. N-am făcut-o eu. Nu i-am dat eu foc.

Știu că nu e *adevărat*, dar merită să-mi încerc norocul. E în regulă să minți uneori. Adică în fiecare zi. „Minciuni nevinovate", așa li se spune. Sunt mișto. Te scot din necazuri.

– Alvina, directorul a zis că te-a *văzut* când ai făcut-o.

– N-am fost eu, Beth a fost.

Ridică o sprânceană. N-am s-o conving cu asta. Beth e preferata profesorilor, o lingușitoare. Micuța Domnișoară Perfecțiune.

– Bine. Fie. Și ce dac-am făcut-o? Asta a fost, oricum, săptămâna trecută.

Aproape am și uitat.

Nu văd ce e așa mare scofală. Era o rablă veche și ruginită, de pe care se lua vopseaua și care avea o formă urâtă. Arăta de parcă o construise un copil de patru ani. Nu-i va simți nimeni lipsa. Acum poate să-și cumpere una nouă, drăguță.

Psihologa oftează. Miroase a supă, chestia aia vâscoasă, pe care o servesc la cantină. N-am încredere în *aia*, n-am încredere în *ea* și nu mănânc nimic verde.

– Hai s-o luăm de la început, îmi propune.

Scot un mârâit ca de pisică nervoasă. O să stăm aici toată ziua. O să pierd *Round the Twist* la televizor. Trebuie să-mi plănuiesc evadarea. Vreau să mă ridic și

să fug, să ies din școală și să nu mă mai întorc vreodată. Aș putea oare să mă duc pe terenul de joacă din parc și să trăiesc acolo?

– Directorul mi-a spus ce i-ai cerut...

– Nu i-am cerut *nimic*.

– A zis că i-ai cerut să se căsătorească cu mama ta. De-aia i-ai incendiat mașina?

Aud un vâjâit ascuțit: din ce în ce în ce MAI TARE. Parcă ar decola un avion la mine-n cap. Strâng ochii și-mi acopăr urechile. Dar zgomotul nu dispare...

– Alvina?

Încă pot să-i aud vocea. Parcă e mai îndepărtată. Mai stinsă. Sună de parcă ar striga sub apă. Îmi place să-mi țin respirația uneori și să stau cât pot de mult pe fundul piscinei. Apa e rece și te simți atât de singură. Parcă ești în spațiu. Deschid ochii și scutur capul. Încă aud sunetul bâzâindu-mi în urechi.

– Erai supărată pe director fiindcă n-a vrut să se căsătorească cu mama ta?

– Nici mama n-a vrut să se mărite cu *el*.

Uf. E așa un demon de director, fix ca în emisiunea aia de pe CBBC. L-am crezut de treabă, dar nu e. M-am înșelat. E ca toți ceilalți. Ca îngrijitorul. Ca grădinarul. Ca tatăl vitreg al lui Jenny Anthony...

– E totul bine acasă? Ți-e dor de tatăl tău?

Trag cu unghia pojghițele uscate care s-au format la marginea noii coji de la genunchi. Smulg o bucată și simt înțepătura. Apare o picătură lucioasă de sânge.

– Hai să ne întoarcem la ziua de educație fizică, îmi zice.

– Nu vreau să vorbesc despre *aia*.

Sar în picioare. Strâng pumnii. Aud cum îmi duduie inima în urechi. Mi-e prea cald în puloverul din lână. Îl prind în jurul taliei. Leg mânecile într-un nod strâns.

– Stai jos, te rog. Ia un biscuit, îmi zice.

Deschide capacul unei cutii metalice de pe măsuța de cafea. Îmi oferă un biscuit digestiv. În sfârșit. Sunt lihnită. Chiar mă întrebam ce e înăuntru. Mă gândeam că *s-ar putea* să fie biscuiți. Iau trei și mă așez la loc. Ea pune capacul la loc, ca să nu mai pot lua alții. Își împinge ochelarii la loc pe nas și mai face o încercare.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat la cursa părinților?

Regula era un copil, un adult, iar mama și Beth au alergat împreună. Mă uit la ceasul agățat de peretele cu ușa. Minutarul se târâie de zici că e îmbibat în lipici.

– Bine, haide să vorbim despre altceva... Răsfoiește hârtiile din mapă. Am primit o plângere. De la Mandy Simms. Mi-a zis că i-ai atacat tatăl. Îți amintești să-i fi spart nasul tatălui ei?

– ERA ÎMBRĂCAT CA UN CLOVN.

(Și nici el n-a vrut să se căsătorească cu mama mea.)

Notează ceva.

– Pot să plec? M-am plictisit, îi spun.

Limbile ceasului tot nu s-au clintit.

– Ce s-a întâmplat azi la ora de lucru manual?

Mă holbez la un afiș de pe perete. E o reclamă pentru ceva ce se numește „Linia copilului". Fata din poză pare tristă. Dar nu are cum să fie mai tristă decât mine. E indicat un număr la care trebuie să suni: 0800 ceva. Ce s-ar întâmpla dac-aș suna? M-ar salva cineva? Dar nu pot să sun, oricum. N-am voie să folosesc telefonul și n-am douăzeci de pence.

Psihologa vorbește cu mine.

– Trebuia să faceți felicitări de Ziua Tatălui...

Sar în picioare și răstorn măsuța de cafea. Cutia cu biscuiți și ceașca ei se-ntorc cu susul în jos. În zgomotul

asurzitor, o aud pe psihologă cum zice: „Ce mama mă-sii?“ E toată plină de ceai.

O tulesc înspre geam, sar pe el și am scăpat.

„Mama mă-sii“? Ce-nseamnă asta? E vreo înjurătură nouă? Îmi place. O s-o reţin.

Aterizez jos și mă lovesc cu faţa de beton. Rana de la genunchi mi se redeschide. Un firicel de sânge se prelinge în jos, către șosetă; bumbacul se înroșește. Îmi șterg de fustă palmele pline de praf, apoi o zbughesc către poartă. O împing la o parte și dusă sunt. Fug cât mă ţin picioarele, trec pe lângă copiii care merg de mână cu taţii lor la înghețată sau să bată mingea în parc. Poate merg să vadă un film? E vineri seară. Ocazia ideală să-ţi petreci timpul cu tata.

Încetinesc și mă opresc. Nu știu încotro mă duc. Nu vreau să mă duc acasă și s-o văd pe Beth sau pe mama. Stau în mijlocul drumului, iar inima îmi bubuie în piept. Încotro s-o iau acum? O iau pe-o stradă către parc. Fug înspre cel mai înalt copac și mă caţăr în el. Mă ascund printre frunze. Voi rămâne aici până se întunecă.

Scrijelesc cu unghia în scoarţa copacului „ALVIE“. Apoi scrijelesc „LA DRACU'“. Îmi sprijin capul de trunchi și închid ochii. În noaptea aceea dorm în copac și visez că-l găsesc pe tata.

19

Vineri, 4 septembrie 2015
Ostia, Roma, Italia

Mă trezesc în maşină, la marginea unei păduri, cu fruntea lipită de volan. Încerc să mă ridic, însă apăs pe claxon.

TIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIT.

Ce caut într-o pădure? Îmi amintesc acea dată când am dormit într-un copac. N-aveam decât opt sau nouă ani. Aproape că uitasem de asta. Mă trezisem înţepenită, frigul îmi pătrunsese în oase, şi aveam frunze în păr şi furnici în chiloţi. E incredibil că n-am căzut din copac. Maică-mea a făcut crize în ziua următoare. N-am mai văzut-o niciodată atât de furioasă ca atunci. Nu era supărată că nu venisem acasă, ci fiindcă mă întorsesem.

Călugăriţa stă inertă pe scaunul din dreapta. Are faţa lipită de bord. O împung cu degetul, însă nu se clinteşte. E rece. Nu respiră. E tot moartă. Chiar n-am vrut s-o omor. Acum ce-o să fac cu cadavrul ei? Ea a fost un accident. O greşeală. Mă simt destul de prost. Aproape *vinovată*. E ca atunci când am mâncat zece Pop-Tarts cu ciocolată dintr-odată, pe vremea când locuiam în Archway. N-ar fi trebuit să fac aia. O împing pe spate în scaun, îi închid ochii şi o mângâi pe faţă.

– Chiar îmi pare rău, îi zic. Asta n-a făcut nicicum parte din plan. Dacă te face să te simți mai bine, să știi că nu va trebui să-ți petreci timpul cu soră-mea în rai.

Nu-mi răspunde.

Am gura uscată și mă ustură în gât. Simt o senzație de arsură pe umeri și pe ceafă, de parcă mi-ar sfârâi pielea. Soarele e sus pe cer, iar razele lui străpung geamul, amplificate, intensificate. Dumnezeule, e cumplit de cald! Pielea parcă stă să-mi ia foc. Seamănă cu episodul cu Durex Play... cred că am dormit prea mult la soare. Ce oră e? Douăşpe? Verific ceasul cu cuc (care merge tot aiurea). Îmi studiez rapid corpul din cap până-n picioare. N-am nici o fractură. Nu mă doare nimic (în afară de nas, care e încă un pic sensibil. Îl admir în oglindă: sexy). Pipăi crăpătura din parbrizul spart. E întinsă pe sticlă precum o pânză de păianjen. Nu cred că am avut o viteză îndeajuns de mare încât să fi provocat pagube serioase. A fost mai degrabă o tamponare decât un accident. Dar maşina e înfiptă într-un unghi ciudat, fiind înclinată înspre partea din faţă la patruşcinci de grade. Îmi dă senzaţia că-mi pierd echilibrul, că sufăr de rău de mare. Trebuie să ies de aici.

Ce e căcatul ăsta? O călugăriță? O pădure? Totuşi ce dracu' caut aici? Sunt înconjurată de crengi şi de frunze. De copaci şi de tufişuri. De flori sălbatice. De un miros argilos şi de praf. De descompunere. Ăsta nu e centrul Romei. Cât de mult am condus? Până la Umbria? Până-n *Toscana*? Răsucesc cheia în contact şi încerc să dau în marşarier...

Dar nu porneşte. Mişto. Mirific. Nici cinci minute n-au trecut de când am maşina asta, şi am şi radiat-o. Verific nivelul combustibilului, însă rezervorul nu e gol. Poate că s-a supraîncălzit motorul. S-a topit

metalul la soare. Nu-i cine ştie ce pierdere. Oricum era veche de când lumea, se târa cu ultimele puteri. După cum arată interiorul şters şi învechit – volan din plastic de culoarea untului, scaune bej din piele, ceasuri de bord argintii, o oglindă micuţă, vitezometru micuţ, rotund, retro –, chestia asta are cincizeci de ani. Încerc să deschid portiera şoferului, dar e blocată de un copac. Mă aplec peste călugăriţa moartă şi încerc să deschid portiera pasagerului. Nici aia nu vrea să se clintească. Dumnezeule, sunt blocată înăuntru. Sunt captivă, ca un hamster sau ca un peştişor de aur. Stau îmbufnată în maşina care fierbe; se încinge ca un bordel din Hanoi.

Ce dracu' mai e şi asta?

Mă târăsc peste scaune până ajung în portbagaj. Dau peste un fel de recipient din metal. Îl ridic, îl scutur un pic şi îl miros. E benzină. Sau, poate, motorină. Îl arunc înapoi în portbagaj. Lichidul se agită în interiorul recipientului. Mă uit în jur după vreun mâner, dar nu am cum să deschid portbagajul pe dinăuntru. Gâfâi, transpir şi înjur până când, dintr-odată, mă uit în sus. Zăresc o trapă. Ha, ce noroc pe mine! Simt cum îmi alunecă în jos pe gât o broboană de sudoare. O deschid. Aer proaspăt. Trebuie să beau o votcă sau o tărie, în orice caz. Mă ofilesc ca o floare în ghiveci. Mă strecor în sus prin deschizătură. O boare răcoroasă îmi trece prin părul umed. Da. Da. În sfârşit, sunt liberă. Acum ştiu cum s-a simţit Mandela în 1990.

Mă clatin, sprijinindu-mă pe mâini şi pe picioare, pe acoperişul fierbinte, şi mă gândesc la pisici şi la Tennessee Williams. Apoi sar de pe plafon pe pământ şi mă uit la maşină. Are o dâră de sânge pe bara de protecţie. Ups. Încerc s-o şterg.

Aud o voce baritonală de bărbat şi tresar.

– *Ciao, come stai?*

Preț de o clipă, mi se pare că e Nino. Dar nu e vocea lui. E doar un tip oarecare.

– Ah. Ciau, îi zic.

Mă întorc înspre el. Dar nu e un bărbat; e o femeie. Cred. Sunt confuză.

– *Tutto bene?* mă întreabă.

O măsor din priviri: palme mari, bărbie bine definită, mărul lui Adam, păr tuns scurt, înaltă. E lată în spate, ca un bărbat. Poartă sutien și o fustă scurtă, roz. E pe tocuri (nepotrivită alegere pentru a umbla prin pădure.) E machiată prea strident. Uuu, îmi plac cerceii ei sclipitori. Mă întreb de unde și i-a cumpărat. S-a dichisit cam mult pentru o plimbare prin pădure. S-o fi rătăcit și ea, ca mine?

– Ăăă, oh. Nu știu italiană, îi zic.

Ea ce caută aici?

– Nici o problemă, drăguțo, îmi răspunde. Cauți ceva anume, sufletel?

– Nu. Nu chiar. Nu, îi răspund.

În afară de votcă. Și de Nino...

– De fapt, mașina mea nu vrea să pornească. Te pricepi la mecanică?

– Nu stai de vorbă cu cine trebuie.

Mă mai privește puțin în ochi, apoi ridică din umeri.

– *Ciao.* Să ai o zi bună!

Se întoarce cu spatele la mine și se îndepărtează, scuturând din fund în fusta strâmtă, roz și afundându-se cu tocurile în noroi.

– Hei, nu, stai. Întoarce-te, îi zic.

Femeia se plimbă pe marginea drumului. Apoi se oprește și privește în gol, înspre locul unde ar trebui să înceapă asfaltul. De ce așteaptă acolo, pe marginea drumului? Nu e acolo nici o stație de autobuz sau ceva

genul ăsta. În ce loc ciudat a ales să-şi petreacă vremea! Sau poate face autostopul? Arunc o privire către Fiatul distrus. Ştii ceva? O să fac şi eu autostopul.

Ah, nu, m-am prins. E prostituată.

Sunt pe cale să mă îndrept într-acolo şi să mă alătur femeii, când mă opresc.

O, băga-mi-aş. Călugăriţa!

Nu vreau să-i găsească poliţaii cadavrul. Amprentele mele sunt pe toată caroseria. Bara de protecţie e toată mânjită de sânge. Nu vreau ca moarta aia să se întoarcă să mă bântuie (mi-a ajuns că am păţit-o cu soră-mea geamănă). Se poate ca proprietarul maşinii să-mi fi reţinut semnalmentele şi să le fi dat poliţailor o descriere detaliată a mea? Dacă cealaltă călugăriţă mi-a văzut faţa şi a desenat o schiţă deloc flatantă? Nu, nu există decât o singură soluţie. Trebuie să fac scrum conserva aia de maşină. Trebuie să mă descotorosesc de călugăriţa aia într-un cuptor de cenuşă, fum şi foc. Bag mâna în geanta Prada şi scormonesc după bricheta Zippo mov: prezervative, ruj, telefonul lui Nino, ceasul cu cuc, inelul pentru penis, bricheta... mă întorc la maşină. Urc repede înapoi pe plafon – pielea de pe genunchi mă frige rău – şi mă las în jos prin trapă. Iau canistra din portbagaj şi mă caţăr înapoi pe plafon. Îmi încordez la maximum muşchii abdomenului.

Îmi amintesc ultima oară când am incendiat o maşină, cea a directorului de la fosta mea şcoală. Încă simt pe faţă căldura dogoritoare. Parcă simt şi acum mirosul de fum toxic. Privind retrospectiv, a luat decizia corectă de a nu se fi căsătorit cu maică-mea. Dar tot mi-a făcut plăcere să-i distrug maşina. A fost un antrenament perfect. Deschid canistra şi inhalez mirosul. Mă ustură ochii. Perfect, ar trebui să fie de-ajuns. Arunc

o privire către femeia de mai devreme, dar nu e atentă. Se află la cel puțin o sută de metri distanță de-aici.

Torn niște benzină prin trapă, în Cinquecento. GÂL, GÂL, GÂL, GÂL. Chestia asta pute de nu poți să respiri. Torn și peste călugăriță, pe văl, pe păr și pe veșmântul lung, negru.

– Îmi pare atât de rău, îi zic.

Mă întreb dacă o să mă ierte vreodată. Bineînțeles că o va face; doar e creștină. Iertarea e esențială în creștinism.

Scutur canistra ca să pice și ultimii stropi, apoi o arunc în mașină. Mă aplec să iau o creangă ruptă și aprind o frunză cu bricheta Zippo. Mai aprind încă una. Plus o crenguță. Apoi mai dau foc la câteva frunze și crenguțe. Sunt foarte uscate. Sunt cuprinse de flăcări fierbinți, roșii și portocalii. Mirosul mi-e cunoscut. Focul îmi pârlește sprâncenele. Arunc creanga în mașină, apoi sar jos și mă îndepărtez în pas alergător. Benzina se aprinde ȘUIERÂND, iar Fiatul ruginit e cuprins de flăcări. Mă las pe vine și trag cu ochiul prin geam. Scaunele ard binișor. Focul s-a întins de-a lungul spătarelor, arzând pielea crăpată. Flăcările se înalță până la plafon și înghit tot interiorul mașinii. Adio, Fiat. Adio, călugăriță. *Minunat.* Acum chiar că trebuie să beau ceva. Un milkshake de ciocolată cu Baileys, Kahlúa sau un Long Island Iced Tea tare.

Fumul gros, negru, urât emană o duhoare toxică de cauciuc ars. Se aud trosnituri, pocnituri și șuierături. Îl inspir și mă înec.

Mă îndrept către femeie.

– Hei, hei tu, îi zic.

Întoarce privirea înspre mine. Zărește Fiatul.

– Ți-a luat foc mașina.

– Știu.

Se uită absentă la şosea. E dată cu rimel auriu. Prea mult ruj. Îmi plac genele ei cu diamante; arată genial. Zăresc, într-un luminiş, un cort micuţ, pentru două persoane, dintr-ăla modern, cu acoperiş jos. Ancorat cu frânghii. Are uşă mov. Ne aflăm chiar lângă o şosea cu două benzi pe sens. Ce loc ciudat să-ţi instalezi cortul!

– Ai idee de unde mi-aş putea lua ceva de băut?

– Cucu, zice ceasul meu.

Femeia clatină din cap.

– Nu.

– Un pahar de votcă sau vreun bar?

– Nu e nimic prin preajmă.

Un vâjâit anunţă o maşină ce se apropie. O Lancia trage la marginea drumului. Din ea coboară un bărbat de vârstă mijlocie. Nu se deosebeşte prin ceva anume, nici prea înalt, nici prea scund, nici gras, nici slab. Mă uit cum îl abordează femeia, dând din fundul micuţ. Cei doi se îndreaptă către cort.

Simt mirosul de fum emanat de Fiatul care arde. Aud cum trosneşte şi sfârâie. Are gust de crematoriu. Prin aer plutesc fulgi micuţi de cenuşă care se aştern precum zăpada pe asfaltul încins. Flăcările se întind către copaci. Aş putea să privesc ore-n şir scena aceasta. Însă nu pot să stau aici toată ziua (chiar dacă incendiul arată minunat). Am treburi de rezolvat. Am de ucis oameni. Trebuie să mă întorc în Roma. Trebuie să-l caut pe Dynamite. *Acum*. Înainte să o facă Domenico. Voi ajunge prima la Nino.

Îmi verific telefonul. N-am internet. Nici semnal, la dracu'. Nu pot să-mi chem un taxi. Nu pot să o iau pe jos de aici. Oare ar putea să mă ia tipul ăla după ce – ştii tu – termină treaba?

Mă întorc şi privesc incendiul din pădure; Fiatul a dispărut, mistuit de flacăra uriaşă. Au luat foc zece sau

douăzeci de copaci. Călugărița va fi făcută scrum. Mă uit la cort cum se zgâlțâie. S-ar putea să mai dureze un pic. Fac semn cu mâna să mă ia cineva cu mașina și studiez șoseaua. Un Maserati. Un Prius. Un SEAT. Un alt Fiat. Simt căldura focului care se întinde. Îmi înțeapă pielea arsă de soare.

O iau înainte pe drum, îndepărtându-mă de cuptorul încins. Aiurez; în fața ochilor mi se arată un mojito cu rom: o felie de lămâie, niște mentă, zahăr brun, umbreluță din hârtie... flutur din mână, însă nu oprește nimeni. Trec cu toții în viteză pe lângă mine, ignorându-mă. Se aude un BUF când o creangă cu frunze portocalii, cuprinse de flăcări, se prăbușește la pământ. Arunc o privire înspre cort. Încă se zgâlțâie și se leagănă. Incendiul e doar la câțiva metri distanță. Flutur din mână.

Într-un sfârșit, se apropie o Mazda azurie. Șoferul e un tip tânăr. Oprește și coboară geamul.

– *Quanto?* mă întreabă.

– Ah. În engleză?

– Cât face un supt și-un futai? mă întreabă.

– Du-te dracului. Nu sunt curvă. Deși m-ai dat pe spate cu engleza ta. Mă poți lua cu mașina? Până-n Trastevere?

Saltă geamul la loc, apoi demarează.

– Hei? Unde pleci? strig după el.

S-ar putea ca toată treaba asta să dureze ceva.

Se apropie o Alfa Romeo. De data asta, o să mă urc în ea. Flutur din mână. Scutur tot brațul, de zici că sunt o moară de vânt (eu una nu m-aș lua la ocazie). Mașina încetinește și se oprește. Alerg spre ea. La volan e o femeie de vârstă mijlocie. Are ochii căscați de groază.

Arată cu degetul către incendiul sălbatic.

– *Mamma mia. Un fuoco?* întreabă ea.

Mă uit către cort.

– O, Doamne! Staţi o clipă.

Flăcările cuprind încetul cu încetul frânghiile cortului.

De ce trebuie să fac eu *totul*? Ăia doi vor fi arşi de vii.

O iau la goană prin pădure, înspre cort. Mă ard la glezne. Tuşesc, tuşesc, tuşesc împresurată de flăcări.

– Hei. Ieşiţi afară. Ieşiţi afară, le zic. Desfac fermoarul cortului şi smulg uşa la o parte. Mă ard la degetul mic. Trebuie să ieşiţi de-aici.

Cei doi sunt în pielea goală şi, evident, şi-o trag. O zbughesc afară prin deschizătură. Fugim departe de incendiu şi ajungem la şosea.

Femeia din Alfa Romeo se holbează la noi, rămânând mască. Ah. (Cred că tustrei compunem un tablou foarte insolit. Eu sunt singura care nu e goală puşcă, ceea ce e destul de neobişnuit pentru mine.) Ambalează motorul şi demarează, îndepărtându-se. Super. *Uite cum îmi scapă ocazia asta.*

E ultima oară când mai fac un gest amabil faţă de cineva. Nino avea dreptate: *nu e pentru mine.* Chiar nu ştiu ce m-a apucat. S-ar putea să fiu încă în stare de şoc.

Mă uit la cei doi. Sunt în curul gol: două scule tari şi o pereche de ţâţe.

– Mă puteţi duce până-n Roma?

Cel fără ţâţe îmi răspunde:

– Da. Merge şchiopătând către maşina lui Lancia, parcată la marginea şoselei, un pic mai încolo. Când deschide portbagajul, mă uit la fesele lui; sunt moi ca aluatul de pizza. Scoate de acolo o geantă, după care trânteşte capota de la portbagaj. Îşi acoperă organele cu geanta. Îmi zice: Poţi să mă aştepţi în maşină.

Deschid portiera şi mă urc în maşină. E drăguţă, spaţioasă. Model nou-nouţ. O urmăresc pe prostituată cu privirea, cum se îndepărtează în curul gol pe marginea şoselei. Mă întreb încotro se duce acum. O fi având vreun amic pe undeva, care să-i poată împrumuta nişte haine? Celălalt tip intră în pădure şi dispare printre copaci. Îl privesc din spatele geamului pasagerului. S-a dus acolo să se schimbe? Mă uit după chei să văd dacă sunt în contact: la naiba, nici urmă de ele. Asta e, va trebui să aştept.

Flăcările se împânzesc acum cu repeziciune. Mai privesc focul câteva minute, după care zăresc un preot care iese dintr-un tufiş cuprins de flăcări. Pe moment, am impresia că am halucinaţii. Ăla e... ăla e *Moise*? E îmbrăcat în sutană şi în cămaşă clericală; veşmântul lung, negru îi ajunge până la pământ. Trece prin flăcări şi se îndreaptă către maşină, deschide portiera şi se urcă.

– Eşti preot?

– Da.

Nu-mi vine să cred. *Alt* preot. A trebuit deja să omor unul săptămâna trecută...

– Ce e? Care-i problema? mă întreabă.

– Nimic, doar că... oh, las-o baltă.

Porneşte motorul şi se angajează în trafic.

– Haide, îmi zice. Nu fi naivă. Crezi că preoţilor nu le plac târfele transsexuale? Suntem în 2015.

– Ah. Da. Desigur, mă gândesc...

– Preoţii sunt cei mai numeroşi clienţi ai lor.

Rulăm cu viteză pe şoseaua străjuită de pini şi intrăm în centrul Romei. Pesemne că şi eu am parcurs cândva, azi-noapte, tot drumul ăsta, însă nu-mi amintesc. Cred că eram pe jumătate adormită.

– Mulţam, îmi zice, că mi-ai salvat viaţa.

– Mda, mă rog.

Nu știe că eu sunt vinovată de incendiu. Cred că e mai bine așa.

Privesc în gol, pe geam, la ruinele antice: cărămizi vechi, brune, și vile romane. Pe un semn de circulație scrie „*Ostia Antica*". Parcă toate drumurile duceau la Roma, nu?

– Așadar, zice preotul, ai venit aici în interes de serviciu sau în concediu?

– Ambele, îi răspund. Nici pentru una, nici pentru alta, de fapt.

N-am nici un chef să dau explicații. E mult prea complicat.

– Ți-a plăcut până acum?

– Nu. Nu prea, îi răspund.

– Ai mai fost până acum în Italia?

Oftez. Mirific. Are chef de stat la taclale. Vrea să ne împrietenim. Hai mai bine să fim prieteni prin corespondență.

– Am mai fost în Pompeii, Milano, Taormina.

Probabil n-ar fi trebuit să aduc vorba de Taormina...

– Ce frumos! Îmi place Sicilia la nebunie. Și pe unde te-ai plimbat în Roma?

Îmi înăbuș un căscat. Aș vrea să tacă din gură. Vreau să mă odihnesc un pic.

– Fontana di Trevi, Piazza di Spagna, fluviul Tibru...

– Trebuie *neapărat* să vizitezi Vaticanul. E cel mai frumos loc din Roma.

– Nu e *în* Roma, îi răspund. E un oraș-stat înconjurat *de* Roma.

Ai zice că un preot catolic ar trebui să știe măcar atâta lucru.

– Mă duc acum într-acolo; te duc și pe tine, îmi zice. Abia m-am îmbrăcat în hainele de lucru.

Înaintăm pe străzile prăfuite. Mă străduiesc să adorm, însă preotului nu-i tace gura o clipă. Ajungem, după foarte mult timp, la Vatican.

– Aici lucrez eu, îmi zice preotul. Aceea e Bazilica Sfântul Petru. Va fi aglomerat azi. Am ajuns la țanc pentru slujbă.

Oftez și mă dau jos din mașină. N-am vrut nicicum să vin aici, gândul meu era să mă duc în Trastevere. Sute de oameni intră într-o piață. În mijlocul ei se află un obelisc. Îl recunosc din *Îngeri și demoni*; aici a fost elicopterul. Mi-a plăcut când a explodat cerul. A fost o scenă mișto.

Apasă pe cheie, iar luminile clipesc o dată, semn că Lancia e încuiată.

– Nu vei spune nimănui despre asta?

Mă privește fix în ochi și își mușcă buza de jos.

– Cui să spun? *Papei?*

Nici măcar nu știu cum îl cheamă.

Încuviințează. Pare ușurat. Convins. Eliberează un oftat.

– De vreme ce mi-ai salvat viața, îmi spune. O să-ți fac o favoare.

– Ah da? îi răspund. Ce anume? *Să mă salvezi?* Nu vreau să fiu botezată...

– Te strecor pe furiș înăuntru, fără să stai la coadă. Trebuie să vezi Sfântul Petru.

– Nu. E-n regulă. Serios. Sunt evreică.

– E musai, insist.

20

Bazilica Sfântul Petru, Vatican

Ne îndreptăm agale către un loc numit Piața Sfântul Petru. Îmi fac selfie-ul de rigoare, însă nu-mi stă gândul la asta. Piața e rotundă, circulară. Bine, nu e chiar o piață (e un cerc). Pavajul din piatră cubică e brăzdat de linii lungi, drepte, geometrice. La un capăt al pieței se află o biserică imensă, ostentativă. E cea mai mare biserică pe care am văzut-o vreodată. E o „bazilică" Domul e înalt, lat și rotund și se înalță impunător asupra a tot ce-l înconjoară. De-a lungul bordurii de sus a fațadei se află zeci de statui în mărime naturală. Să fie de-ale sfinților sau de-ale papilor slăviți? Nu-mi dau seama de-aici de jos. Îl urmez pe preot și traversăm piața, îndreptându-ne către Sfântul Petru.

Sunt epuizată după o noapte în care am dormit prost în mașina aia pentru Oompa-Loompa. Mă ustură pielea în locul unde m-a ars soarele. Sunt deshidratată. Am ucis *o călugăriță* din greșeală. N-am progresat deloc în acțiunea de a-l găsi pe Nino. Toată treaba asta s-a dus de râpă. Mă uit la toți oamenii din jur. Peste tot, numai turiști. Eu ce caut aici? Îmi vine să mă întind pe jos și să-mi smulg ochii din orbite. Vreau să mă târăsc într-un colț și să mor. Dar piața asta nu are nici un colț, pentru că e în formă de cerc.

O călugăriță cu înfățișare prietenoasă trece pe lângă noi. Nu e aceeași cu cele de dinainte (nici cea moartă, evident, nici cealaltă, de la mănăstire). Îmi zâmbește fără vreun motiv anume. Care-i problema ei? Ce dorește? De ce e atât de *bucuroasă?*

poți/ Zâmbi și iar zâmbi și fi mișel![1]

Am învățat asta pe pielea mea de la Nino.

Îl urmez pe preot și urcăm un șir de trepte, apoi intrăm pe o ușă imensă, din bronz.

– O să-ți placă la nebunie, mă asigură.

Bazilica Sfântul Petru se umple de oameni. Miroase a tămâie și a turiști, iar pe mesele din metal ard mii de lumânări dispuse în șiruri ordonate. Aerul e răcoros și umed, iar eu tremur. Aș vrea să am o pelerină, ca preotul ăla. Pelerinele sunt foarte *la modă* anotimpul ăsta în Roma. Probabil că e vreo tendință nouă, populară. Ridic privirea către omul care se află la altar. Cine e? *Papa?* Și el e îmbrăcat în sutană și în niște robe lungi, unduitoare, ca Gandalf. Trebuia să-mi fi cumpărat alaltăieri, de la Prada, o pelerină din piele. Va trebui să mă întorc curând și să cumpăr una. Oricum, am nevoie de o geantă nouă.

– Ei, cum ți se pare? Magnific?

– Mda. *Shalom. Mazel tov.*

Întind gâtul și mă holbez la tavan. De sus se pogoară în coloane raze năucitoare de lumină de un alb imaculat. Totul e poleit cu aur și strălucește. Zăresc sculpturi întruchipând heruvimi și pe Iisus. Mă orbește ceva din spatele altarului: un soare măreț, auriu. Biserica enormă e ticsită de sute, ba nu, de mii de oameni care forfotesc. Papa (?) ține slujba în italiană. Sau poate că în latină. Habar n-am.

[1] *Hamlet*, actul I, scena 5

– Să nu uiți de micul nostru secret, zice preotul. Dumnezeu fie cu tine. *Ciao.*

Îmi face vesel cu mâna, apoi se îndepărtează pe culoar.

Mă prăbușesc pe cea mai apropiată bancă. Îmi sprijin capul în mâini. Of, Dumnezeule, ce situație de căcat! Când a luat-o totul razna? Situația părea atât de promițătoare săptămâna trecută. Fugeam cu noul meu iubit sexy, care seamănă izbitor cu Brad Pitt și care se prea poate să fi fost sufletul meu pereche (și ce dacă nu-mi știa numele). Eram stăpânii lumii. Îmi găsisem adevărata chemare. Slujba mea de vis. Reușiserăm să scăpăm de mafie și să ne ascundem la hotelul Ritz. Aveam diamante și un Lamborghini, și o valiză doldora de bani. Dar acum totul s-a dus pe apa sâmbetei, și cu ce-am rămas?

– *Mă ai pe mine*, îmi zice Beth.

Pe bune, Alvie, revino-ți. Adună-te.

Gata cu rahaturile astea. Absint? Târfe? Incendii forestiere, la dracu'? *E o prostie.*[1] *Trebuie să te pui pe treabă, fato. Răzbunare. Nino. Hai, concentrează-te. Puțină disciplină.* O să mă duc să-l caut pe *Dynamite* ăsta. E cea mai sigură cale ca să ajung la Nino. Dar cum? Nu e un nume adevărat. Nu pot să-l caut într-un registru sau într-o carte de telefoane. Și nu are rost să mă duc acum la Radio Londra, fiindcă nu e deschis. Va trebui să fur telefonul lui Nino de la Domenico. Dacă pun mâna pe telefonul ăla, aflu numărul lui Dynamite și stabilesc o întâlnire. Ușor de zis, mai greu de făcut. Dar o voi face. Trebuie să o fac. Se impune. Oare aș putea să-i fur pistolul lui Domenico? În timp ce-i șterpelesc telefonul mobil. Și apoi mă duc să pun

[1] *Hamlet*, actul V, scena 2

mâna pe *stronzo*-ul ăla. Da, da. Aşa o să fac. O să mă pun pe picioare.

Dar dacă Dynamite e o diversiune? O pistă falsă? Atunci, cum am să-l găsesc pe Nino? Şi cum voi fura de la un mafiot cu două gărzi de corp, la dracu'? Nu, e ridicol. Încep să mă descurajez. *De la o vreme... mi-a pierit toată veselia...*[1] *E atât de nedrept. De ce mi se întâmplă mie asta?* Mi se pare că alerg după cai verzi pe pereţi. Fug pe o bandă de alergare, însă nu reuşesc să înaintez.

Studiez mulţimea. Oamenii se roagă, îşi ţin mâinile împreunate şi ochii închişi. Stau îngenuncheaţi pe nişte perne roşii din piele, cu capetele plecate. Şuşotesc. Ştii ceva? Încerc şi eu. Trebuie să încep de undeva. Sunt *disperată*. Am nevoie ca Dumnezeu să fie de partea mea numaidecât. Cred că pot să afirm în mod oficial că nu mă pot găsi într-o situaţie mai proastă decât asta. Ce am de pierdut?

Iau perna micuţă din piele, care e agăţată de un cui de pe bancă. Îngenunchez, închid ochii şi îmi împreunez palmele:

Dragă Doamne, te
Rog ajută-mă: vreau să-l
Găsesc pe Nino.

Aştept un pic ca rugăciunea să-şi facă efectul, apoi deschid un ochi şi mă uit în jur.

NINO? CE DRACU'?

El e. Oare a funcţionat rugăciunea mea haiku?

Nino se roagă, două rânduri mai în faţă. Îi recunosc ceafa. Întoarce capul într-o parte şi – da – el e. (Cred. *Poate.*) Ce naiba caută aici? Ah da, e foarte pios. Are

[1] *Hamlet*, actul II, scena 2

pe spate tatuajul ăla cu Maica Domnului. De bordul mașinii avea lipită o poză cu Iisus. Tipul e un catolic fervent. Firește că vine aici când e în oraș. E la mintea cocoșului.

Îmi croiesc drum cu coatele printre oamenii care se roagă în rând cu mine și alerg pe coridor către Nino. *Mulțam, Dumnezeu, ești foarte tare.* Promit să fiu cuminte de acum încolo. Pe bune. Jur pe roșu. Ajung la capătul rândului unde l-am zărit pe Nino, dar... se pare că a dispărut. Scrutez mulțimea, căutându-i părul negru, lins, bărbia proeminentă, fața chipeșă, cicatricea lungă, roz de pe obrazul drept...

– NINO. UNDE EȘTI?

Zăresc o jachetă neagră, veche din piele, care își croiește drum către ieșire. Bărbatul se întoarce și se uită peste umăr. Aia e cumva o mustață în formă de potcoavă? Oamenii cască ochii la mine și își țuguiesc buzele dezaprobator. N-ai voie să strigi în biserică. Sau să fugi. Sau să înjuri.

– La dracu'.

Alerg înfierbântată înapoi pe culoarul aglomerat, simt cum îmi curg broboane de sudoare pe sprâncene. Șocul de pe fețele tuturor e vizibil. Papa (?) se oprește din vorbit și se holbează la mine.

Mă învârt ca un derviș în transă extatică.

– AAAAAAAAAAAAAAAAARGGGGHHHH.

Dau buzna afară pe ușă. Te pomenești că o fi vreun soi de *miracol*? Sunt convinsă că n-a fost aici mai devreme. A apărut ca prin magie. Jur că mă convertesc. *Chiar s-a întâmplat pe bune.* Am avut o revelație. Mă uit atent prin piața circulară de mai jos. Acolo. Lângă fântâna aia? Traversez în goană, în zigzag, piața aglomerată, ca o viespe toamna. Nu-mi vine să cred că

mi-a răspuns Dumnezeu la rugăciune. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc *vreodată* de El.

Un tip într-o jachetă neagră din piele...

Alerg către el.

Nu e Nino.

Dar... of, frate, unde-a dispărut?

– Nino? întreb.

Sunt în mijlocul pieței, însă nu-l văd nicăieri. S-a evaporat. A fost acolo în carne și oase? Sau a fost o vedenie născocită de mintea mea din cauza stresului și a lipsei de somn? Era fostul meu iubit? O iau razna?

Scot un țipăt înfiorător:

– M-AM SĂTURAT.

O să pun mâna pe el data viitoare. O să pun mâna pe el. O să...

Mă prăbușesc pe dalele din piatră și-mi sprijin capul în mâini.

Asin ce sunt![1]

Cucu. Cucu.

– Ești bine, draga mea?

Ridic privirea și dau cu ochii de o călugăriță.

– Ai avut o experiență religioasă?

– Da, da. Sunt în extaz.

– Așa se întâmplă mereu.

---

[1] *Hamlet*, actul II, scena 2

21

Trastevere, Roma, Italia

– Cum dracu' aţi intrat *voi* aici?

Mafioţii sunt în apartamentul meu. Sunt în sufragerie, jucând cărţi şi bând bere italienească.

– Uşa era deschisă, Elizabeth.

– Nu, nu era.

Domenico ridică din umeri.

– În fine, zic eu în continuare. *Nu sunt în cârdăşie cu Nino.*

Ridică ochii şi mă priveşte furios.

– Uite, îi zic. Şi eu îl vreau mort. La fel ca tine. Vezi?

Îi arăt tatuajul de pe fund.

– „Mori, Nemo"? mă întreabă Domenico.

– Da. Păi. E doar o greşeală de ortografie. Suntem în aceeaşi tabără, îţi jur. Arunc o privire prin sufragerie. Doze goale de Nastro Azzurro. O scrumieră plină cu chiştoace de ţigară. Din câte se pare, se află aici de ceva vreme. Presupun că pe mine mă aşteptau. L-am văzut pe Nino la Vatican.

Domenico se încruntă.

– Eşti sigură că era el?

– Da, aşa cred. De fapt, nu. Nu sunt sigură. S-ar putea să fi fost el.

Domenico se întoarce la jocul de cărţi.

– *Scopa*, zice.

Câştigă.

– Vreau să-l cunosc pe Dynamite ăsta.

La dracu', poate îi facem o vizită împreună.

Domenico încuviinţează.

– *Sì*.

Zăresc o vază cu trandafiri roşii, înalţi, pe măsuţa de cafea. Sigur nu se aflau acolo până acum. Oh, Dumnezeule. Ce înseamnă asta?

– Domenico, mi-ai cumpărat tu flori?

Domenico se uită la buchetul de trandafiri.

– Nu, de ce-aş fi făcut asta?

– Habar n-am. Mă uit la Riccardo şi la Giuseppe. Nişte chipuri lipsite de expresie. Nu le-au cumpărat ei. Băga-mi-aş... cred c-a trecut Nino pe aici. Domenico, chiar a fost uşa deschisă?

– Aşa am zis.

Verific să văd dacă în vază e vreo felicitare, dar nu găsesc nimic. Trandafiri. Din nou trandafiri *roşii*, fix ca la Ritz.

– Ştiu asta cu florile. Sunt de la el.

Ah, dragul de el. Ce drăguţ din partea lui...

Nu, Alvie, să nu care cumva să cazi în plasă. Ţi le-a trimis doar fiindcă se simte vinovat.

Aşa şi trebuie. Dobitocul.

Sau – şi, cunoscându-l, varianta asta e mai plauzibilă – i-a trimis pe post de ameninţare? Mă zgâiesc la bobocii purpurii. Ţepii de pe tulpini par ascuţiţi.

Domenico clatină din capul lui urât.

– De ce ţi-ar cumpăra Nino flori?

– Ţi-am mai zis. Îi place de... fir-ar să fie, asta înseamnă că ştie unde locuiesc. M-a urmărit? Mi-a urmărit telefonul? Dar e imposibil. Dacă mai e încă aici?

Domenico dă restul de bere pe gât şi trânteşte sticla pe masă. Riccardo şi Giuseppe schimbă nişte priviri.

– Trebuie să răscolim apartamentul, le zic.

Domenico își scoate pistolul, iar eu îl urmez îndeaproape. Sunt pregătită, gata să fac uz de schema mea ucigașă. O să-i trag un genunchi în boașe. Dăm buzna din sufragerie în dormitor. Mi-ar plăcea să am pistolul lui Domenico. Verificăm bucătăria, baia, cabinetul. Nu e nici în dormitorul pentru oaspeți, nici în vreunul dintre dulapuri. Nu se ascunde nici în pod, nici sub pat. Întoarcem apartamentul cu susul în jos, căutându-l.

– Nu e aici, la dracu'.

– *Minchia*, zice Domenico.

– *Stronzo*, zic și eu.

Domenico se așază la loc. Clatin din cap și oftez. Mă simt complet dezgustătoare. Sunt lipicioasă toată. Miros a fum de la incendiul din pădure și încă mai am Durex Play în păr.

– Mă duc să fac duș, le zic. Apoi mergem.

Intru în sufragerie îmbrăcată în costumul din piele. Sunt spălată, dichisită, gata de treabă. Sunt *plină de energie*. Sunt al dracului de încântată. Mafioții moțăie pe canapea.

Bate cineva la ușă.

O, nu. Cine să fie? Nenorociții de polițai? Nu e Nino, fiindcă el nu bate niciodată.

Domenico ține mâna pe pistol.

– Stați un pic, le zic. Ar putea fi oricine.

Se încordează. Umerii i se ridică. Chipul lui de brută capătă o expresie sumbră. Au venit să mă aresteze pentru c-am ucis-o pe soră-mea? Pentru că l-am ucis pe Ambrogio? Pe tâlharul ăla? Pe călugăriță? Inspir adânc.

– Vin într-o clipă, strig.

Domenico se ascunde, strecurându-se în dormitor. Bună idee.

Îmi netezesc părul. Îmi muşc buza. Încerc să descui încuietoarea dublă. Cheile zornăie, lovindu-se de metal. Îmi tremură mâinile şi degetele. Palmele mele sunt leoarcă de transpiraţie. Uşa se deschide şi... dau nas în nas cu maică-mea, care-l cară pe Ernie într-un coşuleţ pentru bebeluşi.

Rămân cu gura căscată de uimire. *Cum dracu' a ajuns aici? E vreo glumă proastă?* Eu şi cu maică-mea ne-am scos mereu ochii una alteia. Ah nu, n-am zis bine... *vreau să-i scot ochii.* E mai rău decât dacă ar fi fost poliţia. Aş prefera să mă duc la închisoare.

–*Alvina?* întreabă maică-mea.

Îşi duce mâinile la gură. Are o expresie răvăşită. Arată de parcă ar fi văzut o fantomă şi, într-un fel, chiar asta a păţit.

Băga-mi-aş, situaţia ar putea lua o turnură foarte urâtă. Mama e singura care ne poate deosebi. A ştiut mereu, fără să dea greş. Zici că ne ştie după *miros*. Ronnie şi Reggie. Jekyll şi Hyde. Omul cu masca de fier... ei bine, presupun că asta lămureşte atunci situaţia. Va trebui să fiu Alvie de acum înainte. Maică-mea n-ar putea păstra secretul nici în ruptul capului. I se citeşte pe faţă.

– De fapt, acum mi se spune *Beyoncé*, mamă. Ăsta e numele pe care l-am folosit în ultima vreme.

– Credeam că eşti moartă, îmi răspunde.

Maică-mea are o voce ascuţită. Şi accent australian. Oscilează între *EastEnders*[1] şi *Neighbours*[2], de parcă nu

[1] Serial britanic a cărui acţiune se petrece în estul Londrei
[2] Serial australian

se poate hotărî asupra originii. Locuiește de zece ani în Oz, acolo unde trăiesc toate creaturile veninoase. Sperasem să rămână acolo pentru totdeauna. Însă n-am eu norocul ăsta, așa că iat-o aici. Își dă jos mănușile din mătase, deget cu deget, după care le împachetează și le pune în buzunar. E îmbrăcată într-un costum purpuriu cu fustă, dres de 15 deni și poartă o pălărie. E genul de vestimentație pe care ar purta-o Theresa May în timp ce ar spune ceva foarte enervant.

– Mamă? Poftim? Dar cum m-ai găsit?

– N-a fost *atât* de greu. Nu ești vreun yeti.

Nu, sunt Monstrul din Loch Ness.

– Credeam... credeam.

Își înăbușă un hohot de plâns.

– Credeam că *Beth* era în viață.

Îi alunecă o lacrimă pe obraz. O șterge cu degetul.

Mă uit la Ernie cum stă în pătuț; e al meu. Nu vreau să-l aibă *ea*. Îl ridic și-l iau în brațe.

– Ma ma ma, zice.

– Bună, purcelușule, îi zic și îi mângâi obrăjorul moale, rozaliu și grăsuț. Acum, că a ajuns într-un final înapoi la mine, nu-i voi mai da drumul vreodată. Îl privesc în ochii lui mari și albaștri. Ia spune, mi-ai dus dorul, bebelușule?

Maică-mea mă împinge la o parte și intră în apartament. Simt un damf amărui de Elnett. Mereu folosește prea mult fixativ; capul ei e inflamabil (bine de știut). Coriandru. Chiparoasă. Urme de opoponax. S-a dat cu o adevărată bombă chimică – Dior Poison, insecticidul ei preferat. Așază coșulețul pentru bebeluși pe podea și se uită la dezordinea din noul meu apartament. Zărește bătăușii care stau întinși pe canapea. Apoi se pare că îmi observă pentru prima oară nasul.

– Oh, îmi zice, ridicând o sprânceană. Arăți... ciudat. Te-ai îngrășat?

– Și eu mă bucur să te văd.

Mă învârte într-o piruetă și se uită la fundul meu.

– Ce naiba ai mâncat? Clatină din cap și își țuguie dezaprobator buzele. De câte ori trebuie să-ți repet? Pringles nu fac parte din alimentația de bază.

Ernie regurgitează ușor și apoi scuipă pe mine. Mă șterg cu cămașa.

Riccardo și Giuseppe cască și se întind pe canapeaua de piele. Au fețe soioase, murdare, ghetele, pline de noroi, iar pantalonii de trening cu care sunt îmbrăcați arată ca vai de ei. Maică-mea strâmbă din nas, apoi își încrucișează brațele și așteaptă.

Ce așteaptă?

Nu ne slăbim din priviri.

Domenico iese din dormitor. Clipește și o studiază pe maică-mea de zici că e vreo pasăre exotică. Pasărea Paradisului, te pomenești? O manucode cu pene lucioase sau o astrapia cu coadă panglică? Numai eu știu că e un *albatros*. Un semn rău. Un blestem malefic. Nu trebuie să-i omori.

– Ei bine, n-ai de gând să mă prezinți? mă întreabă mama.

Își dă jos pălăria și mi-o pune în brațe (ce sunt eu, vreo *slujnică*?). E o pălărie din paie cu un bor neobișnuit de lat și cu o eșarfă roz, pretențioasă legată în jurul ei.

De ce n-am ucis-o în Taormina? Ar fi trebuit să o aștept și să-i fi înfipt un glonț între ochi. Acum o să strice totul. Acum își va dori să *vorbească*...

– *Signora*, permiteți-mi să mă prezint. Numele meu este Domenico Osvaldo Mauro. Sunt un prieten apropiat al fiicei dumneavoastră. E o plăcere neașteptată

să fac cunoştinţă cu o tânără doamnă atât de fermecătoare. Se întinde şi îi ia mâna maică-mii, pe care o sărută delicat. Iertaţi-mi, vă rog, înfăţişarea neglijentă; n-am avut ocazia să mă îmbrac la patru ace.

Ia stai un pic, tânără? *Pe bune?*

Mi se pare că maică-mea roşeşte, însă mi-e greu să-mi dau seama din cauza machiajului. Astăzi, chiar că s-a tencuit bine; zici că-i o mască mortuară.

– Domenico, ea e Mavis, mama mea. Mavis, el e Domenico, le zic.

– Mavis? Ce nume frumos! replică Domenico, deopotrivă şocat şi surprins.

Sper că glumeşti.

Maică-mea îşi retrage mâna.

– Oh? Vă mulţumesc. E franţuzescul pentru *sturz cântător*...

Ăăă, nu. Nu e.

– Mamă. Bun. Mă bucur să te văd. Tot nu mi-ai spus cum m-ai găsit.

– Nu. Nu ţi-am spus, aşa-i? Trebuie să recunosc că e o situaţie cât se poate de neobişnuită. Vreau să ştiu ce se petrece.

Caută din priviri un loc unde să se aşeze, şi ochii i se opresc asupra unui fotoliu verde-deschis. Şterge praful de pe el şi se aşază, aranjându-şi fusta. Stă picior peste picior şi îşi ridică privirea către mine.

– N-ai de gând să mă serveşti cu o ceaşcă de ceai? Sau cu un pahar de şampanie?

Îşi înclină capul într-o parte, ca un papagal obraznic.

– N-am ceai. Nici şampanie. Abia m-am mutat aici, îi răspund.

– Ei bine, nu aşa îţi primeşti oaspeţii. Lumea va crede că ai fost crescută în codru. Mama îşi curăţă o scamă

invizibilă de pe jacheta roșie. Mă gândesc că n-ai nici de mâncare. De parcă ar conta că sunt lihnită.

– Așa cum ți-am zis, abia m-am...

– Și *nu*, nu mă refer la *Pop-Tarts* de căpșune. Habar n-ai în ce condiții infernale am călătorit din Taormina pân-aici. De una singură, cu nepotul tău orfan și fără cineva care să mă ajute cu bagajele. Iar acum... iar acum... Arată cu mâna către mine, apoi își acoperă fața cu mâinile. Iar acum, *asta*.

Bănuiesc că se referă la faptul că sunt în viață. E limpede că e dezamăgită de asta.

– Ei bine, nu ți-a *cerut* nimeni să vii, îi zic.

Mă uit la Ernie, care a ațipit la mine în brațe.

– Deci... cum m-ai găsit, mamă?

– Poliția i-a urmărit telefonul surorii tale, evident, îmi răspunde. (Băga-mi-aș, n-ar fi trebuit să-l pornesc deloc. Știam eu că e riscant.) Deși nu înțeleg nicicum de ce e telefonul lui Elizabeth la tine... polițiștii vor sosi aici în orice clipă. Trebuie doar să parcheze mașina. Îmi aruncă o privire sfredelitoare. Știi că sora ta e moartă?

O privesc fix și nu scot o vorbă.

Domenico își drege glasul.

– Păi... noi vom pleca, ne zice.

Domenico se îndreaptă către canapea. Cei doi malaci stau răscrăcărați pe ea. Giuseppe are gura căscată și îi curge un firicel de salivă pe barba nerasă. Riccardo stă cu un picior pe fotoliu, celălalt atârnându-i pe podeaua sufrageriei. Domenico îi trage un șut în tibie lui Riccardo.

– Băi. *Stronzo*. *Sveglia*.

Îi trage un dos de palmă peste față lui Giuseppe. Cu tot cu inele și cu încheieturile degetelor.

Cei doi se trezesc și sar în picioare.

– *Che cazzo? Che cazzo?* îl întreabă.

Se freacă la ochi și cască.

– *Polizia*, le răspunde.

Domenico se întoarce înspre maică-mea.

– Mavis, plăcerea a fost de partea mea. Sper că ne vom mai întâlni cândva.

Nenorocitul chiar face o plecăciune în fața ei.

Știam eu că polițaii aveau să mă găsească în cele din urmă. Băga-mi-aș, trebuie s-o șterg de-aici. Însă, dacă plec, voi trezi suspiciuni. Dacă mă prind, s-a zis cu mine. Poate că nu doresc decât să-mi pună câteva întrebări? Au impresia că-i pot ajuta la rezolvarea cazului. Nătângii ăia cred că Salvatore e vinovatul. Voi fi bine. Acum, că maică-mea e aici, va trebui să fiu Alvie. Voi juca rolul surorii gemene loiale. Mi-ar fi de ajutor dacă Domenico ar pleca dracului de-aici... nu e nevoie decât de un singur cuvânt nepotrivit. O aluzie. Un indiciu. Ar putea să se ducă totul de râpă din cauza lui.

Cineva bate cu putere în ușa de la intrare. Domenico pălește. Îmi dau ochii peste cap și deschid. Nu-mi pasă. E prea târziu. Pe hol se află doi polițiști. Aceiași doi păcălici pe care i-am întâlnit în Taormina, Commissario Savastano și Commissario Grasso. Ei au venit la domiciliu când a murit Ambrogio. I-am recunoscut din prima.

– *Buongiorno, signora*, mă salută polițaii.

– *Buongiorno*, zice Domenico.

– *Buongiorno*, zice Riccardo.

– *Buongiorno*, zice Giuseppe.

– *Ciau, ciau, ciau*, le răspund.

– Noi eram pe picior de plecare, zice Domenico. Se întoarce către mafioți. *Andiamo.*

Cei trei se strecoară pe lângă polițiști.

– *Arrivederci*, salută Domenico.

Îi privesc cum se îndepărtează pe hol.

Cei doi polițiști se uită la mine.

– Domnișoara Elizabeth Caruso?

– Nu, e cealaltă, zice maică-mea. Plânge cu sughițuri. Domnilor polițiști, ea e domnișoara Alvina Knightly.

Aceștia mă privesc și se încruntă.

– Și cadavrul din Taormina? întreabă Savastano.

– *Acela* era al lui Elizabeth Caruso.

Maică-mea e scuturată de un hohot de plâns.

O, Doamne, mai bine-aș fi moartă!

– N-am petrecut decât o noapte în Taormina. Soră-mea m-a scos din minți. (Măcar partea asta e adevărată.) Așa că i-am zis că trebuia să mă întorc în Londra. I-am spus că era ceva legat de serviciu. Știu, știu, n-ar fi trebuit să mint, dar aveam nevoie de un pretext ca să pot să plec. Mă scotea din sărite *în ultimul hal*. Soră-mea era foarte enervantă. Desigur, acum mă simt vinovată. Vorbesc serios. (*Nu chiar.* Era o vacă.) I-am spus că trebuia să mă întorc în Anglia, în schimb, m-am plimbat pe insulă și am vizitat toate obiectivele turistice renumite. Ba chiar am urcat până pe vârful muntelui Etna; priveliștea a fost superbă.

– Unde ați dormit? În ce hoteluri? întreabă Commissario Savastano.

Creionul lui e hotărât să-mi înhațe răspunsul și să-l treacă în carnețelul cu spirală.

– Am dormit sub cerul liber. Vremea a fost plăcută și uscată, așa că nu m-a deranjat.

Maică-mea pufnește dezaprobator. Crede toate balivernele, fără doar și poate. Își aduce aminte când am dormit în copac...

– Și ce ați făcut după aceea?

– Am luat feribotul, pe 30 august, înapoi către continent, după care am luat trenul către Roma. Am vrut

să mai vizitez câte ceva înainte să mă întorc în Anglia. Piazza di Spagna, Vaticanul... vă rog să mă iertați, însă sunt foarte supărată.

Îmi acopăr fața cu palmele. Respir greoi pentru o clipă. Inspir adânc și oftez. Trag cu ochiul pe furiș, printre degete. Ernie se foiește în pătuț. Maică-mea mă țintuiește cu privirea. Polițiștii se află de cealaltă parte a mesei și mâzgălesc ceva în carnețele.

– Nu înțeleg un lucru, zice maică-mea, mijind ochii. De ce e la tine telefonul lui Elizabeth?

Îi arunc maică-mii o privire ucigătoare. Nu pare să bage de seamă. Mai că aș crede că s-a înțeles cu polițaii să mă condamne pentru omor. Ah, nu. Stai. Probabil că așa și e.

– *Sì, sì.* Telefonul va rămâne la noi, intervine Grasso, întinzând mâna. Vă rog frumos, *Signorina* Knightly.

Caut iPhone-ul soră-mii în geanta Prada și îl scot de acolo. I-l pun în palma întinsă. Îmi storc creierii. Ce se găsește în telefonul ăla? Ceva incriminator? Cred că mi-am acoperit destul de bine urmele. Am folosit telefonul cel nou când i-am trimis mesaje lui Nino și când mi-am făcut toate pozele alea în magazinul Prada.

Commissario Savastano ia telefonul și îl sigilează într-o pungă transparentă din plastic.

– Telefonul meu s-a stricat, așa că Beth mi l-a dat pe al ei. Mai era și ea drăguță *uneori*...

Polițiștii încuviințează. Maică-mea se încruntă. Încă nu-i vine să creadă că cea pe care au găsit-o e Beth.

– Dar de ce m-a sunat Beth, când eram în Australia, să-mi spună că *tu* erai moartă?

Polițiștii se uită nedumeriți unul la celălalt. Futu-i. Are dreptate. De ce-am făcut asta? N-am vrut să las treburi nerezolvate și atunci mi s-a părut că-i o idee bună. Am sunat-o pe maică-mea, dându-mă drept

Beth, şi i-am spus că Alvie dăduse ortul popii. I-am zis că murise în piscină. Măcar partea aia e adevărată.

Mă fixează trei perechi de ochi. Dintr-odată, mi se face mult prea cald.

– Cred că nu-ţi aminteşti bine, mamă. Pun mâna peste mâna maică-mii. Cobor vocea. Creierul îţi joacă uneori feste. Îţi spune ceea ce *vrei* să crezi atunci când adevărul e mult prea... nasol.

Maică-mea îşi retrage mâna. Acum plânge, jeleşte de-a binelea. Poate că de-abia acum a acceptat realitatea. E de-a dreptul isterică, la dracu'. Bun. Arată ca una sărită de pe fix. Vor crede povestea mea.

Aud în cap ecoul hohotului de râs al lui Mr Bubbles.

Commissario Savastano îşi mângâie barba nerasă şi încărunţită.

– Aşadar, aţi petrecut noaptea din 26 august la vila familiei Caruso?

– Da. Puteţi să o întrebaţi pe Emilia. E dădaca angajată de ei, le zic.

Poliţiştii încuviinţează. Au interogat-o deja.

– Doar o noapte?

– Da, le răspund.

– Aţi observat sau aţi auzit ceva suspect cât timp aţi stat acolo? Ceva care să vă fi dat de bănuit că sora dumneavoastră se afla în pericol?

– Ăăă, doar o clipă, să mă gândesc... Mă încrunt. Mă prefac că mă gândesc. Că îmi storc creierii. Ştiu că şi-o trăgea cu vecinul de alături – Salvatore, aşa cred că îl chema. Credeţi că asta ar fi putut avea de-a face cu uciderea ei?

La fix.

A fost genial.

Maică-mea scoate un ţipăt strident, de zici că-i un papagal sugrumat.

– Ah da, Salvatore Bottare.

– Da, el e. El e tipul pe care-l căutați, le zic.

– Iar dumneavoastră îl suspectați pe acest vecin, pe *Signor* Bottare, că ar fi vinovat de crima odioasă?

– Oh, da. El e. Pun pariu că el a făcut-o.

Oftează.

– În regulă.

– Tot ce trebuie să faceți acum este să-l găsiți.

Încerc să arborez un zâmbet triumfător.

Savastano își drege glasul. Bea o gură de apă.

– Aseară a fost găsit trupul neînsuflețit al lui *Signor* Bottaro. A fost descoperit într-o pădure din apropiere de Taormina, destul de aproape de cel al lui Elizabeth.

Mă holbez la polițai.

– Iertați-mă, *puteți repeta?*

– Salvatore e mort.

Simt cum mi se scurge tot sângele din obraji. Chiar mă întrebam unde îl îngropaseră Nino și Domenico. *Nu* e bine ce se întâmplă.

– Ați găsit trupul lui Salvatore?

– Da.

– Mort, într-o pădure?

Beth râde isteric la mine în cap.

– Taci dracului din gură.

– Pardon?

– Ah, nu vorbeam cu tine.

Maică-mea se încruntă. Pe mine mă trec toate apele.

– Avem motive să credem că persoana sau persoanele care v-au ucis sora i-au ucis și pe Ambrogio Caruso și pe Salvatore Bottaro.

– Oh. Chiar așa să fie?

Mă foiesc pe scaun.

– *Signorina* Knightly, mai spuneți-mi ceva: ați auzit vorbindu-se despre un tablou? Despre un Caravaggio? întreabă Grasso.

Nu-mi iau privirea de la covorul ros. Maică-mea îmi trage un șut în tibie.

– Alvina, domnul polițist ți-a pus o întrebare.

– *Totul se duce de râpă*, îmi zice Beth.

Taci taci taci taci.

– Puteți repeta, vă rog? îi spun.

– Ați auzit vorbindu-se despre un tablou de Caravaggio cât timp ați stat la vilă?

– Nu. Cu siguranță nu. Nici nu știu ce înseamnă asta.

Maică-mea își dă ochii peste cap când mă aude.

– Un *Car-a-vag-gi-o*, îmi zice. Își mută privirea către polițai. N-a promovat la cursul de artă.

Polițiștii se uită unul la altul. Își pun capacele la pixuri și își închid carnețelele.

– Vă mulțumim, ne-ați fost de mare ajutor.

Ridic privirea și încuviințez. Pe față mi se așterne un zâmbet larg.

– Vă stau la dispoziție dacă mai aveți nevoie de ajutor la investigație. Cu orice aș putea să ajut...

Se ridică. Dăm mâna. Pleacă.

Iuhu! Iuhu! Ce *ușor* a fost! Am trecut cu brio peste asta, la dracu'. Sunt o adevărată *profesionistă*. E aproape ca și cum n-aș avea nimic de ascuns. Nu m-am pierdut cu firea. M-am ținut de poveste. Asta a fost o performanță demnă de un Oscar. M-am ținut tare chiar și atunci când mi-au dat vestea halucinantă că i-au găsit cadavrul lui Salvo. De-abia am tresărit.

Maică-mea se îndreaptă către mine și își îngustează privirea.

– Indiferent pe unde treci, lași haos în urma ta.

– Haide, mamă, nu da vina pe mine. A fost momentul nepotrivit, locul nepotrivit. Nimic mai mult.

– Lucrurile sunt mai complicate decât laşi tu să se înţeleagă.

Mă aplec să-l iau pe Ernie în braţe şi îl gâdil sub bărbie.

– Nu, nu sunt. Nu mai exagera atât. Nu mai face din ţânţar armăsar.

Domenico şi zdrahonii lui se întorc după plecarea poliţiştilor şi după ce maică-mea s-a instalat comod la mine în apartament.

– *Totul e în regulă*, îi zic din vârful buzelor. *Au plecat.*

– Ce-au vrut sticleţii ăia? întreabă Domenico.

– Nimic, îi răspund. E-n regulă.

– *Nimic?*

Domenico clatină din cap.

Încui uşa de două ori.

Îşi drege glasul.

– Hm-hm.

Tresar speriată. E un sunet exploziv, de AK47.

– Doamnelor, aş fi deosebit de onorat să vă scot la cină astă-seară.

Oh, Doamne. Te rog, nu. Îmi dau ochii peste cap.

– Nu e nevoie, Domenico. *Serios.*

Domenico se uită la maică-mea. Maică-mea se uită şi ea la el.

– Cunosc un local intim şi fermecător, în Piaţa Navona. E, cum se zice, *romantic*. Priveliştea înspre fântâna magnifică a lui Bernini, Fântâna celor Patru Râuri, este incomparabilă.

– Nu. Nu, *mulţumim*, îi zic.

Îi fac semn din ochi. Îi arunc o *privire*, însă nu se prinde. Sau nu-i pasă. O soarbe pe maică-mea din priviri,

de parcă ar fi Marilyn Monroe sau Elena din Troia. Îîîh. Maică-mea îl priveşte şi ea lung. Ce se petrece? Domenico se pune într-un genunchi, de zici că e pe cale să o ceară de nevastă.

– Când lumina lunii sărută pieile din marmură ale zeilor celor patru râuri, veţi simţi prezenţa Atotputernicului Însuşi. E – *come si dice?* – divin.

Îi sărută degetele, apoi desenează o stea. Steaua explodează în aer.

– Nu. Nu, şi gata. *Nu, şi gata*, insist eu.

Maică-mea îşi trece o buclă imaginară după urechea împodobită cu perle, îşi coboară privirea – e încălţată cu sandale Ferragamo – şi îşi muşcă buza de jos.

Domenico se apleacă un pic înspre ea şi îi vorbeşte pe un ton intim.

– Mă voi asigura personal ca papilele dumneavoastră gustative să fie răsfăţate de cele mai somptuoase delicateţuri ale Romei: *baccalá* şi flori de *zucchini* uşor prăjite în aluat, *saltimbocca di vitello* învelite în *prosciutto* dulce, şi *rigatoni carbonara* atât de bune, încât vă vor da lacrimile.

– În nici un caz. Vorbesc serios. *Nu mergem.*

Oh, Dumnezeule mare, cred că *flirtează*. Cât de greţos!

– *Maritozzi* cu frişcă şi coji glasate de portocală. *Tiramisu* scăldat în cel mai fin vin de *Marsala*...

– Ei bine, Alvina, eu vreau să merg, îmi zice maică-mea, netezindu-şi fusta şi foindu-se pe scaun. Mi-e destul de foame. Şi cu asta, basta. Îşi ia poşeta şi e gata de plecare. Mulţumesc, Domenico. Ar fi foarte drăguţ.

Domenico îmi aruncă o privire nedumerită. Pot să-i citesc gândurile: *Alvina? Nu e ăsta numele tău, nu-i aşa? Aşa o chema pe fata pe care am îngropat-o.*

Îmi dreg glasul.

– Cum rămâne cu Ernie? Doarme. Nu poate să meargă.

Ce bine! Asta le-a distras atenţia. Însă pentru câtă vreme? Am încurcat-o.

Ernie doarme în coşuleţ. Sforăie molcom. Văd cum i se mişcă ochii pe sub pleoape. E fericit că visează sâni plini cu lapte (sau ce-or fi visând bebeluşii; e băieţel, aşa că probabil sâni).

Maică-mea se apleacă şi îl înveleşte bine, trăgându-i păturica până sub bărbie.

– Domenico, ce fel de restaurant e cel unde mergem? Ar fi în regulă dacă am lua copilul cu noi?

Domenico se uită la Ernesto, apoi la Riccardo şi la Giuseppe. Cei doi au adormit din nou pe canapea. Sunt mai degrabă animale decât oameni. Dorm mult, ca leii.

– *Non si preoccupi, signora*, îi răspunde Domenico, înclinându-se aproape imperceptibil. Va fi o plăcere pentru oamenii mei să aibă grijă de nepotul dumneavoastră. Vă veţi putea bucura de o seară relaxantă, fără povara acestor responsabilităţi. *Stronzi*, latră Domenico.

Mafioţii se trezesc.

– Aveţi grijă de copil.

Tipii ăştia? Nu. Sper că glumeşte.

– Oh, zice maică-mea. Eşti sigur?

– Mda, intervin eu, *eşti sigur?*

Riccardo se ridică şi priveşte bebeluşul de parcă nici nu ştie la ce se uită. Giuseppe se ridică şi se scarpină în cur, apoi se încruntă la Domenico.

– Bineînţeles, zice Domenico. N-ai de ce să te temi, Mavis. Acum, te rog să mă scuzi, mă duc să-mi schimb hainele...

Îl urmez înspre dormitor.

– Cum rămâne cu Dynamite? îl întreb.

– *Domani.* Mâine. *Un po di pazienza.*
Îmi închide uşa în nas.

Domenico iese din dormitor. Mă frec la ochi ca să văd mai bine. E acelaşi tip de dinainte? Ucigaşul cu sânge-rece? Mafiotul ăla prostănac? Încerc să-mi aduc aminte prima oară când l-am văzut în pădurea aia din Sicilia: stătea în bena unei camionete şi fuma un trabuc cubanez. Era îmbrăcat într-o salopetă jerpelită. Avea faţa julită. Unghiile murdare. Grăsan şi dizgraţios. A turnat ciment peste soră-mea. A spus că frate-su fusese „spintecat", lucru care m-a îngreţoşat de tot. Şi acum, iată-l într-un costum în trei piese, arătând la fel de dichisit precum Chris Eubank, versiunea albă, sau precum Daniel Craig în *Casino Royale.* La patru ace precum Drake, la dracu'. Are cravată mov cu imprimeu *paisley* şi o batistă din mătase, asortată. Pantofii lui sunt atât de lucioşi, oglindă, nu alta. De unde naiba a scos pălăria aia *bowler?* Ah, asta se găsea în cutia pentru pălării. (Ce ţi-e şi cu mafioţii şi pălăriile lor?)

C-adesea judeci omul după port[1]*, deşi mă gândesc că în cazul ăsta portul e înşelător.*

Maică-mea icneşte când îl vede pe Domenico. Arată de zici că e pe cale să aibă un orgasm.

– *Andiamo,* doamnelor. Să mergem, ne zice, deschizând uşa de la intrare.

---

[1] *Hamlet,* actul I, scena 3

22

Piaţa Navona, Roma, Italia

Stăm afară, la terasa unui restaurant de modă veche, chiar în mijlocul Pieţei Navona. Locul e incredibil. Romantic ca la carte. Suntem eu, Domenico şi mama; zici că suntem ăia din Brady Bunch, la dracu'. Parcă mă şi văd zicându-i „tată" mafiotului ăstuia nemilos.

Citesc meniul. Prin aerul blând al nopţii plutesc arome ademenitoare de *lasagne al forno* şi *spaghetti alla puttanesca*. Lumânările pâlpâitoare aruncă umbre calde prin piaţa străveche. Feţele de masă au imprimeuri cadrilate roşii şi albe. Ni s-au adus măsline de culoarea smaraldului; bag una în gură şi îi mestec pulpa sărată şi cărnoasă. Capodopera vestită a lui Bernini se află la doar câţiva metri depărtare. Cerul înstelat e străpuns de un obelisc egiptean impunător. Din fântâni magnifice ţâşneşte apă înspumată care se revarsă în torente. Îmi aprind o ţigară şi închid ochii. Încerc să pretind că nu mă aflu aici, că sunt în altă parte: *mergând cu maşina cu Nino prin Toscana, într-o cadă cu apă fierbinte cu Nino, la Ritz, în pat cu Nino la mine în apartament...*

– Ce obicei împuţit! mă admonestează maică-mea, tuşind din cauza fumului ce vine de la ţigara mea.

Domenico îşi stinge trabucul.

Eu îmi aprind o altă țigară.

Ding.

Un mesaj. De la el. Bineînțeles.

– ȚI-AU PLĂCUT FLORILE?

Sunt pe cale să-l șterg, însă... n-o fac.

– AU FOST UN DAR SAU O AMENINȚARE?

Un bărbat care cântă la vioară se apropie de masa noastră micuță. Interpretează melodia aia despre luna care lovește cerul ca aluatul unei pizze mari.

– *Asta-i dragostea...*, îngână Domenico, bătând din picior în ritmul muzicii.

Îi dă bărbatului o bancnotă de 500 de euro.

– *Grazie. Grazie*, zice bărbatul.

Face un gest larg cu arcușul și se întoarce către mama.

– *Signora*, nu aveți cumva vreo preferință?

Maică-mea se îndreaptă de spate pe scaun. Se șterge la gură cu un șervețel.

– Oh da, mulțumesc. Care e melodia aia pe care o cântă mereu, știți voi, în filmele a căror acțiune se petrece în Italia?

– „Tu Vuò Fà L'Americano"? o întreb.

– Știți voi, piesa aia pe care o cântă Jude Law în *Talentatul domn Ripley?*

– E „Tu Vuò Fà L'Americano", îi zic.

– Cam așa sună, zice ea. 'Mericano, mericano, mericano... la, la, la, la, la, la, la.

– Ah, zice Domenico. *Sì. Sì.* O știu. „Tu Vuò Fà L'Americano."

– Da. Aia, confirmă maică-mea.

Băga-mi-aș piciorul, când am zis eu, n-a fost bine, trebuia s-o spună el.

– *Può suonare questa canzone?* îl întreabă Domenico pe muzicant.

Violonistul începe să cânte; e fix lângă urechea mea.

– *'Mericano, mericano, mericano*, cântă maică-mea din toți rărunchii.

Cred că mă ia o durere de cap. Îmi frec tâmplele, apoi iau cuțitul în mână. Îmi trec degetul mare de-a lungul lamei. Pe cine să ucid prima oară? Pe lăutar sau pe afona de maică-mea? Cine să fie, cine să fie, cine să fie...

– Mavis, zice Domenico, aplecându-se peste masă. Spune-mi, rogu-te. Ce-au vrut polițiștii azi? Îmi pare atât de rău că a trebuit să plecăm.

Iau în mână paharul de vin, însă e deja gol. Iau în schimb paharul maică-mii și beau o gură din el.

– Voiau să-i pună niște întrebări fiicei mele. Se afla în Taormina în perioada în care sora ei geamănă a fost ucisă. Spune-mi, Domenico. De cât timp o cunoști pe fiica mea?

Domenico se încruntă și se uită la mine.

– De când a ajuns în Taormina.

– Deci nu de foarte multă vreme.

– Nu.

– Și n-a încercat încă să se culce cu tine?

– *Mamă*, îi zic.

Cum poate să-l întrebe așa ceva?

Domenico mă privește.

– Nu, încă nu, îi răspunde.

– Te numeri printre cei norocoși, îi spune. Unul care i-a scăpat printre degete...

Scrâșnesc din dinți. Dacă sparg paharul ăsta, aș putea să folosesc un ciob ca să-i tai gâtul.

– Mai vrei vin? întreabă Domenico, turnând vinul roșu în paharul oricum pe jumătate plin al maică-mii.

Îîîh, încearcă să o îmbete. Începe să arunce cu insulte; funcționează.

– Oh, mai vreau şi eu, îi spun în timp ce goleşte sticla.

– Mulţumesc, îi spune maică-mea, sorbind o înghiţitură. *Delizioso.*

Domenico şi maică-mea ciocncesc paharele pentru a şasea sau a şaptea oară. Eu mă holbez la scaunul gol aflat de cealaltă parte a mesei, în dreptul meu. Parc-aş fi invizibilă.

– Sper că îţi place porţia de linguine, Mavis. Spune-mi, e pe gustul tău?

– Oh da, îi răspunde maică-mea. Domenico, engleza ta e *desăvârşită*. Pot să te întreb unde ai învăţat-o?

Şi eu m-am întrebat asta... e foarte în stil Regency[1].

– Am învăţat engleză la şcoală, ca toţi copiii din Sicilia. Dar am fost îndeajuns de norocos încât să deţin un exemplar în engleză din *Persuasiune* de Jane Austen. E cartea mea preferată, îi zice. Se întoarce către maică-mea şi se întinde să-i ia mâna într-a lui. „Îmi străpungi sufletul. Sunt jumătate agonie, jumătate speranţă. Nu-mi spune c-am sosit prea târziu, că astfel de sentimente nepreţuite au dispărut pentru totdeauna. Mă ofer ţie din nou, iar inima mea îţi aparţine chiar mai mult decât acum opt ani şi jumătate, când aproape c-ai frânt-o."

– Oh, Domenico.

Maică-mea îşi face vânt cu lista de vinuri.

– „Să nu se mai spună că bărbatul uită mai repede ca femeia, că dragostea lui piere mai repede. N-am iubit pe nimeni în afară de tine."

– Vai mie.

---

[1] Stil britanic ce s-a manifestat în arhitectură, îmbrăcăminte şi mobilă la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi începutul secolului al XIX-lea, şi care s-a remarcat prin trăsături sofisticate, complexe

Înfig furculița cu furie în pastele din fața mea. Șterg sosul din farfurie cu ultima bucată de ravioli. Preț de câteva clipe rămânem într-o tăcere stânjenitoare.

– Alvina, zice maică-mea.

Domenico se încruntă.

– Elizabeth?

– Beyoncé, le zic.

– Alvina?

– Betta?

– Stați că tușesc, le spun.

– Nu poți să ceri un pahar cu apă? întreabă maică-mea.

– Haide să mergem până la baie, îi zic.

– Ei bine, *tipul* pare un tânăr amabil, i se adresează maică-mea ușii toaletei.

Se referă la *Domenico*?

– Mda, sigur. E un scump.

Trag apa la toaletă și mă întâlnesc cu ea la chiuvete.

– În ce domeniu lucrează? mă întreabă, înfoindu-și părul.

Se privește în oglindă și își ține buzele. Apoi se mai dă încă o dată cu ruj, chiar dacă nu e nevoie.

– Exterminã dăunători, îi răspund.

Cam cum faci tu cu parfumul tău...

Mă întind după săpun și dau drumul la robinet. Apa îmi opărește mâinile.

– Ah. Ei bine, *face* ceva folositor. Apelează multă lume la el pentru o astfel de treabă? Mă refer acolo, în Taormina?

– Ai fi surprinsă... e o slujbă sezonieră.

Își deschide trusa de machiaj și se pudrează.

– Din câte se pare, se câştigă foarte bine. Ai văzut câţi bani i-a dat acelui muzicant? O bancnotă de 500 de euro.

– Ah da, se câştigă bine. De fapt nu, nu se câştigă atât de bine.

– Alvina, voi fi sinceră cu tine. Oftează. Lucrurile între mine şi Rupert *nu* merg bine.

Îîîh. Cel de-al doilea soţ al mamei, Rupert Vaughan Willoughby, e cel mai mare ratat de pe Pământ. (Ah nu, ăla e Nino. Atunci, ăsta e pe locul *doi*.)

– Serios? Oare de ce?

S-a prins în cele din urmă că eşti un sucub? Ţi-a observat coada de şarpe şi ghearele de pasăre prădătoare? A descoperit că eşti Regina Demonilor?

– Sunt deja câţiva ani de când nu s-a mai ridicat la înălţimea aşteptărilor *în dormitor*. Iar eu sunt femeie. Am şi eu nevoile mele.

Oh Dumnezule, n-ar fi trebuit să o întreb. Nu mă aflu aici. Nu iau parte la discuţia asta. *Nino într-un Lamborghini. Nino în slip. Nino uns cu Nutella...*

Mă îndrept către uşa de la baie, însă maică-mea continuă să vorbească de una singură în faţa oglinzii, transfigurată precum Vrăjitoarea cea Rea când o priveşte pe Albă-ca-Zăpada.

– Cum să-ţi zic, n-a fost niciodată mai mare decât o *ciupercă*, însă mai demult încerca măcar...

– Mamă, eu plec. Paaaaaaa.

– Mă mut la tine împreună cu Ernie. Vom sta în camera pentru oaspeţi, îmi zice.

Împing uşile şi mă întorc în restaurant, încercând să-mi stăvilesc senzaţia de greaţă. Nu vorbeşte serios. Nu va rămâne la mine. Îmi şterg informaţia asta din minte.

Domenico mă aşteaptă imediat după colţ. Mă împinge într-o firidă şi mă lipeşte de un perete.

– *Che cazzo?* îmi şuieră în ureche.

Îmi dau ochii peste cap.

– Acum, ce mai e?

– Tu eşti... *cealaltă soră geamănă?*

Oh Dumnezeule, nu asta, *nu din nou*. Deja m-am săturat *până peste cap*...

– Mda, pupă-mă-n cur.

Îşi bagă mâna în buzunarul hainei. Simt cum mă împunge cu pistolul. Mi-l înfige sub coaste, în diafragmă.

– Bine. Bine. Pot să-ţi explic.

– Aştept, îmi zice.

Şi acum, ce?

Beth îmi zice:

– *S-a terminat, Alvie.*

– *Ambrogio* a ucis-o pe Elizabeth fiindcă îşi dorea să fie cu *mine*...

Hai c-am dres-o. Felicitări!

Domenico ridică din sprâncene. Cred că pune botul.

– *Minchia.*

– Aveam o aventură cu el. Soră-mea trebuia să dispară din peisaj...

Bravo, Alvie! E *perfect*. Te descurci *de minune*. Nota zece cu felicitări pentru că nu te-ai pierdut cu firea. O să o muşte momeala, fraierul.

– Deci, *Ambrogio* a ucis-o pe Elizabeth? *El* a omorât-o?

– Da. Săptămâna trecută, îi răspund. Vezi tu, *eu* am fost dintotdeauna preferata lui...

Eu am fost geamăna mai sexy. Aş putea să povestesc ore-n şir despre faptul că Beth era praf în pat. Aş putea să-mi înşir toate calităţile şi să-i terfelesc numele prin noroi.

– Iar sora ta şi-o trăgea cu Salvatore?

– Da, dar cum ai aflat asta?

– Mi-a spus Nino, îmi răspunde Domenico.

Chiar. Presupun că are sens. Nino și Domenico sunt ca frații. Se cunosc de foarte mult timp.

– Iar atunci când *Salvatore* a aflat că Beth a fost ucisă...

– L-a ucis *la rândul lui* pe Ambrogio.

– Exact, îi zic. Domenico. Te... rog... dă-mi drumul. Îmi pare rău c-am mințit.

Flutur din gene. Îmi scot pieptul în evidență. Încerc să joc cât mai bine rolul de „domnișoară la ananghie".

Mă împunge și mai tare cu țeava pistolului. O să-mi străpungă dracului plămânii cu el.

– Să nu mai faci asta niciodată, îmi zice.

Scutur din cap.

– Nu mai fac.

Îmi dă drumul și se îndepărtează. Mă sprijin de perete. După ce îmi trag sufletul, îl urmez pe coridor.

Când ajungem înapoi la masă, ne întâlnim cu maică-mea. Domenico se uită urât la mine.

– Ah, iată-vă, bolborosește maică-mea. Cerem nota de plată?

Ne întoarcem pe jos la apartament, iar Domenico și maică-mea au luat-o înainte. Eu îi urmez la câțiva pași în spate. Briza e diafană, precum un pulover Gucci din cașmir și lână merinos. Clinchetul apei dintr-o fântână aduce cu note de Vivaldi. Platanii uriași se unduiesc ușor în vânt în timp ce noi ne deplasăm pe sub crengile lor. Cotim și o luăm înspre un pod peste Tibru. Apa șerpuiește și strălucește în lumina argintie a lunii.

– Ah, Domenico, ce *frumos* e! remarcă maică-mea, admirând priveliștea.

– *E bella come te*, Mavis. *E la fel de frumos ca tine.*

Cotim şi ajungem pe strada şerpuitoare unde locuiesc eu, pavată cu dale din piatră şi străjuită de balcoane. Uşile vechi din lemn sunt decorate cu capete de lei fioroşi. Pentru liniştea mea, mă uit împrejur după Nino, însă nici urmă de el. Cel puţin deocamdată. Domenico şi maică-mea se ţin de mână. Mă simt în plus.

– Ei bine, Domenico, îţi mulţumesc pentru o seară minunată. Chiar nu era nevoie să ne răsfeţi astfel. Te-ai comportat ca un adevărat cavaler. Alvina, mulţumeşte-i.

– Mda. Mulţam. Merci, îi zic.

Asta are impresia că am cinci ani.

– *Signora*, plăcerea a fost de partea mea. Eşti cel puţin la fel de tânără şi de frumoasă ca fiica ta, dacă nu chiar mai mult. Sper că ţi-a plăcut cina?

– Oh da. Foarte mult. Mi-a plăcut în mod deosebit vinul roşu. Îmi mai spui o dată cum se numea?

– *Regina di Renieri.*

– Ah, da. *Regina*, zice ea, sughiţând.

– *Regina* înseamnă *regină*, îi explică Domenico.

Pe bune, cui dracu' îi pasă?

– Şi mi-au plăcut la nebunie ciocolatele servite alături de desert. Cum le zicea, oare, *Baci*?

– *Sì, Baci. Baci* înseamnă *săruturi.*

– Au fost prea dulci pentru gustul meu, intervin eu. Cam siropoase.

Urcăm şirul nesfârşit de trepte care duc la apartamentul meu. Ajunşi la capătul lor, gâfâim cu toţii cât timp îmi caut cheile. Se pare că Domenico şi cele două matahale ale lui se simt ca acasă. Nu ştiu unde va dormi maică-mea. Apartamentul n-are decât două dormitoare. Va trebui să iasă şi să-şi găsească un hotel... la ora asta târzie din noapte. Cu tot cu bebeluş. Dăm uşa de perete şi intrăm în sufragerie. Riccardo şi Giuseppe

ridică privirile către noi. Se joacă cu Ernesto, care râde, gâdilându-l pe burtică şi ciufulindu-i părul în timp ce se târâie în patru labe pe podeaua sufrageriei. Peste tot în jurul lor sunt împrăştiate jucării pentru copii. Se pare că s-au distrat pe cinste.

– Vă urez noapte bună, zice Domenico, sărutând mâna întinsă a maică-mii.

Maică-mea chicoteşte ca o fetişcană.

Îmi dau ochii peste cap.

– Noapte bună, le zic. Mă duc la culcare.

Nu mai suport situaţia asta. Seara asta a fost infernală. *Nu se poate* să fie mai rău de-atât. Trântesc uşa de la camera mea şi cad lată pe pat. Mă holbez la tavan. Într-unul din colţuri se vede o pată de umezeală. Trebuie să provină de la o ţeavă spartă de deasupra. Sting lumina şi sunt pe cale să adorm, când aud o bufnitură în perete.

BUF.

BUF.

BUF.

BUF.

– *Domenico. Armăsar italian ce eşti.*

– *Fă dragoste cu mine, Mavis. Regina mea.*

Oh Dumnezeule, *puteam să bag mâna-n foc c-o să se întâmple asta.*

– *Întrece orice scârboşenie*, zice Beth.

De data asta, sunt de acord cu ea.

Îmi îngrop capul în pernă. Nu mă ajută cu nimic să blochez zgomotul.

BUF.

BUF.

BUF.

BUF.

Ușa de la dormitorul meu se deschide cu un ZBANG puternic. Mă ridic în capul oaselor și aprind lumina.

Acum ce mai e?

Îl zăresc pe Domenico stând în tocul ușii, gol de la brâu în jos, în erecție. *Să mă omoare careva. Și să o facă acum.*

– Întreabă mama ta dacă nu ai vreun prezervativ.

Deschid gura și o închid la loc. Am rămas fără cuvinte.

Nenorocita de maică-mea. Nenorocitul ăsta. Ea are șaizeci și unu de ani. Aproape șaizeci și doi. El are jumate din vârsta ei.

– Nu, n-am, îi răspund.

(Ba da, am. Dar nu i-l dau. Am pe undeva prin geanta Prada un pachet de prezervative cu striații și aromă de zmeură, dar le păstrez pentru o ocazie specială. Le țin pentru când îl găsesc pe Nino.)

– Nu-ți face griji, îi zic, e prea bătrână să mai rămână însărcinată.

– Știu, dar am hepatită A, B și C.

Închide ușa și pleacă.

Aud din sufragerie niște voci estompate. Îl aud cum îi întreabă pe cei doi mafioți. Cred că unul din ei are un prezervativ, fiindcă după două sau trei minute, iar:

BUF.

BUF.

BUF

ZIUA A ȘASEA: POLIȚAIUL

SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ

Sâmbătă, 29 august 2015
Taormina, Sicilia

Soră-mea e moartă. Eu sunt putred de bogată. A sosit vremea să sărbătoresc. Trag pe nas o linie de cocaină de pe pieptul lui Nino, după care ling ce-a mai rămas. Transpirație fierbinte, sărată. Cocaină acidă. Creierul meu se trezește din nou. Îi ling pielea. Gura mi-e amorțită. Simt un gust amar. Îmi trec degetele prin părul fin și negru de pe pieptul lui Nino.

– Mai vrei să prizezi o linie? îl întreb, întinzându-i bancnota de cincizeci, făcută sul. Haide, mai prizează una. Chestia asta e mișto rău.

Nino pregătește cocaina pe trupul meu. Prizează o linie între sânii mei. Mă linge de la pubis până la gât.

– Hei. Oprește-te. Mă gâdilă, îi zic, zvârcolindu-mă ca să scap din mâinile lui.

Mă mai linge un pic pe față, apoi mă mușcă de ureche.

– Oprește-te. Stai. Te omor, îi zic.

Limba îi e fierbinte și umedă.

Îi trag una peste cap cu perna. El se preface că e mort. Din pernă iese o pană mică, albă, care aterizează lin pe pat. O urmăresc cum se așază pe așternuturi, apoi mă întind lângă el. Mi se pare atât de erotic să mi-o trag în patul surorii mele gemene moarte. Așternuturile poartă încă mirosul de Armani Code Black al lui Ambrogio. Lenjeria intimă împrăștiată pe

podea e a surorii mele. Până și rujul cu care m-am dat e al lui Beth: Rouge Allure, de la Chanel. I-am lăsat lui Nino urme pe sculă.

Ascultăm liniștea care palpită, noaptea pustie cufundată în liniște. Nu mai există nimic dincolo de zidurile astea. Noi suntem totul. Salvatore nu mai zace mort pe podeaua din bucătărie. Domenico nu e aici să curețe mizeria. Nu există nici o soră îngropată în pădure, nici un Ambrogio rece, la morgă. Tot ce contează suntem eu și Nino. Lumea se învârte pentru noi.

– Betta, îmi șoptește la ureche.

Îi simt respirația caldă pe gât și mi se face pielea de găină. Îi inspir parfumul bărbătesc, cu note moscate.

– Vino cu mine. Mi-a venit o idee.

Mă prinde de mână și mă trage în sus. Sare din patul dublu.

– Ce? Poftim? Unde mergem?

– O să fie minunat. O să-ți placă la nebunie.

Își adună hainele de pe jos.

– Am mai făcut asta de o grămadă de ori. E o nebunie. Al dracului de distractiv.

Vorbește precipitat. Are ochii sticloși.

– Ce anume? Ce-i așa de minunat? îl întreb.

Vreau să rămânem locului și să mai prizăm cocaină.

Nino e gata de plecare. Mă uit la el cum își trage pe picioare blugii albaștri. Trupul lui seamănă cu al lui Brad Pitt, cu al lui Tyler Durden în *Fight Club*. Mă gândesc la scena aia când e în bustul gol în subsol. La scena aia când e gol în baie... Brad e perfect, ca un erou din filmele de acțiune, însă nu se compară cu *el*.

Îmi caut hainele. Chiloții. Sutienul. Nu-mi găsesc rochia, așa că dă-o naibii. Acum nu e nimeni prin preajmă care să ne vadă. Cei mai mulți sunt morți. Ieșe pe ușa de la dormitor. Îl urmez pe jumătate goală. Alerg pe coridor în lenjeria La Perla roșie, din mătase, a lui Beth,

străbat vila și ies pe ușa de la intrare. Am ajuns în grădina lui Beth. Zăresc piscina, care pare umplută cu argint topit. O parte din mine se așteaptă să o văd acolo pe soră-mea geamănă. Dar nu, e moartă: nu fi idioată. Suntem doar noi. Stai liniștită.

Afară aproape beznă, iar deasupra muntelui Etna strălucește o lună în creștere.

Nino se întoarce și îmi zâmbește larg. Pare mai tânăr, seamănă cu un băiețandru.

Noaptea are miros dulceag și simt mireasma de bomboane a plumeriei.

Aud greierii cântând.

E o noapte de vară sufocantă.

– Nino.

Râd. Mintea mea e vraiște. Zâmbesc larg. Cânt „Nino. Nino. Nino", imitând sirena unei mașini de pompieri.

– Grăbește-te, Betta. Haide.

Chicotesc întruna. Îmi mușc buza, încercând să mă opresc. E tot ce pot să fac ca nu care cumva să strig *mă cheamă Alvina*.

Împingem niște frunze la o parte. Trecem de niște lămâi. De niște livezi de măslini. De niște case. Simt cum adie o briză caldă. Ajungem într-un luminiș cufundat în liniște. Atunci îl prind din urmă. Oh futu-i, sunt atât de drogată. Mă aplec și mă sprijin cu palmele de genunchi; am amețit. Îmi ridic privirea ca să văd unde mă aflu. Nino se apropie de mine. Mă ia de braț, iar eu îl urmez. Stăm pe marginea unei prăpăstii în adierea brizei, ne ținem de mână și privim peste buza genunii. E a dracului de mare distanța până jos. Pare periculos. Mortal. Razele lunii aruncă o lumină stranie, unduindu-se pe apa tăcută. Totul e alb-negru, ca într-un film vechi. Inima îmi bate cu putere acum. Ce căutăm aici? Locul ăsta seamănă cu

prăpastia în care l-am aruncat pe Ambrogio. Mă trece un fior de gheață.

– Nino, care era ideea ta?

– Urmează să sărim.

– Ai înnebunit dracului de tot?

– Ai încredere în mine? mă întreabă.

Mă opresc. E o întrebare foarte bună. Se va descotorosi de mine așa cum s-a descotorosit de soră-mea? Pe ea a făcut-o să dispară.

Nino mă strânge și mai tare de mână. Are palma transpirată.

– *Uno, due...*

– Nino, stai.

– *Uno, due, tre.*

Întâi m-a futut, iar acum vrea să mă omoare. O poveste veche de când lumea. Dar de ce? Oh Dumnezeule, știe că nu sunt Beth? Știe că i-am ucis șeful? Dacă ar ști că l-am ucis pe Ambrogio, că i-am zdrobit capul cu o piatră, s-ar răzbuna și m-ar omorî, așa cum l-a omorât pe Salvo.

Trage de mine și – nu mă pot abține – sar.

Deodată îmi dispare pământul de sub picioare și sub mine se cască un hău...

Un hău...

și cădem,

cădem,

țipând.

– AAAAAAAAAAAAAA.

Mă izbesc de un zid de aer rece marin.

Lumina stelelor devine difuză.

Stomacul mi se întoarce pe dos.

Adrenalina e incredibilă, ca niciodată.

Am luat-o razna de tot.

Îmi las mintea într-ale ei și privesc către noi doi cum cădem de-acolo de sus. Văd cum ni se rostogolesc

trupurile. Văd curbura Pământului când se roteşte. E o minge albastră-verzuie care se micşorează.

Apoi ne prăbuşim în apă.

Zgomotul e asurzitor. Aud un RĂGET cumplit şi îmi revin. Sunt cât se poate de lucidă. Vibrez. Simţurile îmi sunt mult prea ascuţite. Mă simt uimitor de plină de viaţă. Iar acum suntem în adâncul apei. Nino smuceşte de braţul meu drept şi mă trage la suprafaţă. Apa e rece ca gheaţa, neagră, densă. Îmi ies din gură bule de aer. Înot cât pot de repede către suprafaţă, dând din picioare. Zbătând din braţe. Nino mă ţine încă de mână. Nu mi-a dat nici o clipă drumul. Ţâşnim amândoi din apa rece sloi în aerul nopţii. Îmi trag sufletul. Stropesc în jur cu apă. Înjur. Tremur de adrenalină.

– FUTU-I. FUTU-I. FUTU-I.

Nino mă sărută. Mă strânge în braţe şi îi simt pielea umedă, alunecoasă. Inimile noastre bat ca una singură. Călcăm apa printre valuri sub cerul vast, înstelat. Ne ridicăm şi coborâm, ne ridicăm şi coborâm, ne ridicăm şi coborâm, ne ridicăm...

Sărutul ăsta. Marea sărată. Buzele lui reci ca gheaţa. Tremur. Mă trec fiori în apă. Şi de-abia pot să respir.

Nino mă trage din nou înspre el.

– Betta, îmi zice. Îţi place?

Uf. Din nou numele ăsta. O să-i spun şi gata.

Închid ochii şi mă abandonez în braţele lui. Îi simt pieptul gol peste al meu.

– Nino, trebuie să-ţi spun ceva.

Mă opresc.

Nu cred că pot să o fac.

În minte îmi apare chipul lui Beth.

Îl privesc temătoare.

Ochii îi sclipesc întunecaţi în lumina lunii.

– Ce este, Betta? Haide.

– E cea mai tare noapte din viaţa mea.

De data asta, eu îl sărut.

23

Sâmbătă, 5 septembrie 2015
Trastevere, Roma, Italia

Îmi găsesc hainele pe podeaua dormitorului. Le ridic de pe jos şi mă îmbrac. Chiloţi Prada. Pantaloni din piele. Pantofi din piele. Jachetă neagră din piele. Mă uit în oglinda mare să văd cum arăt. Îmi trec degetele prin păr. Mi se duce vopseaua roz. Va trebui să mă vopsesc din nou. Nu *acum*. Am de rezolvat o treabă mult mai urgentă şi mai importantă, părul mai suportă amânare. Mă ling pe vârful unui deget şi îmi curăţ rimelul de ieri, apoi mă dau cu nişte fond de ten ca să-mi acopăr vânătăile – albastre şi verzi – de pe noul meu nas. Îmi aplic un ruj violet. Mă mai dau cu puţin fond de ten. Îmi pun ochelarii de soare cu lentile tip oglindă. Scot pălăria fedora veche a lui Nino. O înclin într-o parte pentru un plus de stil. Încerc să văd cum îmi stă şi invers. Arată fabulos în combinaţie cu părul meu fucsia spălăcit.

Bun.

Sunt gata pentru Dynamite.

Sunt gata să-mi găsesc bărbatul.

Nino îşi va dori să nu se fi pus vreodată cu mine. Va regreta clipa în care ne-am cunoscut. O să-l găsesc şi o să mă culc cu el. (Una scurtă. Doar o doză. Merit

asta.) După care îl ucid, încet și dureros, când îi e lumea mai dragă, când se crede în siguranță. Iar apoi va dispărea.

Îmi verific din nou ceasul cu cuc. Bun, banii sunt tot în el. Dar azi trebuie să călătoresc fără prea multe lucruri după mine. Nu pot să le car pe toate. S-ar putea să fiu nevoită să părăsesc în grabă locul ăsta. S-ar putea să nu mă mai întorc vreodată.

Înșfac bancnotele din ceas și mi le îndes în sutienul push up. Bun, altceva? De ce mai am nevoie? Mă uit prin cameră. Nu pot lua toate hainele astea cu mine, nici lubrifiantul, nici periuța de dinți electrică... toate sunt grele, voluminoase. M-ar încurca. Va trebui să le aleg cu cap. Aș vrea să am un cuțit de măcelar, însă nu se mai găsesc altele ascuțite în bucătărie. Am căutat deja. Iau inelul pentru penis și prezervativele, țigările și pașaportul. Nu mai am nevoie de cel al soră-mii; toată lumea știe că a mierlit-o. Închid fermoarul de la geantă. La drum. Îmi aprind o țigară.

Intru în vârfurile picioarelor în camera lui Domenico și mă asigur că încă doarme. E în pat cu maică-mea, iar Ernie doarme dus între ei. Bebelușul ține în brațe fața lui Domenico și își suge degețelul mare. Portretul unei familii perfecte. Nici acum nu-mi vine să cred că-i place de *maică-mea*. Te pomenești c-o fi vreun necrofil? Mă rog, fiecare cu gusturile lui.

Sărmanul Ernie, îl părăsesc *din nou*. E deja a doua oară când fac asta. Nu pot să nu mă simt prost. Să-l părăsesc așa, lăsându-l cu nebuna de maică-mea și cu nenorocitul ăsta de psihopat. Bietul copil va avea nevoie de multe ore de terapie. Poate chiar de mai multe decât mine. Știi ceva? Îl iau și pe el. Nu vreau să rămână cu maică-mea. O să-l adopt. E un plan super.

Fur copilul, găsesc telefonul lui Nino și numărul lui Dynamite. Apoi voi lua pistolul.

Podeaua începe să scârțâie când intru pe furiș și mă uit după arma lui Domenico. Scotocesc prin buzunarele hainei lui, însă nu e acolo. La dracu'. Nu găsesc nici telefonul lui Nino. Nu e nici pe noptieră, nici lângă perete, la încărcat. Ce naiba a făcut cu el? Telefonul face parte din plan.

Pun pariu că Domenico doarme cu pistolul sub pernă. Eu așa aș face în locul lui. Oare acolo sunt și telefonul, și pistolul? Merită să arunc o privire. Mă furișez până lângă pat și mă uit cu atenție la fața lui de brută. Sforăie zgomotos, așa cum îmi închipui că ar sforăi un căpcăun. Pare să doarmă buștean. La dracu', îmi încerc norocul. Îmi strecor încet încetișor, câte un pic, mâna sub perna lui. El se întoarce pe o parte și mi-o prinde ca într-o capcană. Nasul lui e la un centimetru de țâțele mele. Sigur se va trezi dacă o să mă mișc... ei bine, planul *ăsta* n-a funcționat.

– Băga-mi-aș, zic eu, murmurând.

Se trezește maică-mea.

– Alvina? zice ea.

Se freacă la ochi și se ridică în capul oaselor.

Vocea ei îmi zgârie auzul. E mult prea devreme pentru căcatul ăsta. Poartă niște chiloți stacojii din mătase. Are machiajul întins și părul încâlcit. *Oh, Dumnezeule.* Maică-mea și Domenico. Nu-mi pot șterge din minte imaginea asta. Închid ochii, însă nu văd nimic altceva decât penisul imens și erect al lui Domenico. Îmi va rămâne întipărit în minte pentru veșnicie. E ca un fel de screen saver falic, pe care nu știu cum să-l șterg. Redeschid ochii rapid.

– Bună, mamă, îi zic.

Domenico se întoarce pe cealaltă parte și îmi pot retrage brațul.

– Te-ai simțit bine aseară? o întreb.

Bineînțeles că s-a simțit bine; am auzit TOTUL.

– Oh, *da*. Mulțumesc pentru întrebare, îmi răspunde.

Îîîh. Extaz postcoital.

Mă uit la fața ca de porc mistreț a lui Domenico, însă doarme buștean în continuare și sforăie.

N-ai ochi? Nu poți să spui că-i vorba de iubire.[1]

Nici măcar eu nu mi-aș trage-o cu el.

Aud ceasul cu cuc cântând în cealaltă cameră.

Îmi vine o idee.

– Mamă, așteaptă o clipă, am un cadou pentru tine.

Mă întorc repede în dormitor și iau ceasul ăla idiot. Ea mă urmează până pe hol. Îi dau ceasul maică-mii. Ea se uită suspicioasă la cadou, de zici că-i o bombă artizanală.

– L-ai furat din casa bunicii?

– Nu, l-am cumpărat din Londra.

Dă ceasul înapoi cu o oră, apoi mi-l înapoiază.

– Domenico nu știe *nimic* despre exterminarea dăunătorilor. L-am întrebat care e cea mai bună soluție ca să scapi de un gândac și mi-a sugerat să-l împușc. Alvina, iar umbli cu minciuni?

– Să știi că asta e o idee foarte eficientă. Gândacii sunt dificil de ucis.

– De ce te-ai trezit cu noaptea-n cap? mă întreabă. Nu-ți stă în fire.

– Mă duc să cumpăr niște lapte.

Maică-mea ridică o sprânceană.

– Ei bine, există un început în toate.

---

[1] *Hamlet*, actul III, scena 4

Mă uit în ochii ca niște mărgele ai maică-mii: zici că e un pterodactil din Cretacic. O s-o întreb fără ocoliș.

– Pot să-l iau pe Ernie cu mine? Mai iei și tu o pauză. Cred că ți-ar prinde un pic de ajutor. Ești prea bătrână ca să ai grijă de un bebeluș.

Maică-mea se încruntă. Nu e convinsă.

– Dacă Celine Dion poate să facă un copil la venerabila vârstă de patruzeci și doi de ani, atunci eu pot să am grijă de nepotul meu, îmi zice.

– Dar tu ai șaizeci de ani, nu patruzeci.

– Aiurea, îmi răspunde. Medicul meu dermatolog zice că am tenul unei femei de treizeci de ani.

Sigur nu are un asemenea ten. Probabil că și-o trage cu el.

– Ai vârsta pe care simți că o ai.

Mi-o închipui pe maică-mea în brațele lui Domenico. Imaginea e mult prea respingătoare.

– Ei bine, cred c-ar trebui să mi-l dai mie pe Ernesto. Seamăn un pic cu Beth, așa că ar putea să creadă că sunt mama lui.

– Ha. Tu și sora ta nu semănați deloc. Și cu asta, am încheiat discuția.

– Dar ți-am dat un ceas cu cuc...

Din dormitor se aude Ernesto plângând. Maică-mea se întoarce în cameră.

Oftez. Se întâmplă să mai aibă și ea dreptate din când în când. Mi-a fost destul de greu să târăsc cățelușul ăla după mine, nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi cu un *bebeluș*. Mi-l închipui pe Ernesto într-un portbebe agățat de pieptul meu, plângând pe toată durata unui schimb de focuri. Pistoale încinse. Gloanțe care zboară peste tot. Nu, nu, nu, n-am nici un chef de așa ceva. E greu să „le ai pe toate" E mult de muncă să și crești copii și să ai și o carieră. La ce

dracu' le stătea mintea feministelor ălora? Poate că pur şi simplu nu am instincte materne atât de dezvoltate.

– Bine. Fie. Nu-mi pasă.

Domenico iese din dormitor. Se întinde şi cască. Gura lui seamănă cu a unui hipopotam. Unul cu o grămadă de plombe.

– Am o vorbă cu tine, îi zic.

Închide uşa în urma lui.

– Dynamite? îl întreb. Haide, să mergem. Acum.

– *Sì*. Putem să mergem azi. Dar s-ar putea să nu vorbească, îmi zice. S-ar putea să-i fie loială lui Nino.

– Dynamite e o *tipă*? îl întreb.

– *Sì, sì*, e o tipă.

Nu ştiu de ce, însă crezusem că e vorba de un tip.

– Nu ai modalităţi prin care să-i faci pe oameni să vorbească?

– Nu torturez femei.

Îl urmez în sufragerie. Pufnesc indignată.

– *Pe mine* m-ai torturat.

– Nici vorbă, îmi răspunde Domenico. Te-am lăsat blocată într-un gard.

Se aşază şi porneşte televizorul.

– Mai ai toate unghiile. Nu ţi-ai pierdut încă nici un deget de la picioare...

– Bine, am priceput.

Comută canalele de la televizor ca să ajungă la ştiri.

– Nu-mi pasă. Vreau s-o văd. O fac eu să vorbească, îi zic.

Locul ăsta îmi pare cunoscut. Nu ştiu de ce. N-am mai fost aici până acum. Toate străzile astea pietruite seamănă unele cu altele. Toate uşile astea din lemn...

Domenico bate cu pumnul în uşa de la intrare.

Aud o voce venind dinăuntru.

– Ai un pic de răbdare, zice.

Ușa de deschide și... *Rain*? Îmi ia o clipă până îmi aduc aminte exact cine e. Stă în fața noastră, îmbrăcată în niște colanți și o bustieră, acum transparentă din cauza sudorii, încălțată cu niște pantofi sport Nike, și bea un shake din proteine dintr-o cană de blender.

– Rain? întreb eu. Ce cauți *tu* aici?

Cred că Domenico a greșit ușa.

– Beyoncé? Am încercat să te sun... Mă înșfacă zdravăn și mă azvârle în hol.

Mă lipește de un perete.

– Mi-o *tragi* și apoi nu-mi mai răspunzi la telefon?

Mă ridică, și picioarele mele nu mai ating podeaua.

– Polițiștii. Mi-au luat... mi-au luat telefonul.

Chit că n-are nici o relevanță, e *adevărat*.

La naiba, schema mea ucigașă n-ar avea nici un efect. N-are boașe.

Mă zbat, însă mă ține foarte strâns. Lovesc în gol cu picioarele.

Îmi dă drumul și mă prăbușesc pe podea. Îmi frec umărul. M-a durut.

Târfă nebună de legat.

Cred că mi-a dislocat umărul.

Rain mă trage de mână să mă ridic înapoi în picioare. Îmi iau geanta Prada. Domenico intră în apartament și închide ușa de la intrare.

– Oh, bună, Domenico, zice Rain.

– *Ciao*, Dynamite.

– Ia stai o clipă. Ce dracu'? *Tu* ești Dynamite?

– Da. Mă rog, aia e, de fapt, porecla mea... cam ca *Beyoncé*, aș zice.

Rain ne poftește înăuntru în hol și verifică ușa de la intrare. Răsucește cheia de trei ori, pune lanțul și apoi se uită pe vizor. E mai paranoică decât mine. Nu cred

că e cineva acolo. Se întoarce și mă privește în ochi, apoi mă sărută scurt pe buze.

– Speram să te mai văd...

– Voi două vă cunoașteți? întreabă Domenico, scărpinându-se la ceafă.

– Da, îi răspunde Rain. E o târfă foarte, foarte rea.

Aș putea să spun același lucru despre ea.

Își șterge sudoarea de pe frunte cu un prosop mov.

Clatin din cap. *Cine* e femeia asta? Ce se petrece?

– Intrați și luați loc, ne invită Rain.

Face un gest cu mâna, poftindu-ne în apartament. Poartă o brățară Fitbit la mână. Are unghiile turcoaz-deschis. Și le-a dat cu ojă de când ne-am văzut ultima oară. E o culoare mișto; îmi place.

O urmăm pe Rain în sufragerie. Aerul e încins, sufocant. Nu am mai fost *aici* până acum. Mi-aș fi amintit *așa ceva*...

În mijlocul încăperii se află o bandă de alergare pornită. De la televizorul cu diagonală mare se aude tare melodia „Drag Me Down" a celor de la One Direction. Băieții sunt îmbrăcați ca niște astronauți. În costume portocalii. Cu pletele în vânt. Dansează printr-o navă spațială lucioasă. Cred că își făcea exercițiile fizice. Rain ia telecomanda și ia maul lui Harry Styles. Pe pereți sunt înșirate rafturi pline până în tavan cu cutii din plastic. Sunt sute de cutii stivuite. Zăresc o cutie din carton deschisă, care se află pe podea, chiar lângă ușă; arunc o privire în ea. E plină cu niște obiecte rotunde, argintii cam de mărimea perelor. Mă încrunt. Seamănă cu niște grenade. Ah, nu, stai un pic. S-ar putea să fie grenade.

– Când ai spus că lucrezi *în vânzări*... îi zic.

Rain își dă jos bustiera transparentă și colanții. Își scoate chiloții tanga minusculi, negri, din mătase,

și rămâne goală-pușcă în fața noastră. Privirile ni se întâlnesc preț de o clipă, apoi se întoarce și pleacă. Îi privesc spatele tonifiat și musculos.

– Mă întorc într-o clipă, ne zice.

Eu și Domenico ne așezăm și ne uităm la MTV.

– Ce fund mișto are! îmi zice. Ți-o tragi cu ea?

– Da. Ce s-a întâmplat cu Jane Austen?

– Ah, aia a fost pentru mama ta.

Rain se întoarce după vreo șase sau șapte minute, îmbrăcată într-o rochie mini din spandex. Are părul ud. A făcut duș. Arată ca un model Adidas. Vede că o sorb din priviri și zâmbește.

– Îmi plac pantofii tăi sport, îi zic.

– Bun, cu ce pot să vă ajut? ne întreabă Rain. Face un gest cu mâna înspre încăperea aglomerată. Mă gândesc că ați venit să cumpărați o armă.

Eu și Domenico facem schimb de priviri.

– Acum am niște puști grozave cu țeavă scurtă, proaspăt aduse din SUA. Sau, dacă vă interesează ceva mai de modă veche, am o Lupara din 1972. E foarte frumoasă și e ca nouă.

Îmi face cu ochiul.

Mă uit în jur prin încăpere. Cutiile astea trebuie să fie pline cu arme. Zici că suntem într-un fel de depozit/sufragerie/sală de gimnastică.

– Nu, nu. N-am nevoie de o armă, zice Domenico, descheindu-se la haină.

I se vede patul pistolului. N-ai cum să nu-l observi.

– Frumos, e un Colt? îl întreabă.

– *Sì*, de 10 milimetri, îi răspunde. A fost al tatălui meu.

– Ah, eu am nevoie de o armă, îi zic.

Domenico clatină din cap.

Rain zâmbește larg. E fermecătoare. E mai frumoasă decât îmi aminteam. Seara aia e învăluită complet în ceață. E o arătare. O zeiță.

– Și ce anume ți-ai dori, scumpo?

În mod normal aș zice *cu cât mai mare, cu-atât mai bine*. Dar sunt pe fugă. Sunt subtilă. Vicleană. O ucigașă sub acoperire.

– Ceva micuț, care să-mi încapă în buzunar?

Îi arăt buzunarul hainei.

– Hmm. Să văd.

Ia o mapă de pe un raft și răsfoiește câteva pagini.

– *Pam-pi-pam-pi-pam*. Ah, da, am un Diamondback de 9 milimetri, un Karh Arms CW380, un Kel-Tec P-32, un FN Baby Browning .25 sau un NAA-22S scurt. Sunt toate arme excelente. Cele mai bune din gama lor. Pe care ai vrea să le vezi?

Se uită răbdătoare la mine. Picioare suple. Abdomen plat. Frate, mi-aș dori și eu să arăt așa. Însă fără să fiu nevoită să alerg pe banda aia.

– Pe primul, ăla cu diamantele.

Încuviințează, apoi se întoarce. Mă uit la ea cum se îndreaptă către un șir de cutii, apoi cum se urcă până pe ultima treaptă a unei scări pliabile. Ia de sus o cutie mică și neagră din plastic și mi-o aduce.

– Iată-l. Acesta e DB9-le.

Deschide capacul cutiei și scoate la vedere un pistol micuț, negru mat. Mânerul are un model cu diamante: e un design drăguț, cu forme evazate din plastic, însă nu are pe el bijuterii adevărate. Păcat. Mă gândesc că aș putea să cumpăr niște strasuri ca să-l înfrumusețez un pic.

– Nu-i așa că e minunat? mă întreabă.

Domenico se încruntă la mine.

– Nu ăsta-i motivul pentru care am venit aici...

– Ah, nu? întreabă Rain, ridicând privirea.

– Nu, confirm eu. Însă, dacă tot suntem aici...

Iau pistolul din cutie. E uşor, atât de uşor de nici nu zici că e adevărat. Pare mai degrabă o jucărie pentru copii, dar ştiu că e letal. Poate să-ţi găurească ţeasta. Poate să-ţi zdrobească rotula.

– Atunci, de ce-aţi *venit* aici? întreabă Rain.

Îşi ţine mâinile în şold. E atât de tonifiată, încât zici că practică înot sincron.

Încerc să ascund pistolul în buzunar. Încape perfect.

– Voiam să te invit în oraş astă-seară. Ştii tu... să te invit la cină.

– Te referi la o întâlnire? mă întreabă.

– Da, la o întâlnire.

Se apleacă şi mă sărută. Are buzele moi, calde şi dulci de la shake-ul de proteine.

– Nino, zice Domenico. L-ai văzut de curând?

– Cine întreabă? zice Rain.

– Eu.

– Oh... *acel* Nino, zice ea, întorcându-se înspre mine. Deci despre el vorbeai. Ce ciudat că îl cunoaştem amândouă pe acelaşi tip.

Domenico clatină din cap şi îşi aprinde un trabuc.

Ha, Domenico, ai văzut? Nici n-a fost nevoie de *tortură*.

– L-am văzut. *Cât daţi?* întreabă ea.

Se uită la Domenico, apoi la mine.

Domenico oftează.

– O să cumperi pistolul ăla penibil, Alvina?

Scot pistolul din buzunar. Îl cântăresc într-o mână, apoi în cealaltă. Simt diamantele micuţe ieşite în relief şi îl mângâi ca pe o pisică.

– Ştii ce, cred că da.

– Cât costă informaţia şi pistolul? Arunc un ochi la cutia din carton de lângă uşă. Aah, şi o grenadă. Vreau şi una din aia.

S-ar putea să-mi fie de folos. Nu ştii niciodată. Am impresia că m-aş distra pe cinste cu aşa ceva.

Domenico îşi dă ochii peste cap.

– Eşti sigură că ştii cum să le foloseşti? Sunt foarte periculoase.

– Da, ştiu, de-aia vreau una.

– Pot crea un adevărat prăpăd. Sunt mai puternice decât un pistol.

– Dumnezeule, nu mă mai trata cu superioritate! Înţeleg. *Îmi doresc una.*

Domenico ridică din umeri şi se întoarce înspre Rain.

– Cât fac informaţia, pistolul şi grenada?

Rain dă pe gât restul de shake de proteine.

– E absolut dezgustător. Nu ştiu de ce continui să beau aşa ceva. Vă pot servi cu ceva, oameni buni? Un pahar de whisky sau de *julep*?

– *Niente*, zice Domenico.

– Eu vreau un pahar cu whisky, îi zic.

Simt nevoia de un pahar. Am intrat în panică. A fost oare Nino chiar în camera asta? A stat exact în locul în care stau eu acum? Ce treabă a avut pe-aici? Au făcut sex? *Femeie, mult primejdioasă!*[1] Şi-a tras-o cu omul meu? Deschide dulapul cu băuturi şi toarnă câte un pahar. Unul pentru ea şi unul pentru mine. Îmi întinde un pahar cu vreo două degete de whisky; e de un auriu-închis, ca mierea.

– Vrei gheaţă? mă întreabă.

– Nu, îl beau sec, îi răspund.

---

[1] *Hamlet*, actul I, scena 5

– Care e genul tău preferat de restaurant?

– Nu știu? Italian? răspund eu.

– Deci, cât face? ne întrerupe Domenico.

Voi plăti, oricât va costa. Nu mai pot suporta situația asta. Nu-mi face bine la sănătatea mintală. Trebuie să-l găsesc *urgent* pe ticălosul ăla. Devin foarte stresată. Nici nu-mi aduc aminte când am compus ultima oară un haiku. Mintea mea e complet răvășită. Beau whisky-ul dintr-o înghițitură. Mă arde pe gâtlej.

– Zece mii de euro, zice Rain. Și vă dau din partea mea niște muniție pe gratis.

Pune niște gloanțe în cutie, alături de pistol.

Domenico scoate un fluierat printre dinți.

– Fie, îi zic. Unde e?

Ea ridică dintr-o sprânceană subțire, perfectă. Nu-și ia ochii de la mine.

– Vreau banii înainte, iubire.

– Nu mă lua cu *iubire*. Scot din sutien un teanc gros de bancnote. Una, două, trei, patru...

Număr zece mii de euro.

– Nino a venit aici acum câteva zile.

Știam eu. I-am simțit mirosul.

– Voia o identitate nouă. I-am făcut rost de pașaport, de permis de conducere...

– O, îmi dai și mie unul?

– Și-a schimbat numele în „Luca Mancini".

– Luca? Ce dracu'?

– Și și-a cumpărat un pistol. Un Glock 40 nou...

BUF. BUF. BUF.

Bate cineva la ușă.

De afară, se aude o voce strigând.

– *SIGNORINA. POLIZIA.*

24

Piazza della Republica, Roma, Italia

- *POLIZIA. POLIZIA.*

E vocea unui puşti: ascuţită şi plângăcioasă.

- Băga-mi-aş. E băiatul care stă de pază, zice Rain. Să mergem.

Îndeasă banii într-o poşetă de pe canapea. E o gentuţă Marc Jacobs, în nuanţa safirului, ca ochii ei.

Domenico mârâie.

- *Che palle.*

- Urmaţi-mă, ne îndeamnă Rain.

O zbugheşte înspre partea din capăt a apartamentului şi iese pe uşa de la bucătărie. Avem noroc că ne aflăm la parter.

Îmi iau pistolul din cutie, plus un pumn de gloanţe şi grenada. Îi urmez pe Rain şi pe Domenico afară din apartament şi traversăm grădina.

Îmi îndes muniţia în buzunare şi dăm buzna pe poartă afară din grădină.

Rain se întoarce şi îi aruncă o privire furioasă lui Domenico.

- De ce-au venit poliţaii aici?

- Nu ştiu. *Eu* nu i-am chemat.

- *Beyoncé?*

- *Habar n-am.*

Pun pariu că poliţaii ăia sicilieni sunt iar pe urmele mele. O, frate, de ce nu-mi dau pace? Voi fi mereu pe fugă?

Rain, Domenico şi cu mine alergăm pe o stradă pietruită care dă într-o piaţă aglomerată. La Piazza della Rotunda. Ca să vezi, iată Panteonul. Cât de mişto! E superb. Maiestuos. Al dracului de sublim. Are mai bine de un kilometru înălţime şi nişte coloane impunătoare şi un dom imens. Faţada e inscripţionată cu litere romane. Habar n-am ce scrie. Mă uit în jur după poliţişti, însă nu-i zăresc. Nu încă.

– Vă duc la locuinţa lui Nino, ne zice Rain. Pe-aici, haideţi.

O urmăm şi traversăm piaţa.

– Hei, mai încet.

Am obosit. Tipa e mult mai în formă decât mine.

Trecem în fugă pe lângă un restaurant din care răsună voci vesele. Ar fi locul perfect unde să stai şi să observi oamenii. Aş putea sta acolo toată ziua, mâncând chipsuri cu sare şi bând vin alb şi rece. Dar, mă rog, nu chiar acum; avem treabă. Îl vom găsi.

Să-mi bag piciorul.

ACUM E-ACUM.

Din clipă-n clipă.

Cotim şi o luăm pe o stradă. Rain se opreşte şi arată cu degetul către o clădire.

Obloane în nuanţa piersicilor. Ziduri crem. Ghivece cu flori drăguţe.

– Îţi baţi joc de mine? Acolo e?

– Şşt, zice Domenico.

Îşi scoate Coltul imens. Eu pun mâna pe Diamondback.

Mă opresc.

Se simte tensiunea din aer.

Dintr-odată, se aude un sunet asurzitor:

PAC. PAC.

Mă întorc.

Rain e la pământ.

În mijlocul frunții i-au răsărit două găuri negre. Futu-i. Ce-a fost asta? *Eu* am făcut-o? Mă uit atentă la pistol. Mă uit prin țeavă. Dar e rece. N-am tras eu. Nici măcar nu e încărcat. N-am fost eu. Atunci cine? Polițaii? Domenico? Ridic privirea și îl văd pe Domenico cum traversează piața în fugă. N-avea cum să fie el; era în fața mea. Îi puteam vedea mișcările. Oamenii țipă. Vorbesc serios, *ce se petrece?* Studiez piața. Nici urmă de polițai. Dar atunci... Nino. Desigur. Trebuie să ne fi zărit. Suntem chiar lângă apartamentul lui. Mă uit în sus și văd o fereastră deschisă. Prin ea flutură perdeaua din mătase. Ne-a văzut sau ne-a auzit. Nemernicul ne aștepta. Simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Că îmi vuiește capul. Mă uit la pieptul lui Rain. Nu se mișcă. Nu respiră. Nenorocitul de Nino. Ce situație de căcat. De ce a trebuit s-o ucidă pe Dynamite? Eu ce fac, de ce *rămân aici?* Trebuie s-o iau la sănătoasa.

Aud zgomotul unei sirene.

Își face apariția o mașină mică de poliție. E elegantă, neagră, cu dungi subțiri roșii, inscripționată cu alb „*Carabinieri*". Virează la dreapta și se îndreaptă înspre mine, blocând capătul străzii.

Din ea iese un polițist care strigă la mine.

– Bla, bla, bla, bla, bla.

Își îndreaptă *pistolul* fix către capul meu. Cobor privirea și văd Diamondbackul din mâna mea. Mi se înmoaie picioarele. Îmi țiuie urechile. Mă întorc și fug înapoi prin piață. Trec de o fântână. De o străduță lăturalnică. De o cafenea cu terasă. Roma trece zbârnâind

pe lângă mine într-n vârtej ameţitor. Gâfâi. Sunt transpirată. Respir precipitat. Inima îmi bate cu putere. Încotro mă îndrept? Fug şi fug şi fug. Imediat ce o rup la fugă, îmi dau seama de greşeală. Sunt *o catastrofă* la alergat. Unde mi-a fost capul? Oh, Dumnezeule, trebuie să mă aşez.

Găsesc o firidă şi mă prăbuşesc, sprijinindu-mă cu spatele de peretele rece din piatră. Îmi aprind un Marlboro Light şi trag nervoasă din ţigară. Şi apoi, din senin, cineva mă plachează, la dracu'. BUF. Sunt la pământ. Văd o uniformă albastru-închis. Pistolul altcuiva. Scap ţigara şi Diamondbackul.

Băga-mi-aş, abia primisem pistolul ăla.

– *Tu sei in arresto*, îmi zbiară poliţaiul în ureche.

Se lasă cu toată greutatea pe mine, strivindu-mă la pământ.

– În *engleză*, te rog. Ţi se pare cumva că *arăt* a italiancă?

Când o să bage lumea la cap lucrul ăsta?

– *Sunteţi arestată*, îmi traduce.

– Bine. Mda, m-am prins.

Praful de pe stradă îmi intră în nas şi în gură. Poliţaiul mă rostogoleşte pe spate şi apoi mă pironeşte din nou la pământ. Îmi prinde cu un clinchet nişte cătuşe metalice. Mă smulge de pe jos şi mă împinge fără ca măcar să verifice dacă sunt în regulă. Pe bune, unii oameni sunt *complet lipsiţi de maniere*.

– E strigător la cer. Nu *eu* sunt vinovată.

Cătuşele mă strâng. Sunt incomode. Mă târăşte spre maşina lui. O altă maşină de poliţie, urmată de încă una, gonesc către piaţă.

– Alooo, faci o greşeală imensă.

Poliţistul îmi împinge cu putere capul în jos. Mă trânteşte pe bancheta din spate a maşinii, apoi urcă

degrabă la volan. Calcă accelerația la podea, iar sirenele încep să urle.

– Ce dracu' crezi că faci? Ți-am zis deja că nu eu sunt vinovata.

– Stăteai lângă un *cadavru* și țineai în mână un *pistol*, îmi strigă polițaiul din față.

– Știu. Știu. Dar nu eu am *împușcat-o*. N-ai prins persoana potrivită. Îți jur.

– Vom vedea. Vom face autopsie.

– *Ha ha*, zice Beth. *De data asta au pus gheara pe tine.*

– Vreau să-mi iau dracului un avocat.

25

Piazza Venezia, Roma, Italia

E cât se poate de *firesc*. Am fost prinsă fix de *data asta*, când nu eu i-am ucis. E o situaţie ironică, exact ca în piesa aia a lui Alanis (n-am nevoie de o lingură; am nevoie de un pistol). Mă vor elibera însă. Trebuie să o facă. Nu au de ales. Vor vedea că e un glonţ diferit. Îşi vor da seama că s-a tras de la distanţă. Cel puţin, aşa sper. Toată situaţia asta seamănă cu o glumă proastă. SUNT ATÂT DE FURIOASĂ.

– Nino. El ce cel pe care îl căutaţi. El e nenorocitul de *ucigaş în serie*.

Îi arunc o privire nervoasă poliţaiului prin oglinda retrovizoare. Oh, e chiar drăguţ, dacă mă gândesc mai bine. E prima oară când am stat să-i iau seama pe îndelete. Seamănă leit cu un prinţ Disney. E versiunea italiană a lui Aladdin: are plete, sprâncene dese, ochi frumoşi. E chipeş chiar şi când stă încruntat (mă priveşte încruntat chiar acum). Am o slăbiciune pentru bărbaţii în uniforme şi pentru *poliţaii italieni*, trebuie să recunosc. Aproape că a meritat să fiu arestată. Deja m-am excitat.

Maşina goneşte pe străzile aglomerate, virând ca să evite traficul. Sirenele urlă. Luminile albastre sunt pornite. Cătuşele îmi lasă urme adânci în piele la

încheieturi. Noroc că îmi pot ține mâinile în poală. Ha, tipul ăsta-i un ageamiu. Trebuia să-mi fi prins mâinile la spate. Cu toate astea, nu am cum să mi le scot. Îmi sprijin capul de geam și oftez adânc. Ce situație de tot *căcatul*. Trebuie să scap de aici. Trebuie să-l găsesc pe Nino. Nenorocitul. Nu-mi vine să cred că abia a împușcat-o pe Rain. Cu ce i-a greșit? Că ne-a dus la el la apartament? Sau a împușcat-o fiindcă îi cunoștea noua identitate? Ea i-a făcut rost de pașaport. Poate că nu a vrut să lase lucrurile neterminate. Își ștergea urmele. Pun pariu că Nino a sunat la poliție. Ticălosul i-a trimis la apartamentul lui Rain.

Simt geamul rece pe obrazul meu încins. Trebuie să evadez. Dar cum? E ridicol. De ce mi se întâmplă mie una ca asta? *Stronzo*-ul e liber ca pasărea cerului. Și tocmai a ucis-o în plină zi pe fata aia. La *trei pași* de mine. Și știi ce, chiar începea să-mi placă de ea. Prinsesem drag de ea. Îmi plăceau pantofii ei sport. Oja ei. Gentuța aia Marc Jacobs. Aș fi vrut să nu mă fi cotonogit, dar altfel a fost o fată de treabă.

Pistolul meu e la prințul Disney, dar mai am grenada aia. (Frate, ce noroc că nu m-a percheziționat. Pun pariu că a crezut că aia era singura mea armă. Ha ha. Mare greșeală.) Grenada îmi atârnă grea în buzunarul jachetei. O simt acolo, sprijinită de șold. Vor trebui să mă percheziționeze la secție. Acum a fost doar o scăpare din partea lor. Când o vor găsi, mi-o vor lua și voi intra într-un rahat foarte, foarte mare...

Îmi vine o idee trăsnită.

Gata, m-am hotărât.

E *super*. Știi ce? O voi face.

Arunc o privire în oglinda retrovizoare. Polițaiul e atent la drum. Scot grenada cu mâinile încătușate. Îmi răsucesc încheieturile, iar cătușele îmi taie adânc în

piele. Mă doare, dar știu că merită. Va fi minunat. Țin carcasa inegală din metal în căușul palmelor. Mașina de poliție gonește, se hurducăie și se înclină. Sper că voi avea timp. Mă mut încetul cu încetul înspre partea din față a banchetei, până ajung chiar pe marginea ei. (Ce bine că nu port centură de siguranță. Hei, asta nu e *ilegal*?) Îmi încordez coapsele și ridic fundul. Simt cum mă dor tendoanele din genunchi. Îmi dau jos pantalonii și chiloții, așa cum am făcut-o când am fost cu Rain în taxiul ăla. E dificil, însă pielea e elastică, iar chiloții tanga sunt minusculi. Mă chinui să-mi duc mâinile între picioare, fiindcă mă dor încheieturile. Au. Au. Au. Cătușele sunt mai strânse decât credeam. Metalul lor îmi taie carnea și îmi sfredelește oasele. Împing grenada înăuntru încet, *cu grijă*. O simt cum o ia în sus, sus, sus prin vagin (care e un pic umed). Carcasa argintie e rece, dură și – oh – destul de noduroasă. Îmi întind degetele și o împing cu vârfurile acestora cât pot de mult. Futu-i, ce senzație intensă. Nu, rectific: ce senzație *a dracului de minunată*! Metalul se freacă de punctul G. Gâfâi, mă zvârcolesc, gem.

– *OOOOOOOOHHHHHHHHH.*

– Ce dracu' faci acolo?

– Nimic. *Oh, oh, OH.*

Îmi trag la loc pe mine chiloții și pantalonii și mă pleoștesc la loc pe banchetă. Mașina dă într-o groapă. Explozibilul mi se zgâlțâie în mine. Zici că e un vibrator-ou imens sau o minge vaginală Ben Wa mare, cu striații. Mașina frânează brusc în fața secției. Cred că voi avea un orgasm.

Alvie, să nu care cumva să uiți, e un aspect important. Închipuie-ți că e un bilețel foarte important pe care ți-l lași ție înseți: nu trage de cui ca de ața unui tampon. N-ar fi deloc în regulă.

*

Mă percheziționează *aproape* peste tot. Nu găsesc nimic. Mă aruncă într-o celulă și încuie ușa metalică. Ascult pașii gardianului care se îndepărtează. Apoi se așterne liniștea. Nimic. Nu e nimeni. Sunt singură. Celula e mică și foarte murdară. Exact ca Archway, la dracu'. Tavanul e gri, pereții sunt gri, patul e gri, podeaua e gri. Miroase a pișat și a disperare. Distanța dintre zăbrele e prea mică ca să-ți poți strecura capul printre ele (un aspect pozitiv, presupun). Geamul e mult prea sus ca să mă pot uita pe el. Salteaua e micuță, iar pe ea se găsește o pătură subțire. Toaleta a fost albă la un moment dat. Nu are capac. Nu are șezut. Nu vreau să o ating. O să mă țin până când îmi voi da drumul pe mine. Nu va dura foarte mult, nu-i așa?

Cineva și-a scrijelit cu sânge numele pe perete: *Anna, Augusto 2013*. Altcineva a încercat în zadar să-l șteargă. Petele de sânge sunt al dracului de greu de scos; am învățat asta în Sicilia. Mă întreb cine a fost „Anna". O fi fost și ea nevinovată, ca mine?

Prind zăbrelele în mâini și zbier spre coridor:

– NINO. TICĂLOS NENOROCIT. ÎȚI ARĂT EU ȚIE DUPĂ CE IES DE AICI.

Data trecută, m-a abandonat la Ritz cu diamante în valoare de sute de mii de lire sterline. Însă de *data asta* mi-a împușcat noua iubită sexy și m-a lăsat să putrezesc într-o celulă. N-am mai văzut până acum așa dovadă de mârlănie. N-am mai fost trădată vreodată în halul ăsta. Dacă până acum eram *supărată* pe el, acum sunt de-a dreptul *furibundă*. Voi ieși de aici. Apoi va avea de furcă cu mine. O să-i tai scula și o să i-o îndes pe gât. Alvie va fi cea care va râde la urmă.

Mă învârt ca un leu în cuşcă. Mă foiesc. Am nevoie de un plan perfect. Trebuie să găsesc o soluţie. Poliţaii îşi vor da seama de greşeala pe care au făcut-o şi vor porni în curând pe urmele lui Nino. Îl vor căuta pe adevăratul ucigaş. Îşi vor da seama că nu eu sunt vinovată. Au oameni şi tehnologie de nădejde. Iar eu nu ştiu de unde să pornesc, acum că Dynamite e moartă.

Ce-ar fi dacă am lucra cu toţii, *cot la cot*? Poliţaii mă pot ajuta să-l găsesc (şi să-l ucid). Trebuie să-l câştig de partea mea pe prinţul Disney şi să-l conving că îi pot ajuta. Dar cum să fac asta? Cum să-l conving?

Mă preocup mai încolo de asta.

Înainte de toate, trebuie să văd cum fac cu arma letală.

Verific coridorul din afara celulei, însă nu văd pe nimeni. Îmi dau jos pantalonii şi chiloţii tanga, ca să scot grenada. Îmi muşc buza. Degetele îmi tresar necontrolat. Trebuie să o fac ca la carte... îmi bag degetele înăuntru încet şi cu grijă...

– *Vei exploda*, zice Beth.

Şi mă cuprinde spaima.

OH, DUMNEZEULE!

UNDE MI-A FOST CAPUL?

AM O BOMBĂ ÎN VAGIN.

Unde-i cuiul?

Voi muri.

Îmi bag degetele adânc înăuntru, sus, sus, sus, dar nu ajung la ea.

Nu cred că pot s-o scot.

S-a blocat.

S-a blocat.

S-a blocat.

– Nenorocitul de Nino, futu-i, FUTU-I.

Încerc să respir regulat. Inspiră, expiră, inspiră, expiră. Expir aerul cu un șuierat ascuțit. Parcă aș fi un porc de Guineea astmatic. Trebuie să respir într-o pungă. Să inhalez un amestec de gaz și aer, sau ceva de genul ăsta... am nevoie *să n-am o bombă îndesată în pizdă*. Ce mă fac?

Mă ghemuiesc în poziție fetală pe podeaua rece și dură din ciment.

Haide, Alvie. Ce naiba? Nu poți s-o lași acolo.

– *E cea mai tare zi din viața mea.*

– Du-te dracului, Beth, ești moartă.

Inspir adânc și îmi poziționez mâinile între picioare. Pătrund un pic mai adânc. Dar nu știu de care parte să trag. E de-ajuns să fac o mișcare greșită și declanșez chestia asta... nu pot să-mi strecor degetele în sus pe margini. Oh, Doamne, mă dau bătută. Nu am cum să o scot de-acolo. Ce încurcătură, la dracu'! Va trebui să mă duc la spital și să mărturisesc tot. Dar cum naiba le voi explica asta? Inspir adânc. *Haide.* E în regulă, ăștia au văzut de toate. În fiecare zi a săptămânii ajung la urgențe oameni cu obiecte străine blocate în diverse orificii: sticle, tuburi de aerosoli, doze de bere și hamsteri. Am citit la un moment dat despre un bărbat din China care își îndesase un țipar în fund. Țiparul era viu și i-a ros măruntaiele de i le-a sfârtecat. O grenadă? Asta-i *apă de ploaie.* Nici nu vor clipi. Sunt convinsă că se întâlnesc tot timpul cu astfel de situații. Dar ce se întâmplă după ce o extrag? *Aici stă totul.*[1] Voi fi condamnată pentru port ilegal de arme. Prima oară, pistolul, iar apoi, bomba. Nu, nu, nu, asta e sinucidere curată. Am nevoie de alt plan.

[1] *Hamlet*, actul III, scena 1

26

Haide, Alvie, gândeşte, gândeşte, gândeşte. Unde ţi-e geniul poetic? Trebuie să gândesc *altfel*. Privesc toată situaţia asta din perspectiva greşită. Nu trebuie să *trag*. M-am prins, trebuie să *împing*. Arunc încă o privire pe coridor, mă uit în ambele părţi, şi în stânga, şi în dreapta; nimeni. În regulă. Să începem. Hai să dăm naştere unui bebeluş-bombă. Mă las pe vine cât pot de jos şi *strâng, strâng, strâng, strâng, strâng*. Împing în jos, jos, jos grenada (am norocul să am un planşeu pelvin minunat). Simt cum coboară prin vagin şi îmi cade în căuşul palmei. Ha ha. Până la urmă, a fost destul de uşor. (De unde toată agitaţia asta cu naşterea?) Nu am avut nevoie de anestezie epiduralã sau de cezariană, ca Beth. Studiez grenada din palmă. E mai bine decât o minge de ping-pong. Aş putea să am propriul spectacol în Bangkok. Şterg proiectilul de aşternutul de pe pat şi îl bag în buzunarul hainei. A fost cât pe ce. Ar fi putut să iasă urât. Însă nu, a fost în regulă. Sunt profesionistă...

Aud o voce de bărbat.

– *Signorina* Knightly?

– Da? Care-i faza? Mă eliberaţi?

– Comisarul doreşte să vă vadă. Veniţi, vă rog, cu mine.

Gardianul descuie uşa din metal. Văd că are la el geanta mea. Ah, asta e bine. Îmi înapoiază lucrurile.

Probabil că mă vor elibera. O iau de la el și mi-o atârn de umăr.

– Pot să mă duc până la baie? îl întreb. Aia de-acolo era mizerabilă.

– Desigur. Vă rog să mă urmați.

Imediat ce am încuiat ușa de la baie caut și găsesc pastilele dosite în portofel și citesc ce scrie pe etichetă: doză dublă. Scot una din învelișul din plastic. Apoi încă una. Și încă una. Folia din aluminiu pârâie. Îmi cad în palmă. Sunt micuțe; nu sunt mai mari decât o gămălie de ac și au o formă drăguță, de diamant în miniatură. Însă știu că mărimea poate fi înșelătoare (nu când vine vorba de penisuri sau de dildouri, ci de alte lucruri, precum drogurile). Pastilele astea sunt puternice. Ling una dintre tabletele de nuanța cobaltului; trebuie să verific ce gust au. Nu vreau să fie evident că l-am drogat. Prințul Disney *nu* ar fi încântat de așa ceva. Pilula e amăruie. Astringentă ca lămâia. Înțepătoare ca MDMA-ul. Va trebui să o amestec cu ceva dulce, altfel, va băga de seamă numaidecât.

Trei pilule de doză *dublă*; exagerez cumva? Vreau să-și facă repede efectul. Să fie eficiente. Cu toate că două ar trebui, probabil, să fie de-ajuns. La dracu', iau și eu una. Cine știe? Ar putea să fie distractiv. Bag o pastilă în gură și o înghit cu apă de la robinet. Îmi șterg fața cu un prosop din hârtie. Mă întreb ce efect va avea. N-am mai luat nici una până acum; sunt, evident, pentru masculi. Presupun că va trebui să aștept și să văd... ooo, ce palpitant. Parc-aș fi Alice în Țara Minunilor; mă voi micșora sau voi crește? Parc-aș ronțăi o ciupercă halucinogenă. Mănâncă-mă. Bea-mă. Fute-mă. Strecor celelalte două pilule în buzunar și îmi îndes portofelul la loc în geantă. Mă uit în oglindă să văd cum arăt, îmi aranjez părul și îmi ștugui buzele. Fac o piruetă ca să iau seama la fundul meu. Presupun că

nu e *rău*. Însă nu e totuşi *perfect*. Aş fi vrut să am nişte lenjerie magică de la Beth. Nişte chiloţi cu decupaj inghinal sau un corset din latex de Atsuko Kudo. Ies din baie şi închid uşa.

Gardianul mă conduce prin hol către un birou. În buzunarul stâng am pilulele de Viagra, în cel drept, grenada. Ce bine că le port mereu cu mine! Nu ştii niciodată când se iveşte ocazia să ai nevoie de ele. Când ar putea interveni o urgenţă. *Fii pregătită.* Da, ăsta e mottoul meu. L-am învăţat din Girl Guides.

Mă uit printre jaluzelele subţiri; iată-l pe prinţul Disney. Îl văd cum stă la birou. Ce bine că nu e o sală de interogatoriu; aşa ceva mi-ar fi dat planurile peste cap. Camere de supraveghere şi toate oglinzile alea semitransparente. Bea ceva dintr-o doză. E colorată în albastru şi galben. Nu pot citi eticheta de aici. Fac un pas înapoi de la geam când îşi ridică privirea şi mă zăreşte. Gardianul bate la uşă.

– *Sì. Chi è?*

Deschide uşa şi trece pragul.

– *Signorina* Knightly, *commissario.*

– *Grazie*, zice prinţul Disney, ridicându-se de la birou.

Păşesc în încăpere, moment în care gardianul pleacă. Închid încet uşa în urma lui, răsucind cheia în broască, aşa încât nimeni să nu audă. Bag cheia în buzunar şi trag jaluzelele, să nu se poată uita nimeni înăuntru.

– Bătea un pic cam tare lumina, îi zic, ridicând din umeri şi întorcându-mă către el. Arăţi *minunat* în după-amiaza asta. Ţi-ai schimbat ceva la păr?

Mă aşez pe scaunul de vizavi de el şi îmi pun picioarele pe birou.

Prinţul Disney se încruntă.

– Deci, domnişoară Knightly, sunteţi pregătită să vorbiţi?

– Nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă, îi zic.

– Mă numesc comisarul D'Amore.

– Ce nume de familie frumos, îi zic. Ai şi un *prenume* drăguţ cu care să-l asociezi?

Oftează.

– Mă cheamă Alessandro.

Alessandro se încruntă. Bretonul castaniu-închis îi cade pe frunte. I se citeşte enervarea în ochii de prinţ Disney. Doza galbenă e de Limonata, o băutură acidulată de la San Pellegrino. Se află pe mijlocul mesei de lucru, însă nu-mi dau seama de aici cât lichid mai e în ea.

– Arată bine. Ai una şi pentru mine? îl întreb, arătând înspre doză.

Îşi dă ochii peste cap, dar se ridică şi merge până la frigider. E micuţ, special conceput ca să ţii berea la rece. Mă fixează cu privirea în timp ce deschide uşa. Îi arunc un zâmbet cât pot de suav. Bagă mâna în interiorul frigiderului. Îi strecor două pilule în băutură imediat ce se întoarce cu spatele la mine. O ridic şi o agit puţin. Lichidul sfârâie şi face spumă. O aşez la loc când se întoarce.

– Mmm, arată bine, îi zic.

Îmi întinde o doză şi îmi ling buzele.

– Ah. Ai cumva un pai?

Deschid doza cu un fâsâit. Simt miros proaspăt de citrice.

Îşi dă ochii peste cap. Din nou. Alessandro deschide sertarul de la birou şi cotrobăie prin el. Scoate un pai lung din hârtie, de genul celor pe care le primeşti la McDonald's la shake-uri, şi îl aruncă înspre partea mea de masă. Îl introduc în doză.

– Altceva? mă întreabă.

– Nimic, am tot ce-mi trebuie. Ai luat prânzul?

(Din câte am observat, Viagra își face mai greu efectul dacă bărbatul a mâncat, uneori durează chiar și *nouăzeci* de minute. Sper să nu aibă stomacul plin. Ar fi o catastrofă.)

– Nu. Am muncit de mi-au sărit capacele. Ridică o sprânceană și se uită la mine de parcă e vina mea că fostul meu iubit e un psihopat. Toată presa din Roma mă hărțuiește să arestez pe cineva. Ca să nu mai zic de primar...

– Hei, Alessandro. Nu da vina *pe mine*. Ar trebui să fii nervos pe Nino. Dar ești stresat, înțeleg.

– Stresat? Stresat? Bineînțeles că sunt stresat. Voi avea o cădere nervoasă. Un lunetist împușcă mortal o femeie într-una din cele mai aglomerate piețe ale orașului. La doi pași de *Panteon*. În miezul zilei. Și încă e în libertate? Suntem în toiul sezonului turistic.

– Scumpule, trebuie să te *relaxezi*.

Ridică doza și bea o gură. Sunt convinsă că și-ar dori să fie o tărie în ea. Mă întreb dacă s-a dizolvat Viagra. Acum îmi doresc să-i fi pus trei... văd cum i se mișcă mărul lui Adam când înghite.

– Ah, face el.

Plescăie din buze și trântește doza de masă.

Aluminiul se clatină pe suprafața netedă și scoate un sunet gol.

Pariez c-a fost *amară*. Limonata e oricum acidulată, însă trebuie să fi fost din cale-afară de acră cu cele două pilule amestecate în ea.

– Bun, ți-ai dat seama că n-am tras eu în ea. E un punct de pornire excelent.

– Pistolul dumneavoastră nu era încărcat. Nu mai fusese folosit vreodată. S-a tras de la distanță, îmi zice.

– A-ha. Asta ți-am zis și eu.

Bărbații ăștia ascultă vreodată? Sunt nevoită să repet mereu ce am spus.

Sorb din băutură prin pai; e acidulată și rece ca gheața. Sug paiul ostentativ. Mă întreb dacă va pricepe aluzia.

– Bineînțeles, îmi zice; pare iritat. Sunteți doar un martor inocent, care s-a aflat *întâmplător* la locul crimei, ținând în mână un pistol, la dracu'.

– Exact, îi răspund. O coincidență.

– Un pistol pentru care nu aveți permis.

– Tocmai mă duceam să obțin unul. *Nu* sunt o criminală doar pentru că nu știu să mă organizez. Ți-am zis, criminalul e Nino.

Alessandro se ridică în picioare, are umerii aduși în față, fruntea încruntată și se sprijină cu pumnii de biroul lucios. Îmi aduce un pic aminte de Bestia din *Frumoasa și Bestia*, însă nu are atât de mult păr facial și are o dantură mai bună. Îl privesc printre gene și îmi mușc buza de jos. Apoi mai sug un pic paiul.

– Și tot *întâmplător* sunteți prietenă cu bărbatul pe care îl incriminați.

– Nino e o fostă cunoștință. Nu l-aș numi *prieten*.

Alessandro dă cu pumnul în masă. Lovitura reverberează.

– Bun... ce altceva ai mai descoperit?

I se citește pe chip: *nimic*.

Ha. Chiar mă distrez.

– Ei bine, eu știu cine a făcut-o. Nino Brusca e înarmat și periculos. Am cumpărat pistolul ca să mă protejez. De *el*. Simt niște furnicături acolo jos... cred că pilulele își fac efectul. Nu-mi vine să cred că m-ai arestat pe *mine*.

Îi arunc o privire de căprioară rănită.

– Doar mi-am făcut treaba.

Mă abțin să nu izbucnesc într-un plâns de crocodil. Îmi întinde un șervețel.

Alessandro clatină din capul lui frumușel. Are părul des și lucios. Mă întreb ce balsam folosește. Părul meu nu strălucește niciodată așa. Ia doza în mână și o dă pe toată pe gât.

– Ah, face el din nou.

Se șterge la gură cu mâna și aruncă doza în coșul de gunoi. (Sunt impresionată; chiar l-a nimerit. Mie nu-mi iese niciodată.) Sorb din băutura acidulată. Îmi dau seama că nu știe ce să creadă. Pe chipul lui frumos se citește nedumerirea, ca și când i-ai fi cerut lui Ken să aleagă între Sindy și Barbie. Chiar e o creatură frumoasă, la fel de chipeș ca Justin Trudeau. Nu deține nici o informație compromițătoare despre mine. Toate dovezile sunt circumstanțiale. Iar eu sunt aici, oferindu-i ajutor. Oferind mai mult de-atât...

– Alessandro, îi zic, aplecându-mă în față. Îmi fac vocea să tremure. Mi-e frică. Cred că e posibil ca *eu* să fi fost ținta, nu cealaltă femeie...

Se uită la mine cu ochii lui ca două bomboane Ferrero Rocher. Cred că se dă pe brazdă.

– Dacă îmi... dacă îmi promiți că voi fi în siguranță, atunci te pot ajuta să-l găsești, îi zic. Tu și cu mine suntem în aceeași tabără. Suntem amândoi de aceeași parte a baricadei.

Simt o senzație ciudată în păsărică; sângele s-a pus serios în mișcare. Mi se pare că dintr-odată clitorisul meu e enorm, prea viu, prea sensibil. Vaginul începe să-mi pulseze. Ce se petrece acolo jos? Mă foiesc un pic pe scaun. N-am luat decât *o* chestie din aia și mi s-a mărit vulva încă o dată pe cât era.

– E cald aici, sau mi se pare mie?

Îmi dau jos jacheta din piele și o așez pe spătarul scaunului (având grijă să nu lovesc explozibilul; voi avea nevoie de el mai târziu). Alessandro mă privește. Privirea lui zăbovește o fracțiune de secundă prea mult

pe pieptul meu. Mă joc cu părul, îmi înclin capul într-o parte şi îi arunc o privire plină de dorinţă. Îmi desfac picioarele, apoi le pun unul peste celălalt. (Aş vrea să nu fi fost îmbrăcată cu pantalonii ăştia, o fustă sau poate o rochie micuţă s-ar fi pretat mult mai bine. Ar fi fost ideal să nu fi purtat deloc chiloţi, ca Sharon Stone în *Instinct primar*. Aşa, chiar că i-aş fi atras atenţia.)

Alessandro îşi coboară privirea către biroul aflat în dezordine şi amestecă nişte hârtii. Arunc o privire înspre ceas. Fiecare secundă contează. Nino ar putea să părăsească oraşul sau chiar să plece din Italia. Ştiu că are paşaport fals... banii... şi un mobil întemeiat. Îl mai las un minut, apoi fac mişcarea decisivă. Însă poliţiştii sunt uneori prea formali. Prea corecţi. Prea reci. Prea riguroşi. Ezită să se culce cu suspecţii sau să facă sex fără obligaţii cu martorii lor. Ştiu, ştiu. Sunt în *Italia*, nu în Anglia. Nu se aplică aceleaşi reguli. Regulile UE, sau care-or fi ele. Cei mai mulţi poliţişti sunt corupţi. Excitaţi. Nesătui. Şi totuşi, îmi asum un risc: sex în biroul lui? S-ar *putea* ca planul să nu funcţioneze.

Alvie. Opreşte-te. Nu poţi gândi aşa.

–*N-are cum să-ţi iasă*, zice Beth.

Indiferent dacă crezi că eşti sau nu capabil, ai dreptate. Cine-a zis asta? Dacă poţi să o visezi, poţi să o faci. Prostii de genul ăsta. Dar e *adevărat*.

Mă simt lipicioasă, agitată. Mă trec valuri de căldură din cap până-n picioare. Mi s-au aprins obrajii. Am păsărica umedă. Mă foiesc pe scaun.

Alessandro îşi dă haina jos şi şi-o agaţă într-un cui lângă uşă. Îşi slăbeşte nodul la cravată şi şi-o dă şi pe asta jos. Aş vrea să-şi scoată mai multe haine de pe el. Îmi dau seama că sub cămaşa cambrată se ascunde un trup bine lucrat. Se îndreaptă înapoi către birou, dar se opreşte brusc locului. E curpins de panică. Mă uit la el între picioare şi – dap – iat-o. A funcţionat. Planul

meu excentric. Pare o erecție de zile mari, însă nu am cum să-mi dau seama până n-o încerc, și de-abia aștept să-l dezbrac.

Mă întorc pe scaunul rotativ și îi arunc o privire hulpavă. Îmi iau o șuviță de păr între degete și mă gândesc cum ar proceda Megan (Fox). Dă-i băiate, Alvie. Ești un *star*.

– Mă simt în siguranță cu tine, Alessandro. Ești un bărbat atât de corpolent, de puternic, de chipeș... știu că tu nu m-ai răni vreodată, spre deosebire de Nino. Tu poți să fii *eroul* meu.

Alessandro roșește până-n vârful urechilor. Mă aplec, pe scaun, către el.

– Eu, ăăă, eu... se bâlbâie. Șovăie. *Un momento*. Vă rog.

Se întoarce și o ia la fugă înspre ușă; apasă pe clanță, însă e încuiată. Asta îmi oferă răgazul de care am nevoie.

Sar și mă duc după el. Acum e momentul. Nu are cum să plece.

Îi sar în spate și îmi înfig călcâiele în talia lui.

– Nu. Nu pleca. Te doresc atât de mult. Mă scoți din minți. Încă din clipa în care te-am văzut... (Azi-dimineață, când m-a arestat.) Numai la tine mi-a stat gândul.

– Alvie? mă întreabă. *Che cazzo...?*

– Posedă-mă acum sau pierde-mă pe vecie.

Se întoarce în încăpere împleticindu-se și ne prăbușim pe biroul lui din lemn. I-am prins bine de tot talia între picioare. Nu-i voi da drumul.

27

Îl întorc cu faţa la mine şi îl sărut.

– Alvie?

– *Scopami*, Alessandro.

Îmi dau jos tricoul. Sutienul. Cu o mână îi deschei fermoarele. Cu cealaltă îl strâng de fund. Geme şi se împinge înspre mine. Gata, a cedat. Îl sărut din nou ca să nu mai vorbească, să nu mai gândească sau să nu fugă. Îl prind de penis şi i-l trag afară din boxeri.

– Mmm, Alessandro, îi zic. Ce sexy eşti!

Ce bine că i-am aflat prenumele. Lucrurile astea funcţionează mai bine când foloseşti prenume. Altfel, e prea formal.

Îl las aşezat pe birou şi mă pun în genunchi pe podea în faţa lui. Îi iau penisul în gură. E mare, fierbinte şi pulsează. Îl ling în sus şi-n jos. Are gust de gel de duş cu aromă de arbore de ceai. Îmi las capul în jos de tot şi îi simt penisul în capătul gâtului. Îmi rotesc vârful limbii pe el. Îi mângâi boaşele adorabile.

Mă retrag şi mă ridic. Îmi dau jos pantalonii din piele. Îmi dau jos chiloţii tanga minusculi şi îl privesc în ochi.

– Uite ce vom face...

Mă aşez goală pe biroul lui şi îmi desfac picioarele.

– Mă vei duce la Nino. Am nevoie să fiu cinci minute singură cu el.

Încuviinţează. Îşi bagă degetele la mine în gură.

– Bag-o în mine, armăsarule.

Mi-o trage încontinuu, încontinuu, încontinuu, din nou şi din nou şi din nou. Termină, iar după vreo două secunde e pregătit pentru o nouă rundă. (De *cinci* ori la rând.) Zici că e posedat sau că a luat droguri. (Ah da, de fapt l-am drogat, într-adevăr.) Obosesc şi începe să mă usture. Nu cred că mai rezist. Mă sprijin de dulap şi văd cum se învârte podeaua cu mine.

– Ajunge, îi zic, toată lac de sudoare. De-abia mai respir. Haide... să... mergem... şi... să... îl... găsim... pe... Nino...

Pe măsură ce îl urmez pe prinţul Disney către sala de interogatoriu, încep să aud bolboroseli neclare în italiană, iar când ajung acolo mă trântesc pe un scaun; sunt vraişte. Mă mut un pic mai aproape de el, aşa încât să ni se atingă coapsele pe sub masă. Îl strâng uşor de genunchi. Alessandro îşi drege glasul. Mă uit în jur prin sala de interogatoriu. Pe o scară de la unu la zece, unul e de nota doi jumate, altul, de trei jumate, iar altul, de şase şi-un sfert. Alessandro e, fără îndoială, cel mai sexy (de cel puţin nouă jumate). Mă bucur că a trebuit să-l seduc pe el. E distractiv să îmbin afacerile cu plăcerea.

– *Oggi*, trebuie să vorbim în *inglese*, zice Alessandro. *Signorina* Knightly nu vorbeşte italiană. *Va bene?*

– *Va bene*, răspund poliţaii.

Totul merge strună.

Alessandro stă în fruntea mesei din încăperea înghesuită, puternic iluminată. Deasupra capetelor noastre pâlpâie un neon. Ceilalţi trei poliţai sunt aşezaţi în jurul nostru pe nişte scaune ieftine de birou, îmbrăcaţi

la patru ace în costume albastre. Presupun că sunt uniformele lor obişnuite de poliţie, însă arată de parcă abia ar fi fost desprinşi din cea mai nouă colecţie Armani. Alessandro are cele mai multe decoraţii pe rever. Din asta deduc că el e şeful. E chiar mai sexy proaspăt spălat şi îmbrăcat în haine curate după megapartida de mai devreme. Emană un miros curat, de antiperspirant. Îmi dau jos pantoful şi îi mângâi gamba cu degetele de la picioare.

– *Signorina* Knightly a acceptat cu amabilitate să ne ajute cu anchetarea uciderii lui Rain Campbell...

– Dynamite, îi zic.

– Poftim?

Se întoarce către mine. Toţi ceilalţi poliţai se holbează la noi.

– *Dynamite?*

– Poftim?

– Nimic. Nu contează. E porecla ei din lumea interlopă.

– Domnişoara Knightly îl cunoaşte pe suspect, despre care ne-a spus că îl cheamă... Se uită în carneţel. Domnul Giannino Maria Brusca.

– Îl cheamă Nino, intervin eu. Numele ucigaşului e *Nino*... e îndrăgostit de mine.

Alessandro se încruntă. Îi zâmbesc.

– Bine, dragule, spune mai departe.

– Camerele de luat vederi l-au surprins pe suspect părăsind La Piazza della Rotunda şi îndreptându-se către hotelul Raphaël pe Largo Febo. Am pus sub supraveghere ieşirile din clădire şi credem că se află înăuntru în momentul acesta.

Încuviinţez. Se discută lucruri foarte importante. Am o mină serioasă... însă în sinea mea jubilez; ard de nerăbdare. Muhahaha. Planul meu dă roade. Mă vor

duce direct la el. N-am nevoie decât de *un minut* singură cu el; îl voi face *terci*, *piftie*, *praf şi pulbere*. Lucrurile vor sta diferit faţă de data trecută, când aproape că m-a aruncat în faţa metroului. Eu voi fi în avantaj de data asta. Eu voi face acum regulile jocului.

Alessandro scoate un obiect dintr-o sacoşă şi îl întinde pe masa din lemn. E un fir negru, lung, legat de o cutie mică, neagră şi de ceea ce pare a fi un microfon. Scoate şi o rolă de bandă adezivă, pe care o pune lângă obiectul negru.

– Ce e *aia*?

– Domnişoară Knightly, îmi zice prinţul Disney, întorcându-se către mine. Veţi purta aparatul acesta pe sub haine. Roşeşte. E foarte simpatic. Când vă veţi întâlni cu domnul Nino, va trebui să vă comportaţi natural, *firesc*. Discutaţi aşa cum aţi face de obicei. E crucial să nu suspecteze nimic. Va trebui să obţineţi o mărturisire până la ora 21.00. Suspectul va trebui să recunoască faptul că a tras focurile care au ucis-o pe doamna Campbell. În clipa în care înregistrarea e gata, eu şi colegii mei îl vom aresta.

– Nici vorbă. Nu port aşa ceva.

Alessandro îmi şopteşte la ureche.

– Înţelegerea pică dacă nu îl porţi. Vei fi acuzată de posesie ilegală de armă de foc...

– E un plan excelent, le zic. Sar de pe scaun şi dau cu pumnul în masă. Îmi place la nebunie. E perfect.

– De ce v-ar face dumneavoastră mărturisirea? întreabă unul dintre poliţai.

– După cum v-am mai spus, îi place de mine. Îmi tot trimite trandafiri roşii. Mesaje deocheate. E obsedat, vă daţi seama. Dar chiar nu e genul meu.

Îi fac cu ochiul prinţului Disney.

Beth îmi zice:

– *Fii serioasă*. Tu eşti *obsedată*.

– *È chiaro?* întreabă Alessandro, privind în jur.

Încuviinţează cu toţii din cap.

– *Sì, commissario*.

Îl mângâi în sus pe coapsă. Îl masez pe sub masă. Alessandro înghite în sec şi închide ochii. Pastila de Viagra îşi mai face încă efectul. Ajung cu mâna la el între picioare. Ooo, ia te uită, da, aşa mai merge...

Mă aplec înspre el şi îi şoptesc la ureche.

– Îmi pot recupera pistolul dacă fac asta?

– Nu.

Îi dau drumul.

Alessandro ia aparatul în mână şi reglează comutatorul micuţ.

– *Uno, due, uno, due*, zice, testând microfonul.

Iau banda adezivă şi îmi ridic tricoul.

– Haideţi, băieţi. *S-o facem*.

– Ai zece minute la dispoziţie, îmi zice Alessandro, întorcându-se înspre mine de pe scaunul din faţă, după care vom aresta suspectul.

Încuviinţez. Nu am stare şi mă foiesc pe bancheta din spate. Simt cum atârnă aparatul lipit cu bandă adezivă de piept şi de burtă. Nu e prea comod. Mă gâdilă şi mă trage de piele, smulgându-mi firele subţiri de păr. Va ustura foarte tare când îl voi smulge de pe mine.

– Ai destul timp la dispoziţie ca să obţii o mărturisire.

– Hmm, mda, ce să zic. Vom vedea.

– Va trebui să recunoască faptul că *el* a împuşcat-o pe domnişoara Rain Campbell.

– Bine. În regulă. Am priceput, îi zic. Nu e mare scofală.

Oricum, n-am nevoie decât de o secundă ca să scot cuiul din grenadă. Îi ucid şi pe Nino, şi pe poliţai,

dintr-un foc. Apoi am scăpat. Am şters-o. O arunc, apoi o iau la goană în cealaltă direcţie. Nu vreau să mă fac terci şi pe mine. Păcat că va trebui să îl ucid şi pe prinţul Disney, însă nu le poţi avea pe toate.

Suntem într-un convoi de maşini civile care se deplasează cu viteză prin centrul Romei. Cotim, apoi oprim pe Largo Febo, lângă hotelul unde se află Nino. Arunc o privire prin geamul fumuriu. Uau! Tipul n-are gusturi rele. Hotelul Raphaël e acoperit cu iederă; e de un verde viu, închis şi intens, presărat cu flori violet aprins. E cea mai frumoasă clădire pe care am văzut-o. Nu e de mirare c-a tras aici.

Poliţaii opresc motorul. Simt un nod în gât. Am umerii încordaţi. Strâng din dinţi şi mângâi grenada din buzunar.

A sosit clipa.

Jocul a *început.*

Mă opresc locului. Iată-l acolo la bar, întors cu spatele la mine. Uite-i părul, negru şi strălucitor, neted şi lucios ca smoala. Şi jacheta uzată din piele, cu ţinte. Îmi amintesc prea bine mirosul de Marlboro roşu. Ţintele argintii sclipesc în lumina lămpii. Ăla e, fără urmă de îndoială, cu fundul lui musculos şi încordat, care arată minunat în pantalonii ăia negri din stofă. E numai muşchi, fără pic de grăsime. Îmi amintesc de fesele lui, de muşchii spatelui. Căldura pe care o emană, ca un cuptor, pielea lui... de parcă ar fi fost *ieri*. Stă în picioare şi bea de unul singur dintr-un pahar scund. Pare să aibă whisky în el; băutura are o nuanţă chihlimbarie-închisă. Fără gheaţă. Fără pai. Aş vrea să am cianură la mine. I-aş strecura-o în băutură.

Mă întreb care ar fi ultimele lui cuvinte. *Ucis de drept, prin chiar trădarea mea*[1]?

Mă uit să văd cât e ceasul: 20.51. Am la dispoziție nouă minute... băga-mi-aș.

Îmi îndrept spatele și mă duc la el.

– Bună, Nino, îi zic, ca și cum am fi prieteni la cataramă. Ca și cum nu am fi încercat să ne ucidem unul pe altul toată săptămâna trecută. Nu-mi iei ceva de băut?

Dacă Nino e surprins să mă vadă atunci înseamnă că nu o arată. Se întoarce către mine și mă salută înclinând ușor din cap.

– Betta, îmi zice. *Ciao.*

Oh, Dumnezeule, e *atât de chipeș*! Cu atât mai mult cu cât stăm față-n față, și e el, în carne și oase, aievea, nu vreo fantomă. Sau vreo fantezie. Sau vreo halucinație. Are tenul măsliniu și un început de barbă. Ochii lui de onix scapără.

Te văd, Prințule Negru. Da, pe tine, armăsarule. Ar câștiga cu siguranță la *America's Next Top Model*, dacă ar participa.

Pe tejgheaua barului din mahon lustruit se unduiesc tot felul de umbre în lumina lumânărilor.

Cum poate să semene cu un înger, când el e Lucifer?

Moartea e prea blândă pentru nenorocitul ăsta. Îl voi spulbera până în fundul iadului.

Se întoarce înspre bar și își pune paharul pe tejgheaua din lemn.

– *Un altro whisky*, îi cere barmanului.

Vocea lui răgușită, baritonală, aspră. Nu i-am mai auzit-o decât atunci la metrou și la mesageria vocală.

– Dați-mi mai bine un Malibu. Un Malibu și o Cola, îi zic.

---

[1] *Hamlet*, actul V, scena 2

Nino se întoarce și îmi aruncă o privire.

– O Cola *normală*, îi zic barmanului. Cu gheață și lămâie. Și cu un pai.

Barmanul încuviințează.

– *Sì, certo.*

– *Un altro whisky*, zice Nino.

Își împinge paharul gol către celălalt capăt al tejghelei.

– *Sì, signor* Nino. *Prego.*

Ne aruncăm priviri furioase unul altuia.

Îl voi face bucățele, una cu pământul, terci.

Am jurat.[1]

Stai numai să vezi.

Nino dă pe gât restul băuturii și trântește paharul cu putere. Mă uit la unghiile lui roase, la inelul său cu sigiliu roșu aprins.

Oftează, apoi se întoarce către mine.

– Așadar, îmi zice, *m-ai impresionat.*

– Vorbești serios?

– Mda. M-ai prins în cele din urmă.

Mă uit la cutele care îi brăzdează fruntea, adânci și întunecate precum Marele Canion. Încerc să-i deslușesc chipul impasibil.

– Mda, păi ar trebui să fii impresionat. Te-ai cărat cu mașina mea. Cu banii mei. Cu *hainele* mele. N-am avut chiloți aproape o săptămână. E uimitor că totuși te-am găsit.

Mângâi grenada din buzunar, îmi trec degetul peste cuiul ei...

Nino scutură din cap. Se întinde să ia, dintr-un vas mic, argintiu, o măslină neagră, fără sâmbure, pe care o înțeapă cu o scobitoare pentru cocktail. Nici

[1] *Hamlet*, actul I, scena 5

măcar nu-i tremură mâna. Ce frumos e din unghiul ăsta! Îngerul luminii. Beelzebul. Împăratul muştelor.

– Betta, îmi zice, şi tu ai fi făcut acelaşi lucru. Dacă ţi-ar fi venit ţie ideea înaintea mea.

Da, păi, *are* dreptate, ca să fiu sinceră. Dar nu despre asta e vorba, la naiba.

– Nu, n-aş fi făcut-o.

– Ba da.

Îl voi face *terci*. Mai ales dacă îmi mai spune Betta încă o dată. Băga-mi-aş piciorul. Sunt Alvie Knightly. Alvie Knightly mereu şi pentru totdeauna.

Se întoarce şi mă priveşte în ochi, dându-mi minciuna în vileag.

Sper că n-a observat aparatul pe care-l port pe sub haine.

– *Signorina*, cocktailul dumneavoastră.

Barmanul îmi aşază băutura pe un şervetel negru. A servit-o într-un pahar de Martini, cu umbreluţă. Ridic paharul şi miros cocktailul. Cocos. Cola. Bitter lemon. Sorb o înghiţitură prin pai.

– E bun, îi zic. Vrei să guşti?

I-ar fi de folos ceva care să îl mai îndulcească.

– *Un altro whisky, signor* Nino, îi zice barmanul, aşezându-i băutura pe tejghea. *Con i nostri complimenti.*

Nino încuviinţează şi ridică paharul. Mă uit la el cum bea: maxilar bine definit, mărul lui Adam, barbă nerasă pe gât. Se întinde după încă o măslină.

Nici prin cap nu-i trece că e pe cale să moară?

Până aici i-a fost, asta e cina cea de taină pentru el.

Ne uităm unul la altul o clipă. El îşi abate primul privirea în altă parte.

– Unde mi-e valiza cu bani?

(E bine să ştiu asta înainte să îl ucid.)

– A luat-o Domenico. A luat şi maşina.

– Poftim?

Nici vorbă. Minte.

– Banii au dispărut?

– *Sì*, îmi răspunde.

– Toți?

Încuviințează din cap.

Îl snopesc în bătaie.

– Nu, nu te cred.

Nino se întoarce și se uită la mine de parcă mă vede prima oară.

– Dar... ce ți-ai făcut?

Îmi ia mâna într-a lui și mă trage către el, apoi îmi cuprinde fața cu palmele. Buzele îi sunt atât de aproape de ale mele, încât aproape că le pot simți gustul. Îl privesc în ochi. Îmi ia bărbia în palmă și se încruntă.

– Mi-am făcut operație la nas, îi zic.

– Îmi plăcea mai mult cum îți stătea înainte.

– Vorbești serios?

CE DRACU'? *Sigur* minte.

– Betta, nu era nevoie să faci asta. Îmi place de tine așa cum ești.

Nino pare rănit, aproape jignit.

Așa cum sunt? Precum Colin Firth/Domnul Darcy? Cine naiba se crede? Timbaland[1]*?*

– N-am făcut-o pentru tine, netrebnicule. E deghizarea mea iscusită.

Mă mângâie pe obraz.

Nu-mi pasă ce crede. De fapt – ia stai o clipă – poate-mi pasă. Îl doresc, acum că mă atinge. Mă excit doar stând aici. Vreau să îl duc direct în pat. Vreau

---

[1] În engleză, „așa cum ești" se traduce prin *the way you are*, iar personajul face o referire la una dintre piesele lui Timbaland, „The Way I Are"

să o facem ca într-un film porno. Sunt convinsă că *tot* ce a zis nu e decât o mare cacealma, însă știi ce? Își *dă silința*.

Vreau să ne-o mai tragem o dată așa, de rămas-bun, înainte să-i spulber creierii.

– Te-ai culcat cu altcineva? mă întreabă. Cât timp am făcut pauză?

– Eu n-am făcut pauză, îi răspund.

– Eu, da.

Ce dracu'? Acum e Ross din *Prietenii tăi*?

– Ei bine, eu n-am făcut. *Tu* te-ai culcat cu altcineva? îl întreb.

– Nu. *Tu*?

– Nu. Poate. Cu o femeie.

Alessandro nu se pune. A fost din interes, nu de plăcere.

– Te-ai culcat cu o femeie? mă întreabă. Frumos.

– Frumos? Frumos? A fost mai mult *de-atât*. E aia pe care ai împușcat-o. Era minunată.

Îmi sare gândul la polițaii care ascultă ultima noastră conversație. Ne-am abătut un pic de la subiect, însă nu-mi pasă. Am o senzație ciudată în străfundul stomacului – ce să fie, îngrijorare, regret? Știu ce e: mi-e groază. Nu vreau să îi ucid pe acei polițiști. Nu au greșit cu nimic. Ba chiar m-au ajutat, dacă stau să mă gândesc. Îmi fuge gândul la călugăriță.

– Mă bucur că m-ai prins, îmi zice.

Îl privesc furioasă. Se joacă cu focul... iau grenada în mână și o țin strâns.

– *Grăbește-te, Alvie*, o aud pe Beth spunându-mi. *Trage naibii de cui.*

– Ți-am lăsat diamantele. Ai primit florile? mă întreabă Nino, cuprinzându-mă de talie.

– Poftim? Ți-a fost *dor* de mine?

Mă îndoiesc.

Se întoarce cu fața de la mine. Își ridică paharul, apoi îl pune la loc.

– Nu ai primit bilețelul de la mine? Felicitarea? Bineînțeles că mi-a fost dor de tine, îmi zice.

Dumnezeule! Ce om! Cum știe să se joace cu mintea altora. De ce fac bărbații asta? Ba e caldă, ba e rece. Când le convine, când nu le convine. Uneori e bine, alteori, nu.

– Ziceai că vrei să lucrezi cu mine.

Ah da, chiar am spus asta.

– Știu c-am zis că era o idee proastă. Însă apoi... m-am mai gândit la asta.

– Nu zău?

– Mi-am zis, știi ce, fata asta chiar e deosebită. Promite mult. S-ar putea să meargă.

Inima mi se oprește în loc. Plămânii mei uită să respire.

Despre ce naiba vorbește?

– Ca în *Domnul și doamna Smith?*

– Dar nu aveai deloc experiență; a trebuit să te pun la încercare. Și, după cum am mai spus, sunt impresionat că m-ai prins. N-am crezut că o vei face.

– M-ai *pus la încercare?*

Cum îndrăznește? Cât tupeu!

Beth râde.

Îmi încleștez maxilarul. Simt cum mi se înroșesc obrajii. O să-mi sară țandăra. Dar apoi îmi pică fisa: încă din timpul liceului, nu, stai, încă din timpul grădiniței, băieții se poartă urât cu tine atunci când te plac cu adevărat. Oh, Dumnezeule, Nino e *îndrăgostit.* Și poate... *poate...* sunt și eu? (E o graniță foarte neclară între a iubi și a spulbera pe cineva cu o grenadă.)

Bun. Asta e. Am fost fraieră. Pe cine păcălesc? Nu pot să îl ucid. Nu acum. Îi voi da o şansă... îi voi salva viaţa. Dar îl dau hrană la câini dacă mai face *o singură dată* vreo boacănă.

Mă uit la telefon să văd cât e ora. E deja 20.59. Am un singur minut la dispoziţie înainte să dea buzna poliţaii. Ce mă fac? Mi-i închipui aşteptând în hol, *înarmaţi*. Cu pistoalele pregătite. Gata să tragă. Vor intra şi îl vor aresta. S-ar putea să nu-l mai văd vreodată. Nu avem timp pentru o astfel de discuţie. *Discuţia* n-a făcut niciodată parte din plan. Trebuia doar să obţin o mărturisire din partea lui. Aveam de gând să îl spulber în bucăţi.

– *Ce faci?* mă întreabă Beth. *De ce nu îl omori?*

Taci din gură, Beth. Ştiu eu ce fac. Tu de partea cui eşti, la urma urmei?

– *De partea ta, Alvie. Ştiu că m-ai ucis, însă tot sora mea eşti. Şi a sosit clipa. Ai ocazia să îţi iei revanşa. Ai avut o săptămână infernală, dar ai scos-o la capăt până la urmă. Ai fost mai deşteaptă decât el. Refuz să stau deoparte şi să mă uit cum dai cu piciorul la ocazia asta.*

Oh, frate! Dacă are dreptate?

Pe legea mea,/ Căci nu-s decât un pui nesimţitor[1]

Uf. Hamlet, poţi să te duci naibii.

Nu. Nu voi asculta nici de el, nici de soră-mea. Îl voi salva.

Îmi bag mâna sub tricou şi opresc aparatul din buton. Linia se întrerupe cu un clic.

– Nino, îi zic, aplecându-mă către el. Auzi, ai încredere în mine?

Face o pauză.

---

[1] *Hamlet*, actul II, scena 2

– În regulă. Bine. Mă rog, putem vorbi mai încolo despre asta. Dar acum... trebuie să plecăm. Mă uit atent prin bar. Mai e vreo altă ieşire de aici? În afară de uşa aia?

– *Sì. Sì.* Terasa de pe acoperiş.

Arată cu mâna înspre ferestrele în stil franţuzesc, care dau înspre barul de pe acoperiş: palmieri şi mese din fier forjat. O privelişte beton asupra centrului Romei.

– Bun. Perfect. Beau cocktailul dintr-o înghiţitură. Vino cu mine.

– Ce faci?

– *Ai încredere în mine*, îi zic.

Mă aplec înspre el şi îl sărut. Buzele lui calde, limba lui fierbinte.

Mă excită tot pericolul ăsta. Băga-mi-aş, cât de mult îl doresc.

Îl iau de mână şi îl privesc în ochi.

– Eşti pregătit? Urmează-mă.

28

Eu şi Nino ţâşnim prin ferestrele în stil franţuzesc şi ajungem pe terasa de pe acoperiş.

– Poliţaii, îi zic. Trebuie s-o-ntindem.

Dar e prea târziu. Sunt pe drum.

Din spatele nostru se aud bubuind focuri de armă. Simt duhoarea prafului de puşcă şi a fricii.

PAC. PAC.

– *Mişcă-te*, îi zic.

Îl iau din nou pe Nino de mână şi îl trag. Traversăm terasa într-un suflet. Sărim pe o altă terasă aflată mai jos, apoi escaladăm un gard din fier.

PAC.

– CE DRACU' AI FĂCUT, BETTA?

Nu-l aud. Îi citesc pe buze. Bubuiturile sunt asurzitoare. Nu aud decât un ţiuit surd, ca de zgomot alb.

– N-AM AVUT DE ALES. MIŞCĂ-TE ODATĂ.

Nino mă trage în jos; îmi julesc genunchiul de pavaj. Ne aşezăm pe vine, pitiţi după un perete, lipiţi unul de altul. Nino îşi scoate pistolul din pantaloni. Dumnezeule, e *imens*. E un Glock 40 nou, lucios (mult mai mare decât al meu). Îl privesc cum îi ia în vizor cu degetul pe trăgaci. Stăm cu ochii pe uşa hotelului.

Alessandro dă buzna prin ea.

Trebuie să recunosc că arată sexy, însă nu la fel de sexy ca Nino.

– *Signorina?* Unde sunteți? Sunteți teafără?

Ah, dragul de el. S-a îndrăgostit.

Pistolul lui Nino face PAC. PAC.

Mă uit pe furiș peste zid. Cineva din incinta hotelului țipă. Alessandro zace întins nemișcat pe podeaua terasei. Nino l-a împușcat în gât. Îi țâșnește sânge din jugulară. Se împrăștie peste tot. Îi studiez silueta lipsită de viață, chipul, mâinile, brațele și picioarele. Simt o urmă de empatie. Bietul Alessandro, dar am fi putut fi eu sau Nino în locul lui.

– Să mergem, îi zic.

Îl iau de mână. Are palma aspră, bătătorită și caldă. Mă inundă un val de adrenalină. Mă simt fermecată. Sunt deosebită. Alvie. Îmi strânge mâna într-o încleștare feroce, ținându-mă de ea al dracului de bine. Sărim de pe marginea terasei pe un acoperiș înclinat. Țiglele sunt dintr-o ceramică mult prea subțire. Noii mei balerini Prada alunecă. Mă uit în jur și văd Colosseumul și domul Bazilicii Sfântul Petru. În depărtare, se vede fluturând un steag al Italiei. Încolo sunt ruinele Forului Roman. Deasupra noastră se învârt stoluri de grauri ca niște nori negri și groși. Cerul e portocaliu și roz. Gonim și toate trec în ceață pe lângă noi, lăsăm în urma noastră imaginea distorsionată a orașului.

PAC. PAC.

Mă uit înapoi. Alți trei sau patru polițai ies în fugă.

Alergăm pe acoperișuri. Câtă adrenalină!

Mă doare păsărica. Sunt excitată, udă. De-abia aștept partida de sex de împăcare.

Îl urmez pe Nino de-a lungul burlanelor. Dacă alunecăm, cădem în gol. Băga-mi-aș. Futu-i. Nu te uita în jos. Totul pare minuscul de aici de sus. Oamenii seamănă

cu niște furnici, mașinile sunt micuțe. Roma e un sătuc în miniatură.

Între clădirea asta și următoarea e un hău de vreo doi sau trei metri. Va trebui să sărim peste el. Mi se întoarce stomacul pe dos.

– Haide. Vino cu mine, îmi zice Nino, și își ia zborul, se înalță, jacheta din piele fluturându-i ca aripile unui liliac.

Seamănă cu Batman (numai că el are mustață în formă de potcoavă). Aterizează cu o bufnitură pe acoperișul cu țigle roșii, alunecă, apoi se agață (acum nu prea mai seamănă cu Batman). Una dintre țigle se desprinde și alunecă, rostogolindu-se până jos de tot. TROSC.

Nino se ridică și se întoarce către mine.

– Haide, sari, îmi zice.

Întinde mâna.

Închid ochii și inspir adânc. Acum e-acum. N-am de ales. Nu mă pot întoarce la acel hotel.

PAC. PAC.

Se apropie.

Oh, băga-mi-aș, dar dacă mă prăvălesc în gol?

Acoperișul ăla pare foarte îndepărtat. Nu știu dacă voi reuși să sar. Ridic privirea și îl zăresc pe Nino. *Nino al meu.* Îmi iau avânt și pur și simplu sar...

Stomacul mi se face ghem.

Și cad.

Cad.

Îmi întind brațele să mă agaț de acoperiș, dar nu îl nimeresc.

– BĂGA-MI-AȘ. BĂGA-MI-AȘ.

Nu mai există nimic. Brațele mi se zbat în gol. Nino mă prinde de încheietură. Mă izbesc de perete. Atârn

între cele două acoperișuri. Mă legăn, iar fața mi se zdrelește de cărămizi.

– AU. BĂGA-MI-AȘ. BĂGA-MI-AȘ.

Nu privi în jos. O, Doamne! O, Doamne!

Îmi ridic privirea și mă uit în ochii lui.

– Ajută-mă. Ajută-mă. Te rog, îi zic.

Îmi va da drumul sau mă va trage în sus? Mă ține strâns cu ambele mâini de încheietură; articulațiile lui s-au albit.

– Nino, te rog. Te rog.

Se uită la mine cu ochii lui negri ca obsidianul și îmi aruncă o privire fermă. Trăim cumva o clipă intimă, însă – ce? Oare... oare ezită? Care e problema lui? Stă *pe gânduri?*

– Nino. Nino.

De ce așteaptă?

– Nu mă lăsa să atârn așa.

Am avut dreptate: e diavolul.

Cred c-am făcut pe mine.

– Haide, îmi zice Nino.

Mă trage și mă ridic în picioare, clătinându-mă.

A fost cât pe ce.

– Ce ți-a luat atât?

PAC. PAC. PAC.

Polițaii ne prind acum din urmă. Sar peste acoperișuri în fugă.

Scot grenada din buzunar. Trag cuiul și o arunc.

– Îmi pare rău, zic. N-am avut de ales.

Apoi urlu către Nino din toți rărunchii.

– FUGI! MIȘCĂ. MIȘCĂ. MIȘCĂ.

– *Ma cos' hai fatto?*

BOOOOOOOOOOOOOOOOO OOOOOOO OOOOOOOOOOOOOMMMMMM.

Acoperişul se cutremură din temelii. Toată planeta pare că se cutremură. Îl iau de mână pe Nino şi ne pitim. Mă uit la el cât timp stăm întinşi acolo, la teama din ochii lui şi la chipul lui mânjit de sânge şi praf. Ooo, seamănă cu Rambo. Simt un val de căldură la spate. Simt gustul fumului şi al flăcărilor. Îmi aminteşte întocmai de incendiul din pădure. Mă înţeapă ochii de la flăcări. Încerc să desluşesc ceva prin vălătucii de fum. Nici o mişcare. Nu-i văd pe poliţai. Tuşesc, tuşesc, tuşesc. Apoi mă opresc. Cred c-au murit. Sunt morţi cu toţii, ucişi de noi. Preţ de o clipă, îmi fac griji. Oare n-am făcut ceea ce trebuia? Nu sunt obişnuită să mă simt vinovată. Însă îmi revin numaidecât. Am fost eu cu Nino. Eu şi cu *Nino*, la dracu'. Am făcut asta *împreună*. Suntem ca Juliette Lewis şi Woody Harrelson. Suntem *pe val*, la dracu'.

Începe să sune o alarmă.

În curând, vor ajunge pompierii (sexy). O, Doamne, pompieri *italieni*. Şi încă şi mai mulţi poliţai. Trebuie s-o ştergem de-aici. Şi-ncă repede. Bun, acu' e-acu'. Cum coborâm?

Piaţa Navona, Roma, Italia

– Ooo, ce-i *aia*?

– Un Ducati *Monster*.

– E al tău?

– De-acum înainte, da. Suie-te.

Mă uit la Nino cum porneşte motorul fără cheie. E o motocicletă bestială.

– Pot să conduc eu?

– Te-am văzut cum conduci...

– Mă pricep mai bine la motociclete.

Îmi aruncă o privire furioasă.

Motorul se învârte în gol, apoi pornește.

Ne urcăm amândoi pe șa, eu în spatele lui.

Nino îmi întinde casca.

– O vrei?

– Nu, dă-o dracului.

O aruncă cât colo. O privesc cum sare de-a lungul bordurii, rostogolindu-se apoi într-o gură de canal.

– Am supraviețuit deja *unui* accident de scuter. În copilărie. Încă mai am o cicatrice de la leziunea cerebrală – și fulgerul nu lovește niciodată de două ori în același loc.

– Ah, da? Eu am în cap implanturi metalice de când am căzut ultima oară de pe una de-asta.

– Vorbești serios? Băga-mi-aș. Bine, ai câștigat.

– Ești gata? mă întreabă. Să mergem.

– Iuuhuu!

Îl prind pe Nino de mijloc și îmi înfig adânc unghiile în haina lui de piele. Conduce cu *foarte* mare viteză pe străzile cufundate în întuneric. Pletele îmi flutură în vânt, îmi intră în ochi nisip de pe drum și simt gust de motorină. Sau de benzină? Încă nu e nimeni pe urmele noastre. Nici polițai. Nici mafioți. E distractiv. Gonim pe o șosea dreaptă ce duce în afara orașului. Motorul rage și mârâie ca un tigru. Dintotdeauna mi-am dorit să mi-o trag pe o motocicletă. Mă țin strâns de Nino și îmi lipesc corpul de al lui, coapsele de ale lui, îmi turtesc sânii de spatele lui. Șezutul se scutură și vibrează; chestia asta e un adevărat preludiu.

Mă uit la vitezometru: 220 de kilometri la oră. Nu e rău.

Apoi ne depășește un Ferrari. E elegant și lucios. Motorul toarce precum cel al Lamborghiniului lui Ambrogio.

– Ooo, ce frumos! îi zic.

Nu cred că Nino mă poate auzi din cauza curentului şi a zgomotului motorului.

– PUTEM SĂ FURĂM MAŞINA AIA?

– Poftim? Nu.

– VREAU UN FERRARI. E MAI RAPID, îi zic.

Îl privesc cum se îndepărtează, gonind. Ei bine, o lăsăm pe altă dată.

Aud din ce în ce mai tare sunetul unei sirene. Acum ce mai e?

– BĂGA-MI-AŞ. CURCANII.

Nino accelerează şi mă ţin mai strâns de el. Îl trag mai aproape de mine. Prin vene îmi curge adrenalină. Simt cum mi se dilată şi cum îmi flutură obrajii în vânt. Mă întorc şi zăresc semnalele luminoase albastre. Ne-au văzut? Am încurcat-o?

Nino virează şi se îndreaptă către o ieşire.

Genunchii noştri sunt la distanţă de un centimetru de asfalt. Îmi închipui cum ar fi dacă ne-am freca cu hainele şi cu pielea de betonul şoselei. Acum îmi doresc să-mi fi pus casca aia. Nu suntem tocmai în siguranţă. O dată în viaţă e suficient să te loveşti la cap. Gonim printr-o pădure şi îmi intră praf în gură, iar părul îmi flutură în vânt. Cred că e aceeaşi pădure de mai devreme. Pinii înalţi îmi par cunoscuţi. Drumul ne hurducăie, fiindcă suprafaţa drumului e crăpată de rădăcinile copacilor.

Pe un semn de pe marginea drumului scrie *Ostia Antica*. În aer se simte un miros vag de cenuşă. Trecem pe lângă un peisaj dezolant şi ramuri carbonizate. Măcar s-a stins incendiul. A durat mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Nu se poate să fi fost chiar atât de rău.

Nu mai aud sirenele.

– DA, CRED CĂ NE-AU PIERDUT URMA.

Trecem pe lângă o femeie care stă pe marginea drumului.

Ah, e fata aia.

– Hei. CIAU.

Îi tot fac cu mâna, însă nu-mi răspunde. Îmi arată degetul mijlociu. Ce neruşinată!

I-am salvat viaţa.

– O cunoşti? mă întreabă Nino.

– MDA, E DE TREABĂ. I-AM DAT FOC LA CORT.

Zăresc marea la orizont: un imens vid negru. Pădurea se deschide înspre litoral, plaje, restaurante, baruri, hoteluri. Nino parchează motocicleta pe mal.

Cineva pune muzică.

„How Deep Is Your Love" de Calvin Harris.

– Ooo, îmi place la nebunie piesa asta.

Se aude dinspre plajă.

Mă îndrept către o balustradă metalică şi mă uit în jos la siluetele care se mişcă pe nisip. Acolo jos are loc un fel de carnaval, oamenii beau, se sărută, fumează şi şi-o trag pe plajă. Oftez şi mă uit la petrecăreţi, simţind în gură gustul salin al mării şi al haşişului. Cineva jonglează cu nişte cercuri aprinse, învârtindu-le într-un ritm ameţitor, de vezi numai galben şi alb. Flăcări portocalii licăre şi dansează. Cercuri concentrice luminează cuprinse de flăcări. Mmm, ăla e kerosen? ❤ combustibilii fosili. Îl privesc cum aruncă cu diverse forme în sus. E năucitor. Fermecător. Vreau să încerc şi eu. Cineva a aprins un foc de tabără imens. Parcă e o scenă desprinsă dintr-un film de Fellini. Pare foarte mişto.

– Uite, Nino. O petrecere pe plajă. Haide, vreau să mergem.

Nino scutură din cap.

– Nu. Tre' să furăm o barcă.

Se îndepărtează pe faleză. *De ce ține să-mi strice cheful?* Îl privesc cum se îndepărtează, apoi îmi abat din nou atenția petrecere. Cineva strigă *uuuups*. Pocnește un dop de plută. Oare ce e? Prosseco? Șampanie? Îmi bag piciorul. Mă duc. Vreau să mă distrez. Tocmai am ucis Dumnezeu știe câți polițai. Simt nevoia să mă descarc. Mă duc mai târziu pe chei să-l găsesc pe Nino. O să îi ia ceva timp să fure o barcă. Înainte de asta, vreau să *dansez*. Să mă destind. Plus că simt nevoia să beau ceva.

Îmi trec picioarele peste balustradă și sar pe nisipul moale. Nu-mi vine să cred că Nino a pierdut două milioane de euro. Pe bune? Ce tăntălău! Chiar trebuie să îmi înec amarul după atâta amar de vreme cât am alergat după ei. Să mă fac criță. Pulbere. Mă îndrept spre petrecere și mă alătur mulțimii.

– Ciau, îi zic unui individ oarecare.

– *Ciao*, îmi strigă un tip.

Zâmbește.

Îmi smulg aparatul de sub tricou și îl arunc în foc.

Muzica se aude BUM BUM BUM. Închid ochii și o las să mă împresoare. Acum e Swedish House Mafia. Încep să simt ritmul, să mă mișc și să-mi unduiesc șoldurile pe ritmul distrus al basului. Deschid ochii, și un tip cu dreaduri îmi oferă un cui. Părul lung, blond îi ajunge până la talie. Poartă o cămașă hawaiiană portocalie cu flori violet aprins. Nino nu ar purta vreodată așa ceva. Bag cuiul între buze. Trag prelung din el. Mmm, *skunk*; e dulceag și proaspăt. Țin fumul în piept, apoi îl expir. Mi s-a urcat direct la cap; e tare. Exact de așa ceva aveam nevoie. O fată de lângă mine se uită la joint de parcă ar vrea să tragă și ea din el, dar nu îl pasez mai departe.

Dansez mai aproape de focul de tabără, simțindu-i căldura. Trosnește, și pocnește, și luminează atât de puternic. Flăcările mi se zbat jucăușe pe lângă tălpi. Se schimbă melodia și acum e una săltăreață. Seamănă cu una din anii optzeci. Îmi place, e mișto. E „Shut up and Dance" a celor de la Walk the Moon. Mai trag un fum.

Cânt, plutesc și dansez de parcă nu mai e nimeni în jurul meu. Acum chiar mi-am intrat în ritm, mișc din șolduri, scutur din cap și dau din fund ca Beyoncé.

Mă uit în jur după ceva de băut și zăresc pe o masă pliantă niște sticle deschise de tărie. Iau una și trag o dușcă. Ce bună e, e Tia Maria?

Mă învârt fără încetare în cercuri, cu mâinile întinse până sus de tot, și mă stropesc cu alcool pe haine, pe păr, pe obraz, pe față. Cineva mă înșfacă de braț și scap sticla, vărsându-mi lichidul rece pe picior.

– Hei. Dă-mi drumul. Ridic privirea. E Nino. Dă-mi pace. Mă distram.

Mă târăște prin mulțimea de trupuri contorsionate și mă împiedic prin nisip.

– Betta, trebuie să ne mișcăm.

Jointul e gata, așa că îl arunc și îl urmez pe Nino, plecând de pe plajă. Mergem pe faleză și ajungem la un debarcader cu câteva iahturi și bărci.

– Ai fi putut să te distrezi cu mine, îi zic.

Nu-mi răspunde.

– Bun, deci cum naiba furi o barcă?

– La fel cum furi o motocicletă sau o mașină.

– Ai pus deja ochii pe una? îl întreb.

Mă uit la bărcile care se leagănă pe apă; văd niște ambarcațiuni de viteză de diferite mărimi. Sunt lucioase, albe și au nume de fete: *Lola*, *Maria*, *Esmeralda*. Sunt sute de iahturi micuțe. Ochesc un superiaht

luxos; e al dracului de imens, de departe cel mai mare pe care l-am văzut vreodată, de genul celor pe care le cumpără oligarhii ruşi ca să impresioneze prostituate. E mortal. Îl vreau.

– Ăla. Ăla. De acolo, îi zic, arătându-i-l cu degetul.

Nino trece de el, îndreptându-se către o barcă mai mică, mai veche, mai maronie. Şi asta e o barcă de viteză drăguţă, dar nu e nici pe departe la fel de ostentativă, şi e construită în întregime din lemn lustruit.

– O luăm pe asta, îmi spune.

– De ce? Ailaltă ce are?

– Asta n-are alarmă.

Numele bărcii e *Ofelia*. Sună de parcă ar prevesti ceva rău. De ce sunt botezate mereu cu nume de femei? De ce nu şi cu nume de băieţi? Îl urmez pe Nino pe debarcader. Se clatină când sar pe el.

– Hei. Uşurel, uşurel, zic eu. Opreşte-l. Opreşte-l.

– Ce să opresc?

– Clătinatul.

– Nu se clatină.

– Ah.

Cred că e de la joint. Mintea mea e vraişte.

Mă prăbuşesc pe o bancă de pe debarcader. Mă aşez picior peste picior şi îmi petrec braţele în jurul pieptului. Cealaltă barcă era mult mai drăguţă. Îmi aprind o ţigară şi mă uit la spatele sexy al lui Nino. El deschide cu un şut uşa unui dulap aflat sub bordul bărcii. Se apleacă şi îşi face de lucru cu nişte fire. Se aprinde un beculeţ.

Nu sunt sigură că-i o idee bună. Eu şi Nino, singuri pe mare. Nu cred că am deplină încredere în el. I-ar fi mult prea uşor să-mi facă felul. Mijesc ochii şi îmi las capul într-o parte. Aş face bine să rămân trează.

Să fiu atentă la nenorocitul ăsta. Se prea poate să mă vrea moartă...

Se declanşează alarma bărcii.

– *Merda.*

– Parcă ziceai că n-o să... ah.

Nino a scos pistolul.

Închid ochii şi mă încordez. Oh, Doamne! Oh, Doamne! *Gata.* Pân-aici *mi-a fost.*

Trage un foc în sistemul de alarmă.

Se opreşte. Bun. Asta-i bine. Nu sunt moartă.

Porneşte motorul şi îmi sting ţigara.

– Pot s-o conduc eu?

29

Navigăm de ore-n şir pe marea întunecată şi plictisitoare. E foarte frig. Bate vântul. E miezul nopţii. Nu văd decât stelele tâmpite de pe cer şi beculeţul din barcă. Stau aşezată pe bancheta tare şi rece şi privesc în gol. M-a luat foamea după cuiul ăla. Mi-e o foame de lup. Mă uit în jur după ceva mâncare. Găsesc în dulap o cutie de Pringles. Cu aromă de carne la grătar. Zici că ştiau că vin eu. Cât timp ronţăi eu la ele, Nino umblă la sistemul de navigaţie al bărcii. Porneşte radioul. Se aude „Niggas in Paris" de Jay-Z şi Kanye, iar Nino fredonează şi el.

Strică piesa. E afon, ca maică-mea.

– Vrei un Pringle?

– Sigur, îmi răspunde.

– Deci, îi zic, Nino.

Cranţ. Cranţ.

– Mi se pare că n-am încheiat discuţia.

– Care discuţie?

– Cea de dinainte, de la bar.

– De dinainte să-i arunci pe poliţai în aer?

– Exact. Tot nu sunt mulţumită de ce mi-ai spus.

– Despre ce vorbeam?

– Despre cum ţi-ai luat tălpăşiţa. Despre cum ai furat maşina. Banii. *Hainele* mele. A fost foarte frig în România. N-am avut cu ce să mă îmbrac.

– România? Ce-ai căutat în România?

– Nimic. N-am stat decât opt ore. M-am dus să mă întâlnesc cu un vampir.

Îl privesc furioasă și mestec. *Uf.* Ticălosul știe *precis* ce-am căutat acolo.

Nino mă privește și se încruntă, chipul fiindu-i întunecat de la o umbră.

– Ești atât de fraieră, îmi zice și se prăpădește de râs pe seama mea.

Nu l-am mai văzut vreodată să râdă cu atâta poftă.

– N-am *ucis* pe nimeni...

– Mi-ai spus deja c-ai făcut-o, îmi răspunde.

– Și ce dacă? Cine mai era și tipul ăla? Și de ce dracu' avea telefonul tău?

– L-am plătit ca să ducă telefonul în România. Era un om de legătură din mafia din România.

– A încercat să mă sugrume, îi zic. A încercat să-mi fure geanta.

Nino clatină din cap.

– Nu asta era misiunea lui. Încercam doar să scap de tine. Probabil că a improvizat. Ai primit mesajul de la mine?

– Mesajul? Care mesaj? Despre freza mea nouă?

Termin cutia de Pringles și o azvârl în mare.

– Ăla în care spuneam că putem lucra împreună.

– Mda, l-am primit. Și ce?

– A trebuit să văd dacă erai capabilă.

Prostii.

– Mă rog.

Mare mincinos mai e.

– E o meserie periculoasă. Nu e pentru oricine.

– Nu-mi vorbi de sus, îl atenționez.

– Trebuie să fiu în stare să îmi încredințez viața în mâinile partenerului.

– Mda, şi eu. Îl privesc furioasă. Ce-a fost cu căcatul ăla de mai devreme, de pe acoperiş? Am crezut că ai de gând să îmi dai drumul.

– Nici vorbă. Te-am ridicat, îmi zice. Iar acum eşti aici, nu-i aşa?

Privesc în depărtare, în punctul în care întunericul întâlneşte întunericul. Nu e nimic acolo. Spaţiul şi atât. Materie neagră. Ca înainte de Big Bang.

– Deci, suntem parteneri? mă întreabă.

– Parteneri.

– Bine.

– În regulă.

Până când mă va trăda? Până când mă va lăsa din nou de izbelişte?

Apa se loveşte de carenă. Doar vântul se mai aude.

– Deci, unde mergem?

Nino nu-mi răspunde.

Mă gândesc la toate planurile pe care le-am uneltit ca să mă răzbun. *Să găsesc o armă. Să-l găsesc pe Nino. Să-mi recuperez banii. Să-l ucid.* N-am progresat prea mult.

– Ce-ai făcut toată săptămâna? îl întreb.

– Ah, ce fac de obicei.

– Şi anume?

– Târfe şi cocaină, îmi răspunde.

Îmi dau ochii peste cap. Ca să vezi.

– Credeam că nu te-ai culcat cu nimeni.

– Aşa e, îmi răspunde.

Baliverne.

– Nu-mi vine să cred că ai pierdut banii noştri. I-a luat Domenico? îl întreb.

– Mda, îmi răspunde. *Brutto figlio di puttana.* Domenico i-a găsit la mine în apartament. S-a întâmplat după ce a trebuit s-o şterg, când am împuşcat-o pe Dynamite. A smuls uşa din ţâţâni. A luat valiza. A luat

maşina. Când m-am întors după bani, el era deja plecat. Îţi jur că atunci când pun mâna pe el...

Mda. Mie-mi spui?

– Nino...

– Nu, acum mă cheamă *Luca*. Mi-am schimbat numele, am buletin nou.

– Bine. Fie. Nu contează.

– Betta...

– Nu, acum mă cheamă *Alvie*.

Regret imediat c-am spus-o. Dar trebuie să-i spun, la dracu'. Nu mai suport să fiu Beth nici măcar un minut.

Mă apucă strâns de mijloc şi mă trage spre el. Mă pregătesc pentru răspunsul lui.

– Alvie?

– Da, Alvina.

– Ştiam deja, fraiero. Nu crezi că mi-am dat seama ce se petrece? Eşti o persoană diferită. Nu eşti deloc ca femeia lui Ambrogio. Sora ta a urât pistoalele dintotdeauna. Iar tu... tu eşti dusă cu pluta, la dracu'.

– Voi lua asta ca pe un compliment.

Mă uit în ochii lui. Vrea să mă ducă de nas?

– Nu-mi pasă. Mi-e indiferent, îmi zice. Alvie, Betta, Betta, Alvie. Mă doare-n cur. Îmi place oricum aşa cum eşti acum. Sora ta era foarte enervantă.

Pentru prima dată, chiar rămân fără cuvinte. Privesc în gol spre mare.

Mi s-a luat o piatră de pe umeri. În sfârşit, mă simt liberă.

Mă întorc către el într-un final.

– Unde mergem? îl întreb.

– O să vezi când ajungem.

– Ce se petrece? Mă răpeşti?

– Auzi la ea, *te răpesc*. Ce-i cu tine? Eşti copil? Ai treizeci de ani.

– *N-am treizeci de ani.* Am douăsicinci. De fapt, sunt cu cinşpe ani mai mică decât tine.

Se uită nervos la mine.

– Ia stai un pic. Stai aşa. În ce dată suntem? îl întreb.

– Nu e treaba ta, la dracu'.

Îmi plec capul într-o parte. Îmi aduc aminte codul de deblocare al telefonului său: 0509.

– E sâmbătă, cinci septembrie, nu-i aşa? E ziua ta.

– Mda. Minunat. Am mai îmbătrânit un an.

– La mulţi ani! îi zic.

Nino scuipă în apă. Privim în zare. E tot întuneric. Nimic nu se vede. Poţi înţelege de ce s-a crezut că Pământul e plat. Vom naviga până la capătul lui, apoi vom cădea. Măcar vom muri împreună.

– Viaţa începe de la patruzeci de ani încolo, îi zic.

Îşi aprinde un Marlboro roşu şi îl văd cum vorbeşte printre degete şi de după flacără.

– Mda, dacă nu voi fi împuşcat din cauza ta.

Oftez; îmi chiorăie maţele.

– Frate, tot mi-e foame. Trebuie să mănânc.

– Tocmai te-am văzut cum ai dat gata o cutie întreagă de Pringles.

– N-a fost aşa. Ţi-am dat şi *ţie* unul. Trebuie să mănânc altceva.

– Prinde naibii un peşte, îmi zice.

– Nu fi tâmpit. Am nevoie de carbohidraţi. Un Pop-Tart, sau ceva de genul ăsta. Sunt lihnită.

– Ajungem imediat, mă linişteşte.

– *Tu* de ce eşti aşa prost dispus? Ţi-am salvat viaţa, îi zic. Ai fi putut să fii ucis sau ai fi putut să faci închisoare pe viaţă.

Dobitocul o merită.

– Despre ce vorbeşti? mă întreabă. Nu aveam nici o problemă până să apari tu. Acum sunt cel mai căutat om din Europa. Cinci poliţai morţi? *Madonna.*

– Dacă n-aş fi fost eu, s-ar fi ales praful de tine.

Ar trebui să fie recunoscător că nu l-am omorât. Mai aveam *puţin* şi... jur.

– Să arunci în aer un acoperiş? *Sei pazza. Pazza.* Nebună.

Se aşterne liniştea.

– Ei bine, *tu* l-ai ucis pe prinţul Disney.

– Pe cine?

– Pe Alessandro.

– Cine dracu' mai e şi Alessandro?

– Nu mai contează acum.

Păcat de prinţul Disney; era foarte drăguţ. Era superb, o bomboană de bărbat. Măcar am apucat să mi-o trag cu el înainte, altfel ar fi fost păcat.

Nino trage nervos din ţigară.

Ascultăm marea.

– Şi totuşi, cum m-ai găsit?

– Curcanii te-au găsit, îi răspund. N-a fost atât de dificil. Roma e plină de *camere de supraveghere*. Ai auzit de camere web? De televiziuni cu circuit închis?

– V-a luat cam mult, îmi zice. Am aşteptat toată săptămâna.

– Ce-a fost cu căcatul ăla de la metrou?

– Ţi-am oferit a doua şansă. Norocul tău că eşti simpatică.

Mă duc şi mă aşez din nou pe bancă, întinzându-mă pe lemnul tare şi rece.

– Toţi cei pe care îi cunosc îmi doresc moartea, îmi zice.

– Mda, şi eu sunt în aceeaşi situaţie, îi răspund.

Găsesc o pătură sub bancă şi mă învelesc în ea ca într-un cocon. Să nu care cumva să adormi, Alvina. Ai grijă cu prădătorul ăsta. Sunt destul de îngrijorată, fiindcă el are pistol, iar eu nu am absolut nimic. Încă

nu sunt convinsă că pot să am încredere în el. Sau dacă *el* poate să aibă încredere în *mine*.

Sunt pe cale să adorm, când zăresc nişte lumini pe coastă.

– Ce e aia? Ce e cu luminile alea? E un port? Un oraş?

– Napoli, îmi răspunde Nino. E Napoli.

– Perfect. De ce nu ne oprim acolo?

– Ajungem în două ore, îmi zice Nino. De ce nu te culci?

Ha. Vezi să nu. Cunosc şiretlicul. Mă va omorî în somn.

Îmi aşez capul pe geantă. Probabil că e mai sigur să evităm oraşele mari, mai cu seamă Napoli. Poliţia va căuta pretutindeni. Plus că am auzit tot ce se putea auzi despre muntele Vezuviu. I-am văzut pe oamenii ăia din Pompei, pietrificaţi la propriu: contorsionaţi în forme groteşti şi prefăcuţi în piatră. *Nici vorbă.* Nu voi păţi aşa ceva. Săptămâna trecută am avut noroc cu muntele Etna. Nu-mi mai încerc norocul încă o dată.

Mi se închid ochii... însă zăresc ceva sclipind în apă. E argintie şi sferică, precum un glob disco, şi străluceşte.

– Acolo ce e? O insulă? îl întreb.

– *Sì. Sì*, e Capri.

– Sună bine. Ne putem opri aici?

– Nu, ştiu eu unde mergem.

– Ei bine, *eu* nu ştiu. Mai avem mult?

Nu-mi răspunde.

Habar n-am cum de ştie Nino încotro merge, eu nici nu pot să văd dincolo de nas. E mai întuneric decât într-un roman noir nordic. Am putea foarte bine să fim şi în pântecul unei balene. El umblă din nou la sistemul de navigaţie, iar eu privesc cum dispar luminile în zare. Strâng pătura bine în jurul meu, mă întind în întuneric şi adorm.

ZIUA A ŞAPTEA
ALESUL

ACUM ZECE ANI

Duminică, 30 octombrie 2005
Lower Slaughter, Gloucestershire

O farfurie se face țăndări de tavan, deasupra capului meu, împrăștiind cioburi din porțelan în toate direcțiile. Închid strâns ochii. Exact la țanc. O aşchie ricoşează şi îmi taie adânc pielea obrazului. Aud zgomot de sticlă spartă pe lespezile din piatră.

– Te urăsc, zice ea.

– *Mamă.*

– E atât de nedrept.

– Cum poți să-mi spui una ca asta?

– Nu vrei să fiu fericită.

Vocea maică-mii se frânge, amenințând să facă loc lacrimilor.

– Încetează odată să arunci cu lucruri în mine. *Dumnezeule.*

Îmi feresc chipul cu mâinile, auzind încă zbieretele de dinainte. Deschid din nou ochii, doar un pic, ca să mă uit în jur printre gene. Maică-mea stă cu spatele la mine, aplecată peste cuptor. Văd cum i se mişcă coastele. Răsuflă greoi.

– Are *jumătate din vârsta ta*, îi zic în cele din urmă. Îmi iau ciobul de pe față, rămânând cu o dâră de sânge cald pe deget. Ce urmărește dacă nu să pună mâna pe banii noştri?

– Banii *noştri?*

Strâng din dinţi.

– Banii *tăi. Ai tăi. Ai tăi.*

Vrea să pună mâna pe moştenirea din partea bunicii. E la mintea cocoşului.

Acum se întoarce către mine. Se îndreaptă de spate. Îmi aruncă o privire glacială.

– Te-ai gândit că poate mă iubeşte pentru felul în care sunt eu ca persoană? Că poate mă găseşte *atrăgătoare?*

– E atras de jumătatea de milion din bancă... îi răspund, mormăind.

Ca şi mine, dacă tot veni vorba.

– N-are nevoie de bani, îmi zice. A venit aici cu o viză *pentru muncă.*

Mă încrunt.

– Însă el nu lucrează, de fapt.

– Nici tu nu lucrezi.

– Eu sunt la *şcoală.*

Stăm şi ne holbăm una la cealaltă. Simt un miros. De unde vine? E fum. Alt grătar, la dracu'? Sau arde ceva în cuptor? Mă sprijin cu spatele de insula din bucătărie şi îmi pun coatele pe marmura rece. Ştiu că mi-am dorit un tată nou şi de treabă, dar asta a fost acum multă vreme. E mai rău să ai doi părinţi decât unul. Îmi dau acum seama de asta.

Maică-mea pune mâna pe o sticlă de vin roşu şi îi înjunghie dopul cu un tirbuşon. Îşi toarnă un pahar mult prea plin. Îl dă pe gât.

– Nu-mi vine să cred c-ai fost de acord să te măriţi cu el.

Aşază paharul, închide ochii şi pufneşte pe nas. Cineva trebuie să i-o spună, chiar dacă ştiu că nu asta vrea să audă.

– Mamă, Rupert e un ratat. Nu face altceva decât să piardă vremea şi să cânte la *didgeridoo*[1]. *Azi m-a trezit în zori.* „Tie Me Kangaroo Down, Sport?" Cine dracu' se crede? *Rolf Harris, la dracu'?* Locuieşte în casa asta de trei luni de zile, şi tot nu ştie cum mă cheamă...

– Bineînţeles că ştie cum te cheamă. Nu fi fraieră.

– Atunci, de ce-mi spune *scumpete?*

– Aşa te alintă, Alvina.

Schimbăm nişte priviri furioase.

O văd înainte s-o aud intrând. Pun pariu că a stat şi s-a uitat. Şi a ascultat. Beth se îndreaptă către mama noastră şi îşi petrece un braţ pe după umărul ei. Îmi aruncă o privire plină de reproş, de parcă m-ar întreba *acum ce-ai mai făcut?* Umple paharul cu vin roşu şi soarbe o gură.

– Ei bine, mie chiar îmi place de el, zice ea. Mă bucur pentru tine, mamă. Cred că e minunat că te recăsătoreşti.

– Îţi mulţumesc, Beth, draga mea.

– Ai fost singură atât de multă vreme. Vă meritaţi unul pe celălalt...

– Bun, le zic. Mi-a ajuns. Ori pleacă Rupert, ori *plec eu.*

Soră-mea se întoarce către mine şi scoate un icnet.

Mă uit la maică-mea şi văd cum şovăie.

Nimeni nu zice nici pâs.

Tensiunea atinge cote colosale. Ochesc sticla de pe tejghea. Frate, vreau vinul ăla.

Rupert deschide uşa de la terasă şi intră împleticindu-se în bucătăria transformată în câmp de luptă. În urma lui pluteşte un nor gros de fum, însă nu pare

[1] Instrument de suflat, confecţionat din lemn, inventat de indigenii din Australia

să-i pese sau să bage de seamă. Deschide frigiderul şi îşi ia o doză de XXXX Gold.

– E totul bine aici, scumpelor?

Se sprijină de zid, se freacă la ochi şi se întinde. Mai spune ceva cu un accent australian pronunţat, pe care nu mă chinui să pricep. Ceva despre un koala violat. Despre un papagal Galah cuprins de flăcări.

E limpede că s-a trezit din somnul de beţie de după-amiază, fiindcă ne-a auzit certându-ne. Pun pariu că a uitat de foc şi că a ars din nou toţi creveţii.

– Alvina, cere-i scuze tatălui tău, îmi zice maică-mea. L-ai trezit din somn.

Mă uit urât la ea şi simt cum mi se aprind obrajii. Examinez creatura asta masculină care s-a târât, nu ştiu cum, la noi în casă.

– Du-te dracului. Duceţi-vă cu toţii dracului. EL NU E TATĂL MEU.

– Ai grijă cum vorbeşti, Alvina, mă admonestează maică-mea.

Soră-mea îşi dă ochii peste cap.

– Că tot veni vorba, unde-i tatăl meu? De ce nu recunoşti odată că e mort?

– Măiculiţă! zice Rupert.

Nimeni nu mai suflă o vorbă. Maică-mea oftează şi clatină din cap. Soră-mea îşi mai toarnă nişte vin.

Dau buzna afară din bucătărie şi urc scările către camera mea. Lacrimile îmi înţeapă ochii. Nu îmi pot scoate din minte refrenul ăla tâmpit din cântecul ăla nenorocit.

Îmi iau rucsacul JanSport, pe care mă bizui. Beth poate să se ducă dracului. Cu tot cu maică-mea. Ştii ce? Se merită una pe alta. N-au decât să-l ţină pe Rupert, dacă e atât de *minunat*. Se pot juca de-a familia fericită şi fără mine. Ăsta nu îl va înlocui vreodată pe

tata. Mă întreb ce s-a întâmplat cu el. Nu s-a dus să trăiască în America. Nu, ştii ce cred? Cred că l-a ucis mama noastră. A luat-o razna acum vreo cinşpe ani. I-a sărit ţandăra. I-a tras una în cap cu un picior de miel îngheţat, l-a ucis, apoi a mâncat dovada. Arma cu care a fost comisă crima a fost mâncată, gătită la cuptor cu sos de mentă şi cartofi. Cine ştie?

Trebuie să aflu.

Iau câteva cravate pe care să le port pe post de curele, jacheta mea veche cu imprimeu camuflaj, pantalonii cargo lucioşi şi nişte ciorapi plasă sexy. Îmi găsesc brăţara preferată cu mărgele, colierul *choker* şi elasticul de păr asortat, o cămaşă gen *cowgirl*, nişte maieuri plasă aurii şi o pereche de pantaloni din catifea evazaţi. Stau pe pat. Cred că mi-am făcut bagajul. În rucsacul ăla e toată lumea mea. În noaptea aia, fug de acasă şi fac autostopul până în centrul Londrei. Dorm pe stradă în ploaie, în Leicester Square, şi nu mă mai uit vreodată în urmă, la dracu'.

30

Duminică, 6 septembrie 2015
Marea Tireniană

Barca se înclină și mă trezesc când forța tangajului mă aruncă pe punte. Mă ridic în picioare și mă frec la ochi. Unde suntem? Ce se petrece? Ar fi trebuit să rămân trează toată noaptea. N-ar fi trebuit să adorm. Aș fi putut ajunge pe fundul mării. Am avut noroc și am scăpat. Îmi aduc aminte prima noapte când am dormit singură pe străzi, în Leicester Square. Am fost paralizată de spaimă și am rămas trează. Frigul mi-a pătruns adânc în oase și umezeala mi s-a lipit de piele. Fiecare zgomot era scos de un prădător, fiecare om era un ucigaș. Eram sigură că noaptea aceea avea să fie ultima din viața mea. Zorii zilei au sosit ca un miracol.

Mă uit la Nino cum îndreaptă ambarcațiunea spre o plajă cu pietricele. E micuță, nu are mai mult de o sută de metri lățime și e înconjurată pretutindeni de stânci abrupte. E întuneric, așa că nu prea văd altceva în afară de bolovani.

– Ce e locul ăsta? îl întreb.

– Castiglione, Ravello. Asta e Coasta Amalfi. Haide, ridică-te, îmi zice.

Casc şi mă întind. Spatele mi-e înţepenit. Arunc pătura pe punte, îmi iau geanta şi îl urmez pe Nino. Sărim din barcă în apa rece ca gheaţa, care ne ajunge până la brâu. Mi-e foarte frig. Uf, măcar m-a trezit. E atât de rece, că de-abia pot să respir. Fundul mării e moale şi plin de bolovani şi de alge alunecoase. Înaintăm clătinându-ne către mal.

– Ia nişte pietre, îmi zice.

– Poftim? De ce?

– Tre' să scufundăm barca.

– De ce naiba am face una ca asta? E o barcă drăguţă. Am putea s-o folosim.

– Ca să n-o mai vadă cineva.

– Ei bine, eu vreau să o păstrez, îi zic. Las-o aici şi atât. Las-o aici pe plajă.

Aş putea să o folosesc mai încolo, dacă sunt nevoită să fug.

– Parcă ziceai că nu-ţi place, îmi zice. Îţi doreai celălalt iaht.

– E mai bună o barcă nasoală decât nici una.

Se apleacă după nişte bolovani.

Îmi azvârl geanta pe plajă şi aud scoicile şi pietricelele cum se sfarmă. Se opreşte şi se întoarce către mine.

– Oh, *Madonna*. *Ascultă-mă*. Am furat barca; o vor căuta. Suntem daţi în urmărire pentru mai multe crime. Pentru că am ucis o grămadă de poliţai nenorociţi. Toată Italia ne caută. Trebuie să ne acoperim urmele.

– Bine. Fie. Dacă e s-o luăm *aşa*...

Cât de teatral!

Merg pe plajă clătinându-mă şi iau în mână nişte pietre.

– E bine aşa?

– Ia mai multe pietre.

Mai iau câteva şi le arunc pe punte.

– Acum sunt destule?

– Avem nevoie de mai multe.

Mai iau câteva și le arunc în barcă.

– Bun. Ar trebui să fie destule acum.

– Mai multe. Mai multe. *Mannaggia*... trebuie să se scufunde, la dracu'.

– O, nu. Am rămas fără pietre. Asta e. S-au terminat.

Nino se întoarce și cercetează plaja.

– Uite câteva acolo.

Uf, face din mine sclava lui. De ce trebuie să fac *eu* toată treaba?

Mă îndrept înspre locul pe care mi-l indică. Mă aplec și iau câteva.

– Nu mai iau altele. Mă doare spatele. Am dormit într-o poziție ciudată, îi zic, lăsând pietrele să cadă pe punte.

– *Va bene. E basta. E basta*, îmi zice. Acum împingem barca.

– Ești sigur că trebuie să...

– *Uno, due*...

– Mi se pare că risipim o barcă foarte mișto.

– *Uno, due, tre.*

Înaintăm greoi prin apa rece ca gheața și împingem barca în larg. Valurile mă stropesc pe ochi. Simt gust de sare și de iod, apoi picioarele mele pierd contactul cu fundul mării. Legănăm barca, iar apa pătrunde înăuntru și inundă puntea. Ambarcațiunea se clatină și apoi se răstoarnă, scufundându-se tot mai adânc. Scoate câteva bule de aer, apoi nu se mai întâmplă nimic. Toată treaba a durat două minute. Până acum era o barcă, acum a rămas doar marea. Fie-ți țărâna ușoară, *Ofelia*! Mai bine că ai fost tu în locul meu.

Înotăm înapoi către plaja plină de pietricele. Valurile sălbatice se sfarmă în jurul nostru, iar eu am alge

împletite în jurul gambelor. Tălpile mi se afundă în nisipul moale de parcă pământul încearcă să mă tragă în măruntaiele lui.

– Grăbește-te, îmi zice.

Tremur. Sunt udă leoarcă. Am o piatră ascuțită într-un pantof. Îmi curăț picioarele de algele lipicioase.

– Da, da, vin, îi zic.

Bâjbâi în întuneric după geantă, apoi mă țin după silueta lui Nino. Urcăm treptele care duc dinspre plajă.

– Nu vorbi. Nu scoate nici un zgomot.

– *Nu scot.* N-am zis nimic.

– Și ai grijă la *vipere*, îmi zice.

– Să am grijă la *ce*?

– *Vipere. Sssss.* Pe trepte, îmi zice.

Imită cu mâna un șarpe.

– *Vipere?* Despre ce vorbești?

– Ai grijă pe unde calci. Viperele sunt veninoase.

Mă împiedic prin beznă.

– Ce dracu' caută pe trepte?

– Ziua stau la soare, însă uneori ațipesc. Te vor mușca dacă le deranjezi. Îți vor umple piciorul cu venin.

Îmi scot telefonul de unică folosință din geantă și îmi luminez calea. Treptele sunt năpădite de buruieni și de flori îmbobocite și ofilite. Trecem pe lângă șiruri nesfârșite de lămâi, roșii și livezi de măslini – în aer se simte miros de citrice și de pământ. Treptele abrupte se macină sub tălpile noastre și duc către nicăieri. Muntele se înalță sus de tot; îmi lungesc gâtul, însă nu pot să-i văd vârful. Dispare în întuneric. Alunec pe niște pietriș. Mă împiedic și scap telefonul.

TROSC.

– Băga-mi-aș, cred că s-a stricat.

Îl ridic și îmi trec degetul mare peste ecranul crăpat. Mă înțep într-un ciob de sticlă. S-a făcut praf, nu mai poate fi reparat.

– Nino, îi zic. Îmi dai telefonul tău? Al meu e complet distrus.

Nu vreau să-l folosesc pe celălalt pe care-l mai am; probabil că l-aș strica și pe ăla.

– Telefonul meu e la tine. Nu-ți mai amintești că mi l-ai interceptat?

– Nu ți l-am *interceptat*.

– Ba da.

– Nu așa se zice. Am descărcat o aplicație care să te localizeze prin GPS.

– L-ai *interceptat*, insistă el.

– Mă rog.

Continuăm urcușul prin întuneric. Nino nu vrea să-mi dea telefonul lui. Vrea să fim invizibili. Crede că întunericul ne e de folos. Treptele astea nu se mai termină, la dracu'. Nu m-am înscris la *alpinism*. Ce sunt eu? Șerpașul lui? Vreun yak? Un câine latră și mă sperie din cale-afară. Nemernicul are un lătrat ascuțit, de zici că-i cerber. Sare pe gardul din sârmă, iar ochii îi sticlesc în întuneric. Nu-mi plac câinii, dacă stau să mă gândesc mai bine, și cu atât mai puțin dachshunzii. Nici de ăsta nu-mi place.

Văd cu coada ochiului ceva lung, subțire și încovoiat.

– NINO. UITE. O VIPERĂ, îi zic.

Nino se oprește și se întoarce, apoi coboară scările în fugă către mine.

– Ce? Ăsta? Ăsta-i un *furtun*.

– Ah. Semăna cu un șarpe.

Continuăm să urcăm o veșnicie, până când aerul se rarefiază. Mi se face rău din cauza lipsei de oxigen. Pieptul mi se îngreunează, plămânii îmi șuieră. Îmi

aprind o țigară. Parcă-mi și aud coapsele și tendoanele cum zbiară la mine: CE NAIBA CREZI CĂ FACI? ȚI-AI PIERDUT MINȚILE?

Simt o durere ascuțită în gleznă.

– AU. M-a mușcat ceva. Nenorocita m-a mușcat.

– Poftim? Unde? mă întreabă Nino.

– Aici. Aici. De picior.

Se întoarce și aleargă din nou către mine, aplecându-se să arunce o privire.

– Ah nu, ia stai. E o urzică.

Se ridică în picioare.

– O nenorocită de *plantă?*

– Trebuie să găsesc niște măcriș, îi zic. Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

– Ți-am zis să faci liniște.

Îl urmez din nou pe Nino. Nu se poartă foarte drăguț cu mine. Sunt atacată din toate direcțiile. Mi-ar prinde bine un pic de compasiune.

Fredonez „Poison" de Rita Ora doar așa, ca să treacă vremea mai repede...

– Șșșșșșșș, îmi zice.

– Of, Doamne, mai avem mult de mers? Câte trepte mai sunt?

– E în vârful culmii ăsteia, îmi răspunde, după care trebuie să cotim.

Nu mai pot să cânt, oricum. Am rămas fără suflu. Mă mulțumesc să fredonez la mine în cap. Mai urcăm niște trepte. Cotim: umbre, demoni, pământ, copaci, pietre și mai multe trepte.

– *Aici* trebuia să ajungem? îl întreb. Suntem în mijlocul pustietății.

– *Mda. Ăsta era și scopul.*

Aș fi vrut să fi rămas la petrecerea de pe plajă. Nu ne-ar fi găsit nimeni acolo... de fapt, noi ce căutăm

aici? O creastă înaltă. O prăpastie adâncă. Jos de tot, la picioarele noastre, marea se sparge de pietre. Vrea cumva să... mă va împinge?

Nino se opreşte şi se întoarce. Vine către mine. E întuneric; nu-i pot citi expresia de pe chip. Oh, băga-mi-aş. Acum ce mai e? O să mă ucidă? Ştiam eu. *E* Satana.

Fug înspre el. I-o iau înainte. E mai bine să-i înăbuş intenţia din faşă.

– AAAAAAAARGH.

O să-i trag un genunchi în boaşe. E schema mea ucigaşă.

Nino mă prinde de mijloc.

– Hei. Ce faci?

– Nimic. AU. Dă-mi drumul.

Îmi sucește braţul şi mi-l ţine la spate.

– De ce-ai făcut asta? mă întreabă.

– Nu ştiu. Am crezut... am crezut.

Mă uit dincolo de buza prăpastiei.

– N-o să te împing. Dac-aş fi vrut să te omor, ai fi fost deja moartă.

Oftează şi îmi dă drumul.

Mă aşez. Îmi aprind o altă ţigară.

– Am obosit. Mi-a ajuns.

Refuz să-i mai fac jocul.

– Vreau să ştiu ce se petrece. Vreau să ştiu unde sunt.

– Ţi-am zis deja. Ravello, îmi zice. Mă loveşte cu piciorul. Ridică-te.

– Nu pot. Mă dau bătută. Plămânii stau să-mi plesnească, inima îmi bubuie. Hainele îmi sunt fleaşcă de transpiraţie şi de apă de mare. Mă întind pe spate şi mă uit la stele. O, ia uite, aia e Orion? Lasă-mă să mor singură.

– Dacă te vede cineva, s-a zis cu noi. Vom apărea peste tot la ştiri la televizor: cei mai căutaţi criminali din Italia. N-ai voie să ucizi poliţişti.

– Ei bine, mă dor picioarele, îi răspund. Muntele ăsta e mult prea abrupt.

– *Minchia.* Mişcă-te naibii.

Îşi scoate pistolul şi mi-l înfige în gât.

– Nu e nevoie să te comporţi *aşa*.

– Ţi-am zis: ridică-te, îmi spune.

Mă trage de braţ şi mă ridică cu forţa.

Îi cad în braţe.

– Aşadar, mă *răpeşti*.

– Nu.

– Mă *protejezi*? Ce drăguţ! Cât de romantic!

Ca să vezi. Individul ăsta mă enervează *la culme*. Dar Nino e supersexy când se supără. Şi chiar îmi place pistolul lui mare.

– Dacă te prind pe tine, atunci mă vor găsi şi pe mine. Eşti o pacoste.

Îşi înfige pistolul în ceafa mea. Simt metalul rece.

– Mişcă-te dracului până nu se luminează de ziuă.

Simt cum mă cuprinde cu mâna de mijloc. Îmi place când Nino îşi pierde cumpătul.

– Unde mergem, totuşi?

Ar face bine să-mi placă...

– Vezi balconul ăla de pe creastă? Ăla cu toate statuile albe? Acolo mergem, îmi spune.

Villa Cimbrone, Ravello, Italia

Am făcut întindere la toţi muşchii de la picioare şi cred că am hernie de disc, dar mă opresc şi arunc o privire prin poarta din fier.

– Uau! Ce e locul ăsta?

– Un hotel, îmi răspunde.

– Dumnezeule, e uimitor! exclam, intrând pe poartă.

– Știu. Încearcă să nu-l arunci în aer.

Grădina e scăldată într-o lumină aurie de niște felinare de modă veche. Palmierii se înalță impunători și aruncă umbre pretutindeni pe gazon. Pereții sunt acoperiți de iederă. Zăresc un turn străvechi cu ziduri sfărâmicioase din cărămidă și niște trepte care duc către o ușă din lemn. O iau pe cărare, străbătând grădinile superbe, și îmi trec degetele peste petalele fine și peste frunzele plantelor tropicale. Locul ăsta e desprins din basme. E ireal. Încolo e o fântână cu heruvimi înaripați. Locul e împânzit cu crini, trandafiri și iasomie. În aer se simte o mireasmă dulce, ca de bomboane Woolies. O pasăre ciripește într-un copac.

– Oh, Nino, îmi place la nebunie aici. Dar... de ce-am venit?

– Pietro lucrează aici. E un vechi prieten. Ne poate face rost de o cameră fără să fie bătător la ochi.

– Ai mai stat vreodată aici? îl întreb.

– E un loc bun unde să te ascunzi.

Pătrundem ilegal în încăperile personalului. Nino sparge încuietoarea. Găsim un dormitor în capătul holului, intrăm în el și aprindem lumina.

– *Oi. Stronzo. Sono io.*

În pat doarme cineva.

– *Che cazzo?* Nino? *Vaffanculo. Mamma mia. Che vuoi?*

Pietro se trezește și e orbit de lumină. E pe jumătate dezbrăcat.

– *Una camera*, zice Nino.

Pietro se ridică în picioare. Se uită la mine. Apoi la Nino. Se îmbrățișează.

Se freacă la ochi.

– *Per due persone?*

– *Sì. Sì. E' per la mia luna di miele*, zice Nino.

– *Perché non puoi pernotare una stanza come tutti gli altri?*

Pietro se ridică şi vine înspre mine. Întinde braţul şi dau mâna cu el.

– *Ciao. Piacere. Auguri*, îmi zice.

Mă sărută pe obraji.

– Oh. Ciau, ciau, ciau, îi răspund.

Pietro îşi ia pe el un tricou şi o pereche de pantaloni, apoi ne conduce către camera noastră; precizează că e cea mai frumoasă şi cea mai mare. Descuie uşa şi intru. Mi se taie respiraţia. Oh, Dumnezeule mare! E chiar mai bine decât mi-am închipuit. Încăperea e enormă, somptuoasă. Te lasă cu gura căscată. Tavanul e imens, concav şi vopsit în albastru. Are un şemineu uriaş din marmură. Podeaua lustruită e pardosită cu ceramică. Pe perete în sufragerie e agăţată o fotografie cu Greta Garbo.

– E pur şi simplu fermecător, îi zic.

Pietro se înclină şi iese din cameră.

– Ce înseamnă *auguri?* îl întreb pe Nino.

– *Auguri* înseamnă *felicitări*.

– Ah. Bun. Înţeleg. Studiez tablourile agăţate pe perete. De ce m-a felicitat?

Pentru că sunt încă în viaţă?

– I-am spus că ne-am căsătorit, îmi explică Nino. Şi că suntem în luna de miere.

– Aaa. Ce drăguţ! Mă aşez pe pat. Şi Pietro face parte din Cosa Nostra?

– Nu, el doar lucrează la hotel. E singura persoană pe care o cunosc şi care nu doreşte să mă ucidă.

– Eu nu vreau să te ucid, îi spun.

În orice caz, nu mai vreau. Acum, că suntem aici mă simt un pic mai în siguranță. E posibil să fi fost paranoică mai devreme? Să-mi fi făcut griji degeaba. Îmi dau seama că Nino mă place. Chiar i-a fost dor de mine săptămâna asta. Să fi fost într-adevăr totul un soi de test al Mafiei? O penitență sau o inițiere? Precum Cele douăsprezece munci ale lui Hercule, ca să îmi verifice capabilitățile. Răsuflu ușurată îndelung și mă întind pe pat ca o stea de mare.

Nino pornește televizorul și comută pe știri.

Mă ridic în capul oaselor și clipesc.

Pe ecran apare un cadru cu Domenico, încătușat și înconjurat de polițiști italieni. Se deplasează printr-o mulțime de jurnaliști și peste tot se văd blițuri și camere de filmat. Apare și un sediu de poliție. O reporteriță. Nino dă volumul mai tare.

– Ce spun? îl întreb.

Se întoarce către mine și clatină din cap.

– Incredibil, ce idiot! L-au prins polițaii cu mașina lui Ambrogio. Au găsit valiza cu bani. Cele două milioane de euro ale noastre. Au făcut legătura între ADN-ul lui și cel găsit la mormântul lui Salvo și la cel al surorii tale.

– Așa și... îl cred pe *el* vinovat? Perfect.

– Habar n-au. L-au arestat pe Domenico. Trei omoruri.

Beth, Salvatore, Ambrogio...

– E perfect. E *minunat*.

Nino bate palma cu mine.

Ah, Dumnezeule, îmi vine să-l sărut.

Mă opresc și îl privesc în ochi.

– Ai niște cocaină? îl întreb. Ar trebui să sărbătorim.

– *Sì*, îmi răspunde. Ar trebui.

Caută în buzunarul jachetei și scoate o pungă transparentă. E plină cu un praf alb ca neaua.

Ridic privirea și mă încrunt.

– Adică tot timpul cât eu *mi-am dat sufletul* acolo, tu ai avut toată cocaina asta la tine? Am urcat toate scările alea tâmpite și nu mi-ai dat deloc?

Chiar o să-i fac felul ăstuia. Aș vrea ca polițaii să nu-mi fi confiscat pistolul.

– Nu mi-ai cerut, îmi zice.

Nino trânțește punga cu cocaină pe noptieră. Pregătește cu cardul două linii lungi, apoi face sul o bancnotă de o sută de euro.

Oh, Dumnezeule, ce dor mi-a fost!

Apoi îmi aduc aminte de noul meu năsuc. Nu l-am probat cum se cuvine. Încă se recuperează după operația aia. N-a trecut nici măcar o săptămână. Mafiotul ăla român mi-a tras un pumn în față. Sincer, a trecut prin multe greutăți. Nu sunt sigură că va funcționa. Dacă se blochează cocaina? Dacă am nasul defect?

– Nino, îi zic, poți să-mi sufli cocaină în cur, ca în scena aia din *Lupul de pe Wall Street?*

– Poftim? mă întreabă. Nici vorbă, la dracu'. Trage-o și tu pe nas ca toată lumea.

– Uf, ești atât de plictisitor, îi zic, oftând.

– Eu? Plictisitor?

– A-ha. *Oh, Alvie, nu arunca polițaii în aer. Oh, Alvie, nu fura Ferrariul. Nu te duce la petrecerea de pe plajă. Nu face zgomot. Nu trage cocaină pe cur. Bla, bla, bla.*

Prizăm amândoi pe nas. Mmm, pulberea asta e *perfecțiune*, nu alta. Creierul mi se aprinde ca un bec de un megawatt din vârful unui brad de Crăciun.

– Crezi că sunt plictisitor? mă întreabă Nino.

– Da.

– Vii cu mine?

– *Acum* ce mai vrei? îl întreb, ridicându-mă.

Mi-a amorțit fața, ca la dentist. Măcar îmi mai funcționează nasul.

Mă ia de mână și mă conduce afară din cameră, către grădină, în spatele hotelului, la o piscină turcoaz.

– Oh, uau! E *fermecătoare*, îi zic. E chiar mai drăguță decât aia a lui Beth.

Are o formă frumoasă de rinichi și e toată luminată de reflectoare. E înconjurată de grădini, palmieri și flori. Se deschide spre o stâncă abruptă cu o priveliște spre Mediterana. E incredibil de mișto și de seducătoare: zici că e coperta unui album Hedkandi.

Nino își smulge hainele de pe el și sare în apă. Are spatele bronzat, dar fundul, alb. Penisul lui e cât o anacondă. Se scufundă în adâncul apei, apoi revine la suprafață.

– *Asta* te plictisește?

– E incredibil.

Îmi place mai mult de el când e în pielea goală.

Suntem Steve McQueen și Ali MacGraw în lacul ăla din *The Getaway*.

– Haide. Intră, mă îndeamnă.

Mă dezbrac și mă duc către trepte. Sunt argintii, sclipitoare în lumina asta, strălucesc precum bijuteriile din platină. Încerc apa cu un deget. E răcoroasă și înviorătoare. Alunec ușor pe scări și intru în apă. Înot un pic. E minunat. Simt mângâierea apei pe tot corpul, ca niște așternuturi din mătase. Simt cum îmi pulsează drogurile în sânge, în valuri. Buzele mi se destind într-un zâmbet din ce în ce mai larg.

Nino mă privește din celălalt capăt al piscinei. Îi simt privirea pătrunzătoare. Înot către el. Acum chiar că îl doresc. N-am mai dorit atât de mult pe cineva în toată viața mea. Mi se agită fluturi în stomac de zici că

am din nou treişpe ani. Ştii ce, mă bucur că nu l-am omorât. Ar fi fost aşa o risipă.

Nino plonjează sub apă. Silueta lui întunecată traversează piscina, ameninţătoare şi periculoasă, de parcă ar fi un rechin sau vreun peşte care mănâncă oameni. Câteva bule ies la suprafaţă, apoi răsare în faţa mea. Îl privesc în ochi. Sclipesc negri. Mă ţine lipită de marginea piscinei şi, în cele din urmă, ne sărutăm. Simt gustul limbii, al buzelor sale sărate. Îi trag capul înspre mine. Degetele lui mă prind strâns de păr. Gura lui e hulpavă, mă devorează. Îl muşc de buza de jos. O mână caldă îmi alunecă pe şold şi îmi ajunge la clitoris. Îi simt căldura corpului. Gem. A trecut o *săptămână*.

Apoi se retrage.

Mă roteşte şi mă ia pe la spate. Mă muşcă de ceafă. Mă trec fiori pe şira spinării. Păsărica mea e excitată şi umedă. Îmi las capul pe umărul lui. Mă prinde de sâni, iar sfârcurile mele sunt tari, erecte. Gem când mâna lui îmi alunecă în jos pe abdomen şi îi simt degetele dure înăuntru.

–*Asta* te plictiseşte? mă întreabă.

31

Nino intră în mine pe la spate.

– Un prezervativ, îi zic. Am câteva cu striații, cu aromă de zmeură...

– Nu poți rămâne însărcinată dacă ți-o tragi în apă.

– Poftim? Nu sunt sigură că-i adevărat...

– Jur pe ce-am mai sfânt, îmi zice.

Mi-o trage la marginea piscinei. E în regulă. Iau anticoncepționale. Mă las mai mult pe penisul lui și ne lipim unul pe altul. Dalele îmi intră în piept. Penisul lui este perfecțiunea întruchipată. Îl ador. Și îmi place la nebunie cum miroase Nino. A Marlboro, a clor și a transpirație. *Oh, da.*

– Încă mai ești plictisită? îmi șoptește la ureche.

– Oh, Dum-ne-ze-u-le!

Îi simt penisul adânc de tot în mine, respirația fierbinte pe ceafă. Mâinile lui puternice mă țin strâns de talie de parcă nu-mi mai dă drumul vreodată.

– Oh, scumpo, îmi zice.

– Spune-mi pe nume.

– Pe care din ele?

– *Alvie*, îi răspund.

– Alvie.

– Nino.

– Alvie.

– Nino. *Nino.*

Îmi înfig unghiile în dale ca o pisică, zgâriindu-le, simțind adrenalina și cocaina. Capul îmi plutește undeva sus de tot. Oh, frate, ador cocaina. Nino mă trage de la margine și îmi împinge capul sub apă. Mă încovoaie în așa fel încât ajung cu capul la genunchi și nu pot respira și *poftim?*

Ce naiba face acum? De ce mă ține cu capul sub apă? Mă va îneca, nu-i așa? Voi muri pe fundul unei piscine, ca soră-mea geamănă.

Continuă să mi-o tragă.

Oh, Dumnezeule, voi muri.

Voi...

Voi...

Voi...

Voi...

Voi avea un orgasm atât de puternic.

Încerc să înot către suprafață, dar nu mă pot mișca. Mă ține imobilizată în jos. Mă zbat și mă chinui să mă eliberez, simt cum rămân fără aer în plămâni, cum oxigenul se îndepărtează. Mi-o trage și mi-o trage, și *băga-mi-aș*. Am ametit, totul se învârte cu mine. Mi s-a încețoșat privirea. Deschid ochii, dar nu văd decât albastru. Îi simt penisul cum îmi apasă pe punctul G. O să leșin. Nu mai rezist mult. Ochii mi se închid de unii singuri.

Am rămas fără aer.

Am orgasm.

O explozie de lumină ametitoare și sunt orbită. Creierul îmi explodează. Îmi ia foc.

Avem orgasm concomitent, apoi încă unul, și încă unul, din nou și din nou și din nou. Îmi tremură trupul. Sunt *dusă*. Terminată. Timpul și spațiul se dizolvă, se prăbușesc. Mă uit la noi cum ne îndepărtăm plutind, ridicându-ne ca niște fantome sau ca niște îngeri.

Dansăm, plutim și ne înălțăm atât de mult. Zăresc o lumină. Și un tunel.

Apoi nimic.

Nino și-o scoate afară; eu mă sprijin de marginea piscinei, tânjind, tânjind, tânjind după o gură de aer. Îmi izbesc obrazul de dale. Mi-am lipit fața de pavajul din ceramică.

– NINO, CE MAMA DRACULUI?

– Ți-a plăcut? mă întreabă.

– Aș fi putut să *mor*.

– Eram dispus să-mi asum riscul ăsta.

Stau o clipă să mă gândesc la ce a zis.

– Du-te dracului, îi zic. A fost mișto.

Creier lipsit de oxigen... am deja destule leziuni cerebrale. Nu mai am nevoie de altele.

Grădina se învârte neîncetat, albastră, apoi verde, apoi roșie. Începe să cânte muzică clasică. În aer plutesc arii frumoase, un crescendo de violoncele și viori.

– De unde se aude muzica aia?

Pentru o clipă, am impresia că visez.

– Festivalul Ravello, îmi zice.

Privesc în jur. Suntem încă în piscină, cu trupurile încolăcite unul în jurul celuilalt. Suntem încă în viață. Totul e perfect. Mă uit la brațele lui, petrecute pe după umerii mei, bronzate ca ale unui zeu, cu mușchi bine definiți. Nimeni nu-mi provoacă asemenea orgasme. Nino e bărbatul visurilor mele.

Ne sprijinim de marginea piscinei, unul lângă celălalt, și admirăm priveliștea stupefiantă. Primele raze de soare se preling de după munții întunecați; cerul e colorat într-o nuanță intensă de roșu. Privim împreună răsăritul și ascultăm muzica. E magică, diafană, parcă e cântată doar pentru noi. Mă uit în jur prin grădină;

e Grădina Edenului, totul e poleit cu acea lumină. Locul ăsta e un colţ de paradis.

– Bine, îi zic. Uneori nu eşti plictisitor.

– *Bene.*

– Atunci când îţi dai silinţa.

– *Mortacci tua.*

Ha ha. S-a *supărat* acum.

Ies din apă împroşcând cu apă peste tot. Iese şi Nino şi mă urmăreşte prin grădină. Râd, şi râd, atât de drogată.

Fug pe o alee înconjurată de flori cu miresme dulcegi: pomi înfloriţi şi flori de hârtie. Vase străvechi din teracotă. Marmura de un alb lăptos a unui nud. Mă furişez într-o grădină cu trandafiri. Mă împiedic şi mă rostogolesc pe iarba moale. Nino cade peste mine.

– Hei, ce-i aia? De pe fundul tău?

– Ce anume?

– Tatuajul? „Mori, Nemo"?

– Ah, mda, îi zic.

Uitasem de el.

– Trebuie să mă duc la *Tattoo Fixers* să mi-l acopere. Ai văzut vreodată emisiunea asta?

– Nu. Deci, ce înseamnă?

– Înseamnă... să ştii că nu-mi amintesc. Eram foarte beată când mi l-am făcut. Dar avea o însemnătate mare în clipa aia. Peştele ăla din desene, nu-l ştii?

Stăm întinşi pe spate şi privim zorii zilei.

– Oh, uite. O stea căzătoare.

Nino se întoarce către mine şi îmi spune:

– Tre' să-ţi pui o dorinţă.

Cred că ştiu ce vreau...

– De ce-ai spus aia mai devreme? îl întreb. Despre luna noastră de miere?

– Nu ştiu, îmi răspunde Nino, întinzându-se. Aşa mi-a venit pe moment. N-am putut să-i zic adevărul. Nu ne-ar fi lăsat să rămânem.

– Nu ziceai c-ai mai stat aici înainte?

– N-am ucis niciodată vreun nenorocit de *poliţai*.

– Bine. Ai dreptate, îi zic.

– Bun, deci, vrei să auzi planul meu? mă întreabă. I se citeşte încântarea în voce acum. Planul care ne va îmbogăţi pe amândoi?

Mă ridică la el pe piept. Zâmbeşte, iar ochii lui negri sclipesc.

– Evident. Care-i planul?

Îmi sprijin obrazul de pieptul lui. Simt cum îi bate inima.

– O să lucrăm împreună, îmi zice. Am pus totul la cale. Îţi mai aduci aminte de englezul despre care ţi-am povestit? Cel care l-a ucis pe tatăl meu?

– Nu.

– E un miliardar, comerciant de artă. Şi locuieşte în Londra. Numele lui e Ed Forbes. Mare nenorocit.

– Aşa, şi ce-i cu el? îl întreb.

Îi mângâi cu degetele părul de pe piept. Îl sărut. E încă ud.

– A furat de la mine, de la tatăl meu, îmi zice. A sosit vremea să ne răzbunăm. Noi doi, împreună, scumpo. O să-l facem praf.

Un miliardar sună promiţător.

– Îmi place cum sună asta.

– Mda, îmi place să le fac felul nemernicilor.

Nino se ridică în picioare şi mă ia de mână.

– Haide, vreau să-ţi arăt ceva.

– Acum unde mai mergem? Nu plecăm deja la Londra, nu?

– Taci. O să-ţi placă, îmi zice.

Ne plimbăm prin grădini ținându-ne de mână, în fundul gol, ca Adam și Eva. O cărare lungă, dreaptă, înconjurată de flori, trece printr-o pagodă și dă spre o terasă aflată la marginea unei prăpăstii.

– *Guarda che bella vista*, zice Nino. Terasa infinitului.

– Uau, asta da priveliște!

Privesc marea. Pământul alunecă lin înspre mare. Munții sunt acoperiți de livezi de citrice, care adaugă pete de galben și auriu peisajului. Prin verdele-închis al copacilor și azuriul cerului, se întrezăresc niște sate atârnate de stâncile prăpăstioase. Aerul se umple din nou de muzica superbă. Acum îmi vine să dansez.

– E incredibil, îi zic, amintindu-mi să respir. E un loc grozav să ceri pe cineva în căsătorie.

– Eu nu pot să te cer în căsătorie. N-am inel.

Zâmbește răutăcios. Și dintr-odată, totul capătă sens. Așa a fost să fie totul. Nino este Domnul Meu Perfect. Nimeni altcineva n-a fost în stare să mă țină în frâu. El e *perfect*. El e Alesul.

– Eu da. Am două inele, îi zic. Așteaptă-mă aici, să nu te miști...

O iau la fugă prin grădină către hotel, apoi în sus pe scări, către camera noastră. Picioarele îmi alunecă pe iarba plină de rouă, iar inima îmi bate *molto allegro*. Se aude în continuare muzica, o piesă cu note înălțătoare. Talgere izbindu-se unul de altul. Un crescendo. Mă uit în jur după geantă și o găsesc pe pat. O iau și fug înapoi la Nino.

Oh, Dumnezeule, sper că e încă acolo. Dac-a plecat din nou?

Stă întors cu spatele la mine, admirând priveliștea de la balcon. Privesc imaginea aceea îndelung, în special fundul ăla. Ce *tablou*! A meritat să muncesc din greu.

– Uite, îi zic, două inele. Ți-am spus eu.

Scotocesc prin geantă – băga-mi-aş, nu găsesc *nimic* niciodată.

– Ah, uite, pălăria ta. O vrei înapoi?

O ia.

Găsesc inelele în cele din urmă; cel argintiu de la grenadă (l-am păstrat ca suvenir) şi inelul vibrator pentru penis. (Ooo, pe ăsta îl putem folosi mai încolo.)

– Ce naiba-i *ăla*? mă întreabă.

Se uită la inelul pentru penis din mâna mea. Oare nu-i plac jucăriile sexuale?

Mă pun – rapid – într-un genunchi.

– Nino, îi zic, te căsătoreşti cu mine?

– O să taci din gură dacă-ţi răspund da?

– Da, îi zic.

– Da, îmi răspunde.

Sar în sus şi îi pun inelul pentru penis pe deget; e roz şi elastic ca jeleul.

– Iuuhuu! ţip eu. Acum e rândul tău să mă întrebi.

Îi dau inelul de la grenadă.

Nino se aşază într-un genunchi.

– Alvie, te măriţi cu mine?

Îmi pune inelul pe deget.

– Da, îi răspund.

– *Felicitări!* îmi zice Beth la mine în cap.

Apoi ne sărutăm.

Nino şi Alvie
Împreună pe vecie. Da,
E al meu de tot ☺

Zburd înapoi către piscină, Nino mă urmează, la pas normal. Ne luăm hainele mototolite şi ne ducem în cameră. Sunt atât de fericită, încât îmi vine să

explodez. Mai prizez o linie şi apoi alta, până când creierul mi se transformă într-un glob de zăpadă.

Nino se trânteşte ostenit pe patul dublu. Dar mie nu-mi vine să dorm; sunt prea încântată. Am de planificat o nuntă.

– Nino? Vrei şi tu? îl întreb.

Ah, a început să sforăie.

Voi priza eu cele două linii... nu e frumos să risipim marfa. Prizez, prizez, prizez. Mai multă distracţie, mai multe belele. Sunt prea tânără ca să fac infarct.

Pornesc televizorul ca să-mi ţină de urât. Vreau să mă uit la ştiri. Poate vor mai arăta ceva legat de cazul lui Domenico? Aş face pe mine de râs. Trag şi cealaltă linie. Iuuhuu! Iuuhuu! Acum nu mă mai pot opri din zâmbit. E tot ce pot să fac ca să nu încep să sar în pat ca un copil. Televizorul arată imagini din nişte curţi cu colonade. O biserică sau o mănăstire. O adunare solemnă. E intervievată o călugăriţă italiancă. Nu ştiu despre ce vorbeşte; probabil despre ceva plictisitor. Pe ecran apare poza unei călugăriţe în vârstă. Nu a unei călugăriţe *oarecare*. E CĂLUGĂRIŢA MEA. „Sorella Francesca di Marzo, 71 de ani, cunoscută şi sub numele de Teresa di Gesù." Căcat futu-i căcat futu-i căcat. Un prezentator vorbeşte într-o italiană precipitată. Are o faţă sobră şi sinceră. Cadrul se mută acum către un drum şi se măreşte. Fâşii roşii. Pete de sânge. Desigur, acolo am călcat-o cu maşina. Ce vor să spună cu asta? Ce înseamnă asta? I-au găsit trupul? Un alt cadru. Rămăşiţele carbonizate ale Fiatului Cinquecento. Ramuri înnegrite. Copaci rupţi. Scene ale unui carnagiu forestier. Iarbă arsă şi frunze pârlite. Cadrul se măreşte pe maşină. Nu. Nu. N-o deschide. Vă rog, nu filmaţi înăuntru. Telespectatorul e cruţat de imaginea cu trupul carbonizat al călugăriţei, însă

eu i-l pot vedea cu ochii minții. Grețos și descompus, cu pielea topită. Părul cărunt făcut scrum. Veșmintele ei, transformate în niște fâșii... închid ochii și scutur din cap.

– Nu, nu, nu.

O altă poză. E bărbatul ăla! „Lorenzo Mancini, 51 de ani." Îl recunosc imediat. I-am furat mașina. Rabla aia ruginită de Cinquecento era a lui. Îmi amintesc chipul lui roșu lipit de geam. Îmi amintesc colacul ăla de grăsime. Arată confuz, mai mult decât uimit. Se află în fața unui tribunal. Se văd dubițe de poliție și forfota unei mulțimi. Îl văd cum încearcă să se ferească de reporteri, ascunzându-se în spatele hainei sale.

– Signor Mancini, strigă reporterii după el. *Signor, é stato lei?*

Mulțimea se dă în lături ca să îi facă loc bărbatului încătușat. Apare un grup de călugărițe supărate. *Pancarte.* Un preot cu înfățișare solemnă. Și nu orice preot, e preotul *meu*. Cel pe care l-am salvat în pădure și care m-a dus în oraș. Creierul îmi zbârnâie și îmi zbârnâie, încercând să priceapă, însă sunt atât de drogată acum, încât nu pot să gândesc. Încerc să pun totul cap la cap. Cineva îi ia un interviu preotului. Nu știu ce răspunde, pare să fie un fel de necrolog. Mă gândesc că vorbește despre călugărița aia, Sorella Francesca Di Marzo. Probabil spune că e păcat că a murit. Că oamenii n-ar trebui să ucidă călugărițe... poliția trebuie să-l fi arestat pe bărbatul ăla, suspectat de uciderea călugăriței. Oare acest lucru se întâmplă aici? Nu-mi vine să cred. Există un dumnezeu. Mă uit în gol la televizor încă două minute. Știrile trec la un alt subiect.

Fug către pat, unde doarme Nino. Vreau să-l trezesc. Trebuie să-i spun. Nu-mi vine să cred ce noroc am.

Dar pentru Nino n-ar avea nici un sens. Nu știe cine a fost călugărița aia. Nu știe *că* am ucis-o. Presupun că nu e ceva atât de urgent. Îl las să mai doarmă un pic. Mai poate aștepta până dimineață. Vezi? Sunt o scumpă și o grijulie. Sunt o fată prevăzătoare. Voi fi o soție minunată. Nino e un bărbat norocos. Nici nu știe cât e de norocos.

Îl privesc cum doarme. Aș putea să-l privesc și să-l ascult cum respiră ore-n șir. În dormitor e întuneric; draperiile sunt trase, iar umbrele creează un efect clar-obscur care îi accentuează trăsăturile. Ochii mi se opresc pe chipul lui frumos. Portretul unui zeu roman. Un supermodel italian. Ar putea fi un înger desenat de Caravaggio. Ar putea să-l joace pe Ciro în *Gomorra*.

Îmi aprind o țigară de la el și stau la fereastră, radiind de fericire. Sunt al naibii de pricepută la asta. Scap basma curată de *crimă*. Le-am pierdut deja șirul, însă e vorba de o grămadă de cadavre, la dracu'. Vom fi cei mai buni asasini din lume. Vom rămâne în istorie drept cei mai nebuni și mai răi. Nino e regele meu, iar eu îi voi fi regină.

Zâmbesc la marea sclipitoare. Soarele răsare deasupra apei. Va fi o zi frumoasă. Nu se vede nici urmă de nor pe cer. Ador vremea asta. Trandafiriul zorilor zilei se risipește într-un albastru la fel de palid și de limpede precum ochii lui Dynamite. L-am iertat pe Nino *că* a ucis-o. A făcut ce trebuia să facă. M-am iertat pe mine însămi că i-am ucis pe polițaii aceia. Și pe Alessandro. Dacă e să fiu sinceră, aproape că am și uitat de borfașul ăla și de soră-mea geamănă. Călugărița a fost... un caz regretabil. Dar nu poți să fii un fătălău în domeniul în care lucrez eu. În clipa în care devii sentimental, ai pierdut. Dacă stai pe gânduri,

mori. Sting țigara de pervaz și o arunc în grădina de jos. Mă întorc în dormitor. Nino încă doarme.

Mă așez pe marginea patului și îi mângâi părul de culoarea penelor de corb. Sforăiturile lui Nino sunt delicate și încete, la fel de dulci ca ale bebelușului Ernie. Nu monstruoase, ca ale lui Domenico. (Va fi popular în închisoare.) Nino se foiește și se mișcă în somn. Mormăie ceva.

– Alvie?

Bag mâna-n foc că visează o partidă de sex cu mine. I se citește un zâmbet în colțul gurii. Mă aplec și îl sărut. Partenerul meu. Amantul meu. Viitorul meu soț. Nu-mi vine să cred că vrea să se căsătorească cu mine.

Punga cu cocaină zace deschisă. Încă o linie – ce rău poate să facă? Îmi ling degetul și îl bag în praful de un alb pur. Îmi frec drogul de gingii. Mmm, așa mai vii de-acasă. Pistolul lui Nino e pe noptiera micuță, lângă lampă și lângă inelul de logodnă. Oh. De ce și l-a dat jos? Eu încă îl port pe cel argintiu, de la grenadă. Dar el nu are inelul pentru penis pe deget; e chiar acolo, pe masă. Ce ciudat! Nu sunt sigură că îmi convine. Ce dracu' vrea să însemne asta? Inima începe să-mi bată mai repede. Să fie de la cocaină? Sau din altă cauză? Dar e în regulă. E bine. Relaxează-te, scumpete. Mă ridic și mă întind. Oare ar merge niște ceai de mușețel?

Mă uit la reflexia mea din oglinda din dormitor. E întuneric, însă văd că ochii mei arată ca două OZN-uri. Nu mi-am mai văzut niciodată pupilele în halul ăsta de dilatate. Am maxilarul încleștat și rigid. Mă frec apăsat în sus și-n jos pe obraji și mă plesnesc de trei ori peste față. Scrâșnesc din dinți. Oh, frate, am nervii întinși la maximum. Nu-mi mai simt bărbia sau buzele.

Îl văd pe Nino cum se foieşte în pat, în spatele meu. Zăresc printre umbre cum întinde mâna. Îi privesc degetele cum se întind încet după ceva de pe noptieră.

– *Pistolul*, zice Beth. *O să te împuşte.*

Traversez încăperea în goană. Inima îmi bate de două ori mai repede. Nu mai văd nimic în jurul meu. Totul în spatele pistolului se face negru. Pun la ţanc mâna pe Glock – degetele lui Nino le ating pe ale mele – şi apăs pe trăgaci.

PAC.

Sânge împroşcat şi pene care plutesc în aer.

Am surzit. Mâinile îmi tremură. Palmele îmi transpiră.

Căcat.

Apoi scap pistolul din mână.

Ce s-a întâmplat?

Ce dracu' am făcut?

Beth râde la mine în cap.

– *Am câştigat*, îmi zice.

Mă sprijin, bâjbâind, de perete şi alunec încet către podea.

– Nu, îi zic. Ce dracu' ai făcut?

Văd cum roşul pătrunde în ţesătura bumbacului. Simt duhoarea carnală a sângelui.

– *Se întindea după lampă*, zice Beth. *Tocmai ţi-ai ucis sufletul-pereche.*

– Nu. Nu. Pistolul, îi zic.

– *Lampa.*

– Pistolul.

– *Lampa.*

– Pistolul.

– *Lampa.*

– Pistolul. *Pistolul.*

Mă uit la Nino, la gaura din fruntea lui, care se umple cu ceva negru. Totul se desfăşoară în reluare.

Am privirea înceţoşată de lacrimi. Chipul lui frumos e mânjit cu sânge. Mi se întoarce stomacul pe dos. Îmi vine să vărs. Vomit din nou şi din nou şi din nou peste tot pe podeaua albastră.

– *Ţi-am spus că mă voi răzbuna*, îmi zice.

– Nu, nu, nu.

Oh, Dumnezule, *Beth*. Aş omorî-o din nou dac-aş putea. Şi pe clovnul ăla, la dracu'. În tot acest timp, a pândit prilejul să mă prindă. Mă urăşte. Mă urăşte. *Mă urăsc pe mine însămi?* Îmi curg lacrimi fierbinţi. E mort. S-a dus. Ce-am făcut? Ce-am putut să fac? Îl sărut pe buzele calde încă. Simt gust de fier încins: sângele lui.

Întind mâna tremurândă şi o duc la încheietura lui; caut pulsul. Aştept.

Şi aştept.

Şi aştept.

Haide.

Haide.

Nino.

Nino.

Te rog.

Îi deschid cu grijă pleoapa. Are pupila dilatată. Imensă. Nu se contractă când e expusă la lumină. Las pleoapa să se închidă. Asta confirmă că a murit.

O mare inimă se frânge-acum./ O, noapte bună, blânde prinţ. Să cânte/ Un stol de îngeri spre odihna ta.[1]

Mă aşez pe pat lângă el.

Domnul Bubbles râde la mine în cap.

Iar...

Restu-i tăcere.[2]

---

[1] *Hamlet*, actul V, scena 2

[2] *Hamlet*, actul V, scena 2

EPILOG

Samsungul meu sună: „Număr necunoscut".

– Da? Alo? Ce e?

– Alvina, dragă, tu eşti?

– Ha?

Ia nu mă lua cu *dragă*, la dracu'. E Mavis. De ce se poartă atât de *frumos*? Cred că ne ascultă cineva conversaţia.

– Da, eu sunt. Ce doreşti? Bani pentru vreun azil de bătrâni? Să vină o asistentă/un îngrijitor să aibă grijă de tine?

– Îţi zic pe scurt, îngerul meu, îmi spune.

– Bun. Despre ce e vorba?

Neobişnuit.

– Vezi tu, n-am decât un minut la dispoziţie, după care îmi întrerup legătura. Au reguli foarte stricte pentru apelurile în interes personal în celulele astea din secţiile de poliţie.

– În ce? Unde eşti? Ce se petrece?

Mă uit furioasă la telefon, dar nu suntem pe FaceTime.

– Da, de asta te sun, dragă. Sunt la secţie aici, în Roma. Se pare că autorităţile din Anglia l-au găsit *în cele din urmă* pe tatăl tău. Îţi vine să crezi? După toţi aceşti ani. *Douăzeci şi cinci*, mai exact...

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Niște polițiști din Lower Slaughter l-au găsit pe tatăl tău în magazia din grădină.

– De ce era tatăl meu într-o magazie?

– Ah, ei bine, *iată-ntrebarea*[1].

– Întrebare de un milion de dolari. Cine crezi că sunt? Chris Tarrant?

– Poftim? Cine? Nu. Nu înjura. În fine, dragă, ideea e că *am fost arestată*. Acuzată de omor cu premeditare. Ai mai auzit ceva atât de absurd? În fine, am îndoieli serioase că vor avea îndeajuns de multe dovezi ca să mă condamne, având în vedere cât timp a trecut și ținând cont de viermi. Sincer, aproape că și uitasem de el. Într-un fel, mă așteptam să fi dispărut sau, știi tu, să se fi biodegradat. Te-am sunat de fapt să-ți spun *să vii să-l iei pe Ernesto*. L-am lăsat cu Riccardo și cu Giuseppe, ceea ce nu e ideal...

– CE DRACU'? TATĂL MEU E MORT?

Prima oară Nino, acum taică-miu.

– Vii să ai grijă de bebeluș?

– L-ai ucis?

– Alvina. Dă-mi voie să mă exprim limpede: asta vor decide *jurații*.

– Știam eu. Știam eu. L-ai ucis.

Pun pariu că suma aia de jumătate de milion, pe care a avut-o maică-mea în bancă, nu era moștenirea primită de la bunica. Bunica n-a avut niciodată atâția bani. Toți erau ai tatălui meu. Dacă avea nevoie de un motiv, ăsta era perfect.

– În fine, vrei să-ți dau numărul lor? Am aici datele de contact ale lui Riccardo.

– N-am nevoie de numărul lui Riccardo.

Nu mă duc să fac pe dădaca.

---

[1] *Hamlet*, actul III, scena 1

– L-aș fi rugat pe Domenico, însă parcă l-a înghițit pământul. Că tot am apucat să vorbim, dragă, ai niște bani la dispoziție? Am nevoie de zece mii doar pentru cauțiune...

Se întrerupe legătura. I-au tăiat-o. Mă așez pe pat în tăcere, înmărmurită. Îmi trântesc capul pe pernă, lângă al lui Nino. Las telefonul să-mi cadă din mână. Dumnezeule, maică-mea e o *criminală*. Nu știu de ce sunt atât de surprinsă. De unde cred că am moștenit asta și *eu*? Ha. E clar că face parte din ADN-ul meu. Acum nu mai am nici o trăsătură deosebită. Era singurul meu atu. Ea e o criminală. Eu sunt o criminală. Toată lumea ucide pe *toată lumea*. Diferența constă în faptul că eu nu voi fi prinsă. Eu sunt generația următoare. 2.0. Nouă și îmbunătățită. *Avansată*.

Privesc în jos către trupul lui Nino care zace neajutorat pe pat. Dinspre podea vine un damf de vomă. Se aude cum îi picură sângele. N-avea de gând să se căsătorească cu mine. Cum am putut să fiu atât de naivă? N-a purtat inelul ăla nici măcar o oră. Asta am *vrut* eu să cred. A spus-o chiar el; toată săptămâna asta a fost un test. Ei bine, dobitocule, *tu* ai picat testul meu. Acum, eu sunt la volan. Eu dețin controlul. Am vrut să-l omor. Bineînțeles că da. Ăsta fusese planul dintotdeauna. N-a existat vreodată vocea soră-mii la mine în cap. Ce am? Sunt nebună? Schizofrenică? Era vocea subconștientului. Sau doar conștiența mea care a luat-o pe ulei. Știam ce trebuia să fac. Știam ce era nevoie să fac...

Dacă întreabă cineva de bombă, dacă găsește cineva cadavrul, le voi spune că Nino a scos cuiul și că după aceea m-a luat ostatică. E *perfect*. A fost autoapărare. Am fost nevoită să îl ucid. Pe cine vor crede oare? Pe *fată* sau pe *asasinul* mort?

Dacă am putut să-l ucid pe mafiotul ăsta nemilos, dacă am putut să ucid *iubirea vieții mele*, înseamnă că sunt mai dură decât credeam. Pot să ucid pe *oricine*.

Da. Da, sunt Alvina Knightly.

Ar fi bine să-i fie frică acelui Ed Forbes.

Așa că păzea, domnule Forbes.

Tu ești următorul pe listă.

MULȚUMIRI

Redactarea celui de-al doilea roman, *Rea*, nu a fost ușoară, dar mi-a prilejuit multe momente distractive. Vreau să le mulțumesc din suflet următoarelor persoane pentru sprijinul incredibil pe care mi l-au acordat: Paolo Esposito, Lisa Taleb, Richard Skinner, Matilda McDonald, Jessica Leeke și echipa de la Michael Joseph, Maya Ziv și echipa de la Dutton, Simon Trewin, Anna Dixon și echipa de la WME, Tim Bonsor, Claudette Bonsor, Lydia Ruffles, Felicia Yap, Michael Dias, Ilana Lindsey, Helen Allen, Emma Vandor, Issy Mahmoud, Maria Ghibu, Yasmeen Westwood-Ali, David Westwood, Chris Elvidge, Johhny Pariseau și Mike Deluca și Michael De Luca Productions, Chloe Yellin de la Universal Studios, Senja Andrejevic-Bullock, Matilda Munro, Victoria Leung, Charlotte Murray, Andrea Vasiliou, Vanya Mavrodieva... sunt sigură că mai sunt foarte mulți alții pe care îi omit și îmi cer scuze pentru asta! Însă n-aș fi putut să scriu trilogia aceasta fără voi. Voi ați făcut totul posibil. Toată dragostea mea, Chloé xxx

CUPRINS

Precizare 9
Ziua întâi: Trădătorul 19
Ziua a doua: Hoţul 47
Ziua a treia: Căţeluşul 109
Ziua a patra: Călugăriţa 165
Ziua a cincea: Târfa 201
Ziua a şasea: Poliţaiul 255
Ziua a şaptea: Alesul 329
Epilog 363
Mulţumiri 367

Foto: Charlie Hopkinson

CHLOÉ ESPOSITO a crescut în Cheltenham, Anglia, iar în prezent locuiește în Londra, cu soțul și fiica ei. Are o diplomă de licență și un masterat în limba și literatura engleză de la Universitatea Oxford și a fost consultant de management, profesoară de engleză și jurnalist de modă. Esposito a absolvit cursurile de scriere creativă ale Academiei Faber și a debutat cu romanul *Nebună* (*Mad*, 2017), prima carte a trilogiei *Mad*, *Bad*, *Dangerous to Know* (*Nebună*, *Rea*, *Periculoasă*). În 2018 a apărut cartea a doua, *Rea* (*Bad*), iar în 2019 urmează să apară cartea a treia a trilogiei, *Periculoasă* (*Dangerous to Know*).

Alvie Knightly fuge în Sicilia și se cazează la hotelul Ritz, după ce rivalitatea dintre ea și sora ei se încheie cu o crimă.

Dar abia după ce frumoasa și răsfățata Beth dispare din peisaj, Alvie descoperă ce se poate întâmpla când îi furi identitatea surorii gemene. Mai ales atunci când trupul lui Beth este descoperit. Iar Alvie nu trebuie să-și facă griji doar din pricina poliției. Noul ei iubit a dispărut și a luat cu el toți banii pe care îi furaseră împreună.

Însă Alvie n-a ezitat niciodată când a fost vorba de o provocare. Ea îl urmărește pe trădător la Roma într-un joc pe viață și pe moarte. Dar va reuși Alvie să se răzbune înainte ca ea însăși să fie prinsă și condamnată pentru propriile crime?

„Acest roman cu ritm infernal este un joc mortal de-a șoarecele și pisica... Alvina este un personaj pe care cititorii nu îl vor uita curând – amuzant, nestăpânit, de-a dreptul fabulos... Fanii vor parcurge această carte cu sufletul la gură și vor aștepta cu nerăbdare încheierea trilogiei."
Booklist

„Răzbunarea va fi dulce și, în acest caz, extrem de amuzantă."
New Magazine

„Plin de strălucire, crime, sex și umor – o lectură ideală."
The Herald

„Încântător și captivant."
Guardian

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3930-1
9 786063 339301
eBook disponibil